

Giới thiệu Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét

Truyện teen Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét mang đến một tình huống đầy thú vị về cuộc sống sau hôn nhân.

Anh là hôn phu của cô, cũng là người đàn ông thứ 2 trên thế giới cô không bị ảnh hưởng khi tiếp xúc. Cô và anh sống chung. Một năm sau, khi người trong lòng của anh trở về, bắt đầu bị kịch!

2 năm sau, cô trở về để thực hiện hôn ước. Nhưng cuộc sống vợ chồng chỉ diễn ra trong 65 ngày! Cô mất hết mọi thứ, còn anh thì lại có tất cả.

3 năm sau, tất cả đảo lộn hoàn toàn, cô trở về, đòi lại tất cả những gì thuộc về mình. Nhưng lại không nỡ ra tay kết thúc sinh mạng anh.

Lại thêm 3 năm nữa, anh đến tìm cô, tà ác nhếch môi: "Kì tiểu thư, em có muốn biết vì sao cha mẹ em lại bị giết không?"...

Với tựa truyện online hoàn hảo, tác giả vừa mang đến kịch tính, cao trào vừa mang đến chuyện tình đẹp đầy sóng gió cho bạn đọc thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cứu Người

Chương 1: Cứu người——Kì Hân lần qua lần lại một lúc. Sau đó không can tâm mà lồm cồm bò xuống giường, thay quần áo chuẩn bị đi cứu người. Mắt trái cô giật giật, coi như lần cuối vậy!

.....

Tiếng mở cửa thu hút ánh nhìn của mọi người trong Bar R.

Một cô gái đang từ từ tiến vào. Cả người cô do mặc quá nhiều áo phao dày nên trở nên thật cồng kềnh. Ở ngoài còn khoác thêm áo mưa. Cô đội mũ trùm kín đầu.

Khuôn mặt không hề ưa nhìn, còn có nốt ruồi to đùng ở gần mép.

Huống chi bây giờ còn là mùa hè, cô ăn mặc như vậy quả là nóng đến chết a~!

Tất cả đều tránh xa cô. Kì Hân thấy vậy liền thầm cười trộm. Quả nhiên là thành công!

Cô đi lên phòng VIP số 5, hít một hơi rồi không khách khí mà đập cửa xông vào.

"Rầm!"

Cánh cửa bị đập bay. Ở trong phòng có khoảng sáu người bao gồm cả Phương Ly, bạn thân cô đang dán chặt mắt về phía "cô gái xấu xí" đang đứng ở cửa.

Phương Ly mừng đến chết đi, vùng vẫy ra khỏi vòng tay của một người. Cô càng giãy dụa, người kia ôm càng chặt.

Bóng tối như bao phủ cả khuôn mặt người kia, trông vô cùng đáng sợ nhưng thu hút, chỉ lộ ra đôi chân dài đang thoải mái bắt chéo, cả thân người to lớn như bị màu đen nuốt chửng.

"A... Hân! Mình ở đây!" Phương Ly gào to lên.

Kì Hân đảo mắt khắp căn phòng, không do dự tiến đến kéo cô bạn thân ra.

Phương Ly vội vàng chạy ra sau lưng Kì Hân. Mặt mũi đỏ bừng, chống tay xuống đầu gối thở dốc.

Kì Hân thấy đối phương không có phản ứng gì, định kéo tay Phương Ly đi về thì một giọng nói lạnh lùng như tảng băng chậm rãi vang lên:

"Ai cho các người đi?"

Cả 2 cùng sững người. Người trong bóng tối lười nhác ngồi thẳng dậy. Khuôn mặt đẹp trai nửa sáng nửa tối đập vào mắt cô.

Anh ta kéo tay Kì Hân lại. Cô mặt mũi trắng bệch, sau đó thầm thở dài, nhắm mắt lại: "Lần này chết thật rồi!"

Quả nhiên...

"Phụt!"...

Mặt người kia dính đầy máu!!!

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bị Bắt Về Nhà

Chương 2: Bị bắt về nhà

Nếu biết trước như vậy đã chạy xa một chút...

=====

Kì Hân mang theo tâm trạng vô cùng tốt đến trường...

Ở lớp, hầu như không ai chú ý tới cô. Vì cô quá nhỏ bé, trong lớp đều không bao giờ mở miệng. Hơn nữa, nguyên nhân chủ yếu chính là ngoại hình của cô...

Kì Hân lúc nào cũng trang điểm làm cho khuôn mặt mình vô cùng khó coi.

Người ngoài nhìn vào đều không dám đến gần. Đó cũng chính là mục đích của cô.

Thứ nhất, là để trốn tránh.

Thứ hai, là để ít tiếp xúc với... con trai!

Chắc chắn ai cũng thấy lí do này vô cùng củ chuối. Nhưng đó là sự thật. Kì

Hân chính là bị mắc bệnh... "sợ đàn ông"!

Chỉ cần là nam, trên 8 tuổi, đứng gần cô 1 mét thì mặt mũi cô vô cùng xanh xao, có thể sẽ nôn ra hết! Còn nếu đứng ngay sát, thậm chí chạm vào, cô liền lập tức phụt máu mũi.

Xui xẻo hơn là, nhóm máu của cô lại thuộc loại cực hiếm! AB Rh âm tính!

Ngoài mẹ cô có trùng nhóm máu ra thì có vô cùng ít người mang dòng máu này!

.....

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ, một đám người áo đen tiến đến chỗ Kì Hân.

Cô lười biếng nhìn họ.

Đến lúc nhìn xong rồi, trên mặt nổi lên ba vạch đen...

Họ toàn là nữ! Còn nhiều người như vậy... chắc chắn là người do mẹ cô sai tới =="

Kì Hân hoảng hốt đứng dậy, chạy như điên!

Nhưng chưa đến một giây sau, cô đã bị bà chị vạm vỡ nhất túm cổ như túm gà nhấc lên.

"A... O..." Kì Hân liều mạng giãy dụa. Cuối cùng vẫn không có tác dụng!

Cô thở dài, cảm nhận được mũi kim đâm vào tay mình, sau đó nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Quả nhiên, cô sẽ bị sớm bắt về nhà.

Nếu biết trước như vậy thì cô đã trốn đi xa hơn...

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lần Cuối Cùng

Chương 3: Lần cuối cùng

Con gả cho thanh mai trúc mã không được sao?...

=====

"Rầm rầm rầm!"

"Tiểu Hân, con mau mở cửa ra! Mau mở ra! Nếu không mẹ sẽ cho người

phá cửa!" Kì phu nhân- Triệu Nguyệt, mẹ Kì Hân đứng trước cửa phòng cô, ra sức đập vào cánh cửa. Mặt mũi bà đỏ bừng, tóc tai rối bù.

Kì phu nhân ơi là Kì phu nhân ~ hình tượng dịu dàng sang trọng quý phái hàng ngày của bà đâu mất rồi?...

Kì Hân ở lì trong phòng. Cô như kiến bò trong chảo, đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần. Cánh cửa phòng bị cô khóa lại bằng hàng chục ổ khóa lớn nhỏ. Tất cả giường, tủ, sofa đều bị cô để làm vật chèn cửa!

Cô mếu máo:

"Mama~ Mama có thương con không?"

"Mama thương con chứ! Vì thương con nên mới bảo con mở cửa ra!" Kì phu nhân vội vàng trả lời.

Mặt Kì hân đen thui:

"Mama, kể từ khi con bị đưa về nhà, con đã đi xem mắt tổng cộng là 49 lần, trong đó số lần bị phụt máu mũi đều không dưới 20 lần. Mama~ Mama đừng ép con đi có được không?"

"Thôi, không cần ép nó!" Kì lão gia ho khan, khuyên Kì phu nhân.

Kì phu nhân cuối cùng cũng dừng tay, nhưng lại sụt sịt giả vờ khóc:

"Con gái bảo bối, mẹ vô cùng lo cho con. Nhưng mà sản nghiệp của Kì gia đều trông chờ vào con! Bố và ông nội đã tốn bao công sức để lập nên Kì gia.

Con nhất định phải giữ lấy nó!"

Kì Hân vẫn cứng cô cãi lại:

"Mama... con là nhóm máu hiếm, nhờ đâu mất máu mà chết thì sao?"

"A~ Không sao! Mẹ truyền máu cho bảo bối. Sau khi xem mặt xong nhất định sẽ bảo quản gia hàng ngày làm cơm gan heo tắm bổ cho con!"

Kì Hân á khẩu, cãi không nổi, đành miễn cưỡng đi thay quần áo, mở cửa ra...

"Mẹ à ~ Con gả cho thanh mai trúc mã không được sao?"

"Ai cũng được, nó tuyệt đối không được!" 2 vị trưởng bối nghiêm mặt, lạnh lùng ra lệnh.

Kì Hân uất ức cắn môi, không cam chịu đi theo 2 người ra xe.

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Xem Mặt

Chương 4: Thông gia

Anh ta mỉm cười: "Người lần trước chính là tôi!"...

=====

Sự chú ý của nhà hàng Galaxy đều tập trung ở gia đình họ.

Đúng là "một nhà ba người", vô cùng hạnh phúc, vô cùng ấm áp.

Vị phu nhân kia mặc váy dài đến ống chân, cả người đều tản ra khí chất quý phái.

Vị đại gia kia tuy đã gần 50 nhưng không hề mất đi vẻ phong độ cùng thành

đạt.

Vị tiểu thư đi sau có thể gọi là "tuyệt sắc giai nhân", xinh đẹp không kể xiết!

Cô mặc váy xanh dương dài đến đầu gối. Mái tóc xoăn dài thả tự nhiên. Khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người. Da trắng nõn, một chút tì vết cũng không có.

Làm người ta muốn tiến đến véo một cái. Đôi môi anh đào đỏ mọng khẽ mở ra.

Nhìn cô như thiên sứ giáng trần, cả người bao phủ ánh hào quang. Dường như toàn bộ tinh hoa trên vũ trụ đều tập trung vào người con gái này.

Cả 3 người bước lên lầu. Kì phu nhân dừng lại trước cửa phòng VIP số 5, tao nhã mở cửa.

Kì Hân do dự đứng ngoài, ra hiệu bảo 2 người vào trước. Sau đó cô lấy chiếc khăn tay màu đen, quấn quanh đầu, che mắt lại.

Kì Hân hít thở sâu, đi vào trong phòng...

Coi như hiến máu nhân tạo lần cuối vậy!

.....

Căn phòng vô cùng rộng, trang trí theo phong cách phương Tây. Đèn chùm màu vàng chiếu xuống, tạo nên một không gian sang trọng của giới thượng lưu.

Kì Hân không nhìn thấy đường, mò mẫm từng bước đi vào. Sau cùng đụng trúng vào một khuôn ngực to lớn. Mùi hương bạc hà truyền thẳng vào mũi cô.

3 giây sau, cô cười "haha":

"Mama à ~ Chúng ta về. Lần này nhất định là không được!"

Kì phu nhân tao nhã uống trà:

"Tại sao không được?"

Kì Hân chưa cời khăn ra, ngửa đầu lên trời:

"Tất nhiên là vì con bị phụt máu rồi! Haha..."

"Máu đâu?" Bà vui vẻ nhìn cô

Mặt cô lập tức đen thui, hoảng hốt cời khăn ra:

"Máu đâu?" cô quệt tay qua mũi, thấy không có gì thì há mồm "Tại sao lại không có?" Cô và anh ta còn đứng gần nhau như vậy...

Cô ngẩng mặt lên. Một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt cô. Chính là người hôm trước!

Anh ta cũng nhìn cô, mặt đỏ bừng, vai rung rung. Quả là đang nhịn cười rất khổ sở.

Thấy sự hoảng hốt trong mắt cô thì cười:

"Lần trước chính là tôi..."

Cô gạt đầu lịch sự. Cùng một con người sao có thể thay đổi chóng mặt như vậy?

Anh ta hôm đó rõ ràng là lạnh như tảng băng. Hôm nay lại ấm áp ang theo vài phần lười biếng. Hơn nữa, tại sao hôm đó cô phụt máu, mà hôm nay lại không sao?...

"Tiểu Hân à, không cần bàn cãi gì nữa..."

Kì phu nhân tự nhiên nói, sau đó bắt đầu bàn chuyện cưới hỏi với "thông gia"

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cuối Cùng Cũng Bị Đuổi Khỏi Nhà

Chương 5: Cuối cùng cũng bị đuổi khỏi nhà

"Hôn nhân thương mại?"...

=====

"Mẹ à ~ Không thể như vậy được ~ Con không thể tới nhà anh ta ở! Nam nữ thụ thụ bất tương thân nha!" Kì Hân bắt mắt nhìn bà Triệu Nguyệt. Tại sao lại như vậy chứ? Cô mới đi xem mắt hôm qua mà hôm nay đã bị đuổi khỏi nhà rồi!

"Cái gì à nam nữ thụ thụ bất tương thân? Con sắp là người của Trần gia ồi, không thể nói như vậy!" Bà Triệu Nguyệt nghiêm mặt.

Kì Hân bĩu môi:

"Mẹ à ~ Tại sao con phải gả cho cậu ta chứ?"

"Tiểu Hân, Trần gia đã giúp nhà chúng ta rất nhiều!"

"Hôn nhân thương mại?" Kì Hân khoanh tay phun ra bốn chữ.

"Không hẳn là như thế!" Con bé này, không thể độc mồm độc miệng hơn được sao?

"Con không đi đâu hết!" Cô quay ngoắt đầu sang một bên.

"Con không đi, mẹ sẽ cắt toàn bộ tiền hàng tháng, đóng băng tất cả các thẻ ngân hàng của con!"

Kì Hân xoa xoa cằm:

"Vậy con đến nhà Tiểu Uyển tạm trú vậy!" (Y Y: Tiểu Uyển ở đây là Lăng Uyển trong "Lời tỏ tình của quí" nhé)

"Con thử đi xem!"

"Con đi..."

Triệu phu nhân nhếch khóe miệng:

"Tiểu Uyển không ở một mình nữa, nó đang ở cùng với hôn phu, con có sang ở không?"

Kì Hân tròn mắt, há mồm. Sau đó lại thay đổi thái độ:

"Mẹ gạt con chứ gì! NYC (Cách gọi của 2 bạn ý mà ~) có nói gì với con đâu..."

Bà Triệu Nguyệt vỗ vỗ trán:

"Nha đầu này, mẹ gạt con làm gì chứ? Nó đang ở cùng với hôn phu!"

Cô phùng mang tròn mắt, gào ầm ỹ:

"Là ai, là ai cướp NYC của ta??"

"Bảo bối, con bây giờ ra khỏi nhà cũng chẳng còn chỗ dung thân! Ngoan ngoãn đi~~"

Kì Hân không cam chịu cắn môi:

"Còn có Phương Ly!"

"Con bé bị đưa ra nuowcs ngoài ở cùng với anh nó rồi!"

"..."

Mặt cô hiện lên ba vạch đen. Cuối cùng đành phải theo mẹ đến nhà chồng..

Duy Khánh ngồi vắt chân lên bàn, chăm chú suy nghĩ một số việc.

Tiếng chuông cửa vang lên, anh ra mở cửa.

"Con về tương lai!" Triệu phu nhân ở đằng sau cánh cửa tươi cười. Đằng sau bà còn có Kì Hân.

"Mẹ, mẹ vào uống nước!"

"Không không, mẹ chỉ đến giao bảo bối lại cho con thôi... Bảo bối ~ Chơi vui về!~~"

Bà nói xong lên ô tô đi mất hút.

Chiếc xe vừa đi khuất, Duy Khánh đã mặt lạnh như tiền ra lệnh:

"Cô, mau vào nhà!"

Kì Hân không nói không rằng xách một vali to dùng vào nhà.

Hơ hơ... Anh a có được tính là người hai mặt không?...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ngoan Ngoãn Làm Vị Hôn Phu

Chương 6: Ngoan ngoãn làm vị hôn phu

3 năm sau tôi cưới cô!...

=====

Nhiệt độ căn phòng như được giảm xuống mức thấp nhất..

Duy Khánh dán chặt ánh mắt trên người cô. Kì Hân không quen, quay mặt đi nơi khác.

"Từ giờ cô sẽ ở đây!" Giọng nói của anh mang đầy sự bá đạo cùng ngang ngược.

Anh ta nghĩ cái gì vậy? Đầu óc ngập nước sao? Cô đâu phải ôsin của anh ta,

tại sao phải nghe lời?

Trong lòng Kì Hân thầm chửi rủa cùng phỉ nhổ nhưng vẫn lên tiếng:

"Được, tôi ở đây."

Anh hải lòng nhìn cô, bỏ lại một câu trước khi đứng dậy:

"Ngoan ngoãn làm vị hôn phu của tôi trong 3 năm cho tốt. 3 năm sau tôi cưới cô!"

Ồ... 3 năm sau cưới cô? Còn nói làm vị hôn phu cho tốt?

Anh ta thật buồn cười!

Anh đang định đi lên cầu thang thì cô gọi anh lại;

"Trần thiếu gia, anh có thể đáp ứng 3 nguyện vọng của tôi không?"

Anh quay mặt lại nhìn cô, tỏ ý "cô nói đi". Kì Hân trong lòng mắng anh ta tại sao lại kiêu ngạo như thế, cười:

"Thứ nhất, cách xa tôi... một mét..." Cô quan sát mặt Duy Khánh, không thấy có gì thay đổi liền nói tiếp:

"Thứ hai, sau mười một giờ đêm không được gõ cửa hay vào phòng tôi, cũng không được mang phụ nữ hay đàn ông về nhà..."

Mặt Duy Khánh đen lại. Cô đang nói "đàn ông"? Bảo anh giới tính không bình thường?

"Thứ ba, chuyện của tôi giao tiếp với ai anh không cần quản! Tôi cũng sẽ không bận tâm đến chuyện của anh!"

Duy Khánh suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Chẳng phải chỉ là hôn nhân thương mại hay sao? Không cần để tâm nhiều tới cô!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ở Nhà Mới

Chương 7: Ở nhà mới

Chương 7: Ở nhà mới

Cô chửi đến mười tám đời tổ tiên nhà anh ta...

=====

Kì Hân tắm xong liền trèo lên giường, cẩn thận khóa cửa lại.

Cô lẩn qua lẩn lại ra sao cũng không ngủ được, nằm chửi tên Trần thiếu gia kia:

"Thật đáng ghét. Thì ra hôm đó đều là đóng kịch! Đóng cũng thật xuất sắc đi!"

"Quả là kiêu ngạo! Anh nghĩ mình là ai? Là ai chứ? Đồ mặt ngựa thôi tha! Bản cô nương đây bây giờ còn phải nhịn, nhưng sau này tuyệt đối không tha cho anh! Làm vị hôn phu 3 năm? Được! Ta đợi! Sau đó kết hôn? Được! Kết hôn xong liền ly hôn! Vẹn cả đôi đường!..."

Cô nằm đó chửi bới loạn xạ, không biết ở cạnh phòng mình, có một người sắc mặt vô cùng u ám. Anh nhìn vào tường như muốn đâm thủng tường, xuyên qua đó trừng trị tên nha đầu thói không biết phải trái kia!

Tại sao anh lại nghe được?

Đây vốn dĩ là phòng không cách âm! Mọi âm thanh từ bên kia đều có thể truyền qua bên này. Mọi động tĩnh của cô, anh đều có thể biết.

Kì Hân vẫn vô cùng ngây thơ, vắt chân lên chửi đến mười tám đời tổ tiên nhà anh ta, chửi cho đến khi bỏ tức thì chuông điện thoại vang lên...

Cô nhìn thấy tên trên màn hình, lòng nhảy nhót loạn xạ. Anh ngồi bên phòng kia cũng có thể nghe thấy...

"Alo..." Cô nhắc máy, lập tức từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ấm áp như ánh mặt trời. Cô nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng anh lúc đó như thế nào.

"Minh, sao lại gọi cho em vậy?" Giọng nói cô dịu dàng như nước, giống như mèo con được cưng chiều.

"Không sao... Bảo bối, em có khỏe không vậy?"

"Em rất khỏe, cũng rất nhớ anh! Bao giờ anh về nước?"

Minh bật cười:

"Bảo bối, xử lý xong chuyện anh liền về nước, được không?"

...

Nói xong, cô liền cúp máy. Nhớ đến thanh mai trúc mã, cảm giác ngọt ngào lại tràn ngập.

Anh ở phòng bên kia nhắm mắt, cả người tản ra hơi lạnh: đây có thể coi là "ngoại tình" không?

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trốn Đi

Chương 8: Trốn đi

Kĩ thuật phá khóa này... quả thực rất hữu ích! Hắc hắc ~

Nửa đêm..

Kì Hân thay bộ đồ đen bóng, mái tóc buộc cao lên. Cô lặng lẽ mở cửa, nhón chân đi xuống cầu thang.

Sao cô cứ cảm thấy như mình đang lén lút vụng trộm.. Như là đang làm việc gì xấu xa, tuyệt đối không được để người ngoài biết...

Cô men theo cầu thang đi xuống. Ở dưới nhà không bật điện, vô cùng tối. Kì

Hân dựa vào trí nhớ để lần mò vị trí cánh cửa. Cô dang tay về phía trước, đến

khi tay sờ vào cửa thì rút trong túi ra đèn pin mini. Cô vừa soi đèn vừa phá khóa cửa.

Kì Hân toát mồ hôi hột. Cánh cửa này... phá khóa thật khó nha!

Mày mò một lúc, cô mới mở khóa được, sau đó lẳng lặng lên ra ngoài, còn không thềm khóa cửa lại.

Hắc hắc... Tôi là đang mò trộm vào chơi với anh đó! Cho anh chừa cái tội kiêu ngạo...

Kì Hân học lỏm kĩ thuật phá khóa từ cậu của cô, chính là hacker kiêm đạo chích nổi tiếng ở hắc bang. Nhờ kĩ thuật này cô mới có thể trốn đi..

Cô trong lòng gửi đến cậu ngàn cái hôn ... Cậu à, cháu cảm ơn cậu ~~~~~

"Tiểu Uyên... Tiểu Uyên... Mau mở cửa!" Kì Hân đứng ngoài gõ cửa, trong lòng vẫn thấp thỏm. Nhờ đâu anh ta phát hiện ra, sau đó đuổi theo?

Cạch!

Cửa mở ra, Lăng Uyên lộ đầu ra ngoài, nhìn thấy Kì Hân thì vui muốn chết đi:

"NYC~"

"NYC~"

Cả 2 đồng thanh, sau đó ôm lấy nhau.

Gâu gâu gâu..

"Nửa đêm nửa hôm rồi, còn cho ai ngủ nữa không?"

Tiếng chó sủa cùng tiếng gầm của bà chủ nhà làm cả 2 rùng mình. Lăng Uyên kéo Kì Hân vào nhà, khóa cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ở Nhà Nyc

Chương 9: Ở nhà NYC

Là tao đang trốn hôn phu của tao!...

Lăng Uyển nhanh chóng khóa cửa lại, sau đó hỏi cô:

"NYC, mày đến đây làm gì thế?"

"À ~ Là tao đang trốn..." Kì Hân bắt mắt chu môi lên, lại tưởng tượng đến bản mặt của Duy Khánh.

"Trốn? Nói đi, mày thiếu nợ ai à? Hay bị ai đuổi đánh? Tổng tiền..."

Kì Hân cắt ngang:

"Con xin mẹ đi... Trí tưởng tượng của mẹ thật là phong phú mà!"

Kì Hân nằm xuống đất, tay vát lên trán, thở dài như ông cụ non:

"Tao chính là đang trốn hôn phu của tao!... À phải rồi, mẹ tao nói rằng mày đang ở nhà chồng. Sao lại ở đây?"

Lăng Uyển khó hiểu nhìn cô:

"Tao làm gì có chồng..."

Mặt Kì Hân hiện lên ba vạch đen... Mẹ à ~ Mẹ còn nói với con là mẹ không gạt con...

Kì Hân cời bộ đồ màu đen ra, tự nhiên nằm xuống giường, ngáp dài một cái:

"Cho tao tạm trú ở đây đi. Tiền nước, tiền nhà bla bla... tao trả đủ cho mày!"

Nói xong cô nhắm mắt ngủ luôn. Lăng Uyển thì tò mò lay lay cô dậy:

"Này này, hôn phu của mày là ai? Chồng tao là ai? Này... Lợn, mày ngủ luôn à?"

Lăng Uyển vỗ vỗ vào má Kì Hân.

"Mày đúng là con lợn, vừa nằm đã ngủ rồi!"

Lăng Uyển cũng nằm xuống, ngủ theo.

Lúc thấy bên cạnh yên tĩnh, Kì Hân mới mở mắt ra:

"Mày mới là con lợn!" (==)"

Y Y: Chương này hơi ngắn :)) Nhưng mà châm ngôn cũ là ngắn đỡ tạo áp lực :))

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô Thật To Gan

“Lão đại, cậu muốn mở cửa chờ đối thủ đến chơi à?”...

====

Cạch!

“Lão đại, cậu chết chưa?” An Vĩnh Phong (trong lời tỏ tình của quì) đi vào phòng của Duy Khánh, tò mò hỏi.

Anh rõ ràng là đang ngủ rất say, lại bị giọng nói của An Vĩnh Phong đánh thức, mở bừng mắt, lạnh lùng nhả ra 4 chữ:

“Chết cái đầu cậu!”

An Vĩnh Phong như Sherlock đi lần mò căn phòng, xem xét xem có điều gì bất thường không mới mở miệng:

“Lão đại, tớ biết thân thù của cậu vô cùng tốt!”

Duy Khánh khoanh tay, vênh mặt:

“Đương nhiên!”

An Vĩnh Phong tặc lưỡi, làm ra vẻ thương hoa tiếc ngọc:

“Thân thù tốt nhưng mà não ngắn! Cậu không biết trong lúc ngủ mà bị tấn công là rất nguy hiểm à?”

Anh lườm An Vĩnh Phong:

“Ai cần cậu chỉ giáo chứ?”

“Cậu chính là cần tôi chỉ giáo. Lão đại, cậu muốn mở cửa chờ đối thủ đến chơi à?”

Duy Khánh khó hiểu nhìn An Vĩnh Phong. Đầu cậu ta bị sao vậy? Sáng sớm đã đến đây luyện quyền rồi?

“Cửa nhà cậu mở!” An Vĩnh Phong chỉ xuống dưới tầng.

Duy Khánh vỗ vỗ trán. Rõ ràng hôm qua anh có khóa cửa mà. Vậy chỉ có...

Anh tung chạy sang phòng bên cạnh. Cửa mở, phòng trống không.

Duy Khánh nghiêng răng tềo tềo. Nha đầu thối cũng thật to gan đi! Dám chơi anh!

Vợ tương lai, nếu em muốn trốn, tôi cho em trốn! Đợi đến khi em chơi vui tôi sẽ bắt em về!

Anh gọi người đến làm lại khóa bằng vân tay. Anh có thể mở cửa cả từ trong lẫn ngoài. Còn cô, chỉ có thể mở từ bên ngoài, không thể mở từ bên trong!

...

Anh rót một cốc nước, tu một ngụm:

“Cậu nửa đêm đến đây làm gì?”

“À... Chính là tình hình ở bên Italy có chút vấn đề. Là thế này, lô hàng...”

Duy Khánh chưa đợi An Vĩnh Phong nói xong đã cướp lời:

“Ngày mai cậu tự mình bay sang giải quyết!”

An Vĩnh Phong lườm Duy Khánh một cái. Chuyện gì cũng là anh làm. Anh ta chỉ việc ngồi khểnh vắt râu chờ đợi hưởng lợi... Tại sao anh lại làm lão nhị trong bang của anh ta chứ?..

====

Sáng hôm sau...

“Bùm bùm bùm...”

Tiếng đập cửa đập tan mộng đẹp Duy Khánh và An Vĩnh Phong. Duy Khánh phẩy

phẩy tay, bảo với An Vĩnh Phong đang nằm dưới sàn:

“Cậu xuống mở cửa!”

Duy Khánh bất mãn đi ra ngoài. Làm gì có loại người như cậu ta chứ! Vừa phải thay cậu ta xử lí công việc. Ngủ lại một đêm cũng bị nằm dưới đất. Căn phòng bên cạnh tuyệt đối không được vào. Đầu lưng muốn chết đi!

An Vĩnh Phong mở cửa ra, đằng sau cánh cửa là 2 khuôn mặt tươi cười.

“Phong à, Khánh đâu?”

"À.. Cậu ấy đang ở trên phòng... a ... ~ Giải quyết công chuyện!" An Vĩnh Phong gãi đầu, mời An phu nhân và An Lão gia vào nhà.

Anh rót nước xong thì chạy một mạch lên gác:

“Ba mẹ cậu đến!”

Duy Khánh đang mơ màng, nghe thấy câu này thì tung chăn bật dậy.

“Ba mẹ tớ? Ba mẹ tớ... chết rồi... Làm sao đây...”

“Lão đại, cậu làm sao vậy?” An Vĩnh Phong nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh.

“Cậu đến địa chỉ này tìm người tên là Kì Hân, có chết cũng phải mang được xác cô ta về đây!”

Duy Khánh nhăn mặt. Anh lại thành ôsin từ lúc nào vậy? Tên này đúng là bá đạo mà...

(Y Y: Chương sau xem AVP đón Kỳ Hân kiểu gì ... Hắc hắc ~)

====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tên Biển Thái

Chương 11: Tên biển thái

- Mk!!! Người còn tiến tới, bà đây cho người vô sinh!!

=====

Cốc cốc cốc...

- NYC, mau ra mở cửa đi!

Lăng Uyên ngồi dậy, đánh vào người Kỳ Hân một cái. Ở nhà này, cô là chủ, hay cô ấy là chủ vậy?

Lăng Uyên lao đảo đi ra ngoài, mở cửa

Cửa vừa mở, một nam nhân tướng mạo anh tuấn đứng ngoài, vẻ mặt khoong cam chịu hỏi cô:

- Xin hỏi ở đây có ai là Kỳ Hân không?

Lăng Uyên gật đầu theo phản xạ. nào ngờ nam nhân kia lập tức đẩy cô ra, xông thẳng vào nhà. Kỳ Hân vừa dậy, nghe đoạn hội thoại của hai người thì hoảng hốt chạy vào trong bếp.

căn hộ của Lăng Uyên chưa đến 30m vuông, từ cửa có thể nhìn thấy mọi thứ bên trong. Vì vậy, dù cô có chạy như thế nào vẫn sẽ bị nam nhân kia nhìn thấy ~

Nam nhân kia đi vào bếp. Lăng Uyên lúc này sực tỉnh, kéo tay An Vĩnh Phong:

- Này, anh định làm gì?

- Tôi đến đón người

- Người là của tôi, ai cho anh đón?

- Kệ cô. Cô tránh ra! Vương tay vương chân bổn thiếu! - An Vĩnh Phong hất Lăng Uyên ra, lại đi vào trong.

Kỳ Hân vớ vội lấy cái chảo, như Super Hero giơ chảo lên.

- NYC cẩn thận hông chảo! - Lăng Uyên gào thét (Au: _.)

- Tên mặt ngựa kia sai anh tới? - Cô chỉ cái chảo vào mặt An Vĩnh Phong.

- Mặt ngựa... mặt ngựa nào? ... là Duy Khánh? - Anh ngờ nghịch giải đầu.

Kỳ Hân gật mạnh đầu:

- Đúng! Chính là tên mặt ngựa đó!

An Vĩnh Phong vỗ vỗ trán:

- Được rồi, kệ mặt ngựa của cô! Nhưng cô phải theo tôi về! - Anh từ từ tiến lên phía cô.

Kỳ Hân hươ hươ chảo trước mặt, gân cổ lên:

- Về? Về đâu?

Anh dùng tay che trước mặt, tiến về phía cô. Khoảng cách giữa 2 người là 1m 50

- Anh rút xa tôi ra! - Kỳ Hân đe dọa. Ai ngờ An Vĩnh Phong không để vào tai, đi về phía trước.

- A~ Cẩn thận một chút! Đừng làm hỏng chảo! - Lăng Uyên ở phái sau ngậm ngùi nhìn vũ khí trên tay Kỳ Hân.

An Vĩnh Phong vẫn nhích lên ~...

- Mk!!! Tôi không đi đâu hết! Anh vào đây tôi sẽ cho anh vô sinh!

An Vĩnh Phong bị Kỳ Hân dọa, lùi về sau 1 bước. MK ! Cô là loài gì vậy? Anh đâu có ăn thịt cô?

- Côn đồ, biến thái ! Mau rút đi cho ta ~

Lăng Uyên tay phải cầm chổi quét nhà, tay trái cầm chổi lông gà đánh tới tấp vào người An Vĩnh Phong. Kỳ Hân cũng cầm chảo, không thương tiếc mà đập ~

An Vĩnh Phong cuối cùng cũng bị đá bay ra khỏi nhà ...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vị Hôn Phu Của Cậu Có Phải Người Không?

Chương 12: Vị hôn phu của cậu có phải người không?

- *Này Duy Khánh, tớ thực sự muốn biết cậu kiếm ở đâu ra cái con cạp cái đó!*

=====

Tại nhà của Duy Khánh...

Bà Nguyệt- mẹ Duy Khánh ngồi đối diện anh, hỏi:

- Kỳ Hân, con bé đâu rồi?

Duy Khánh đã bàn mưu tính kế từ trước, nói dối không thèm chớp mắt:

- Cô ấy đi ra siêu thị mua một chút nguyên liệu về làm đồ ăn sáng!

Bà Nguyệt nghe thấy thế thì hài lòng gật đầu:

- Đưa con dâu này, càng ngày ta càng thấy thích.

Duy Khánh trong lòng thầm nghĩ: Nếu anh không bịa ra lí do này mà lại nói cái khác, không biết mẹ anh sẽ phản ứng như thế nào.

Đúng lúc cả 3 người đang nói chuyện thì có tiếng chuông điện thoại.

Duy Khánh nhìn màn hình, tặc lưỡi.

A~ Cái tên An Vinh Phong này không biết đã hoàn thành nhiệm vụ chưa đây? (Au: Người ta bị nghiền ra cám đó anh trai :v)

Duy Khánh gạt nút xanh, đưa lên tai:

- Alo, Tiểu Hân?

An Vinh Phong nghe thấy 2 chữ Tiểu Hân thì bức mình quá thối. Cũng may Duy Khánh có chuẩn bị từ trước, chỉnh volume nhỏ đi. Không thì chắc là bí mật sẽ bị phun ra hết

[Hân Hân cái đầu nhà cậu! Cậu đi mà đón cô ta về!]

Duy Khánh cứng đờ người, nhớ đến bệnh của cô thì phì cười. Anh quên mất ~

- Em bị lạc đường? Được, anh tới đón em!

[Anh em cái đầu nhà cậu! Tốt nhất cậu tự đi rước con hồ cái nhà cậu về đi! Còn nữa. Lạc cái gì mà lạc? Lạc cái....]

Duy Khánh cúp máy, quay sang nói với ba mẹ:

- Tiểu Hân bị lạc, con đi đón cô ấy!

- Ủ, mau đi đi!

Anh ra ngoài, thấy chiếc Bugatti Veyron màu trắng đỗ ở đó. Còn An Vĩnh Phong ở bên cạnh, đang trút giận lên cái cây.

- Lão đại, vợ của cậu là loại gì vậy? Tớ thực sự muốn biết cậu kiếm ở đâu ra cái con cộp cái đó! Thật đáng sợ mà ~...

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mít* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kẻ Bị Đánh

Chương 13: Kẻ bị đánh

Hắc hắc ... Tôi mở cửa, còn có quà cho anh!

=====

Cộc cộc cộc...

- Là cái tên biến thái ấy! NYC, tuyệt đối đừng mở cửa!

Kỳ Hân và Lăng Uyển núp sau cánh cửa, đang trong tư thế phòng thủ. (Au : ">>>)

Một người 2 tay cầm chảo. Người còn lại một tay cầm chổi lông gà, một tay cầm chổi quét nhà. Cả 2 cùng cảnh giác nhìn cánh cửa.

Cốc cộc cộc...

- Tên đầu heo này! Đúng là dai như đĩa mà!

Cộc cộc cộc...

Cánh cửa không nhúc nhích ..

- Kỳ tiểu thư, tôi cho em 5 giây để mở cửa ra, nếu không đừng trách tôi!

Một giọng nói trầm thấp vô cùng quen thuộc đập vào tai Kỳ Hân, còn mang theo vài phần u ám

Mí mắt cô giật giật.

Tên mặt ngựa... đến rồi? Ai cho anh ta biết vậy? A~ Nhất định là tên biến thái vừa rồi. Tên biến thái cũng thật là... vừa biến thái vừa éo lá. Lại còn mách lẻo rồi...

Chờ xem tương lai chực xử chừng thế nào...

Kỳ Hân vẫy vẫy tay ra hi vọng cho Lăng Uyên tiến lên phía trước.

- 4

- 3

- 2

Cô hít sâu một hơi, tay cầm chắc chảo.

- 1

Hắc hắc... tôi mở cửa ~ Còn có quà cho anh!

Cạch

Cửa mở ra, cả 2 nhất loạt xông thẳng về phía trước, cả chồm lẫn chảo vung lên, đập trúng một người.

- A!!!

Ai đó bị đánh, đau đến mức phải hét to lên

2 tiểu nha đầu kia... ra tay cũng thật mạnh! ~

(Au: Đoán xem ai bị đánh :v)

Mặt ai đó bị chảo đập vào. Chân phải ai đó bị chồm quật ~ Khóc không ra nước mắt (v)

Còn có ai kia đang đứng khoanh tay, dựa người vào tường, mắt mang theo tia cười, thản nhiên nhìn 3 người kia.

Có ai đó đang muốn chửi tục, trong lòng thầm rửa ai kia. Còn nói là có thể báo thù?

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bạn Diễn

Chương 14: Bạn diễn

- *Kỹ thuật diễn của cô cũng thật tốt!*

=====

"Bangg" Cái chảo trên tay Kỳ Hân rơi xuống đất, lăn vài vòng phát ra âm thanh chói tai..

Lúc này cô thực sự muốn cắn đứt lưỡi a~. Cô mím môi nhìn mặt ai đó bị cái chảo làm cho biến dạng, tím bầm một mảng.

- MK !!! Cô muốn hủy dung nhan của tôi?

- A~ Nào ngăn, tôi thực sự xin lỗi, tôi không cố ý.

(Au: Là bạn An Vĩnh Phong bị đánh đó ==")

An Vĩnh Phong mặt đen thui nhìn cô, tựa như muốn đem chôn sống cô:

- Cô nói ai nào ngăn?

Kì Hân muốn vả vào miệng mình. Cô chỉ buột miệng thôi mà. Huhuu ~ Trông mặt Nào Ngẩn thật đáng sợ ...

- Tôi không nói anh!

An Vĩnh Phong lười biếng hất cằm về phía Duy Khánh đang tựa người vào tường:

- Vậy cô bảo cậu ta?

Duy Khánh nhướn mày, nhìn Kì Hân thách thức...

Kì Hân nuốt nước bọt ừng ực ...

- Cái đồ nha đầu thói nhà cô sao lại ra tay độc ác thế chứ? Dung nhan của bọn thiếu là trời phú, phải dùng để đi kiếm vợ nữa đó! Nếu mà mặt bọn thiếu bị dị dạng, bọn thiếu sẽ rạch mặt, móc mắt cô!- An Vĩnh Phong xoa xoa chỗ bị chảo đập vào.

- Tôi... lúc đó không phải muốn đánh anh!

Duy Khánh cướp lời, từ tốn nhả ra 7 chữ:

- Vậy lúc đó cô muốn đánh tôi?

- Tôi... nhưng mà phải xử lí vết thương đã. Vết thương quan trọng hơn!

Kì Hân cúi xuống, đỡ An Vĩnh Phong lên.

Hình như... cô quên mất điều gì thì phải. (Au: Có ai biết điều gì không? :3)

Đúng vậy! Cô chính là quên đi điều quan trọng nhất!...

"Phụt!" Trên mặt An Vĩnh Phong dính máu của cô. Kì Hân hoảng hốt "a" một tiếng, lùi lại phía sau, giữ khoảng cách là 1m.

Duy Khánh nhếch môi:

- Ngu ngốc!

Cô chính là vô cùng ngu ngốc! Xem ra ngày mai anh phải đích thân xử lí công việc rồi ...

An Vĩnh Phong nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, ngo ngoe hỏi:

- Cô sao vậy?

- Cậu im đi - Duy Khánh lạnh lùng ra lệnh, vác xác An Vĩnh Phong vào nhà của Lăng Uyên.

Thời gian: 30p sau

Địa điểm: Nhà của Duy Khánh

Thử thách cần phải đối mặt: Papa Mama

Mục tiêu cần đạt: Diễn vai vợ chồng ân ái ái ái

Duy Khánh ôm eo Kì Hân đi vào nhà.

Bà Vân (Khánh ' s mama) và ông Hưng (Khánh ' s papa) đang ngồi trên sofa, thấy hai người đi vào thì tươi cười:

- 2 đứa về rồi?

Kì Hân ngoan ngoãn "Vâng" một tiếng.

Nhìn hai người đứng là giống người yêu nhau đến chết đi sống lại mà. Kì Hân dựa người vào Duy Khánh, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần. Cô có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn của anh.

- Mẹ à, cô ấy đứng dưới nắng quá lâu nên bị cảm. Con đưa cô ấy lên phòng. Ba mẹ cứ về trước, hôm nào sang thăm bọn con sau cũng được.

Kì Hân gãi đầu, ngại ngùng nói:

- Ba mẹ,... thật ngại quá!

Bà Vân nghe thế thì xua tay:

- Không, vất vả cho con rồi. Con đi nghỉ đi. Ta về, hôm khác sang thăm 2 con!

Duy Khánh và Kì Hân tiễn Boss đại nhân ra cửa. Đến lúc chiếc BMW đi khuất, cô mới hắng giọng:

- Anh à, họ đi rồi!

Duy Khánh gật đầu:

- Ừ

Kì Hân mặt nổi 3 vạch đen:

- Tay anh ôm chặt quá!

Anh tiếp tục gật đầu, bỏ tay ra

Lúc cô định đi lên phòng thì bị anh gọi lại. Anh đưa cho cô một tờ giấy sau đó không nói không rằng rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hợp Đồng

Chương 15: Hợp đồng

Au: Chương này các bạn có thể đọc hay không đọc tùy thích

Bên A: Trần Duy Khánh (Tức chồng tương lai của cô Kì Hân)

Bên B: Kì Hân (Tức vợ tương lai của ông Duy Khánh)

Bản hợp đồng này có tất cả xx điều, cả bên A và bên B phải tuyệt đối tuân thủ hợp đồng.

Nếu bên A vi phạm, số ngày sống trên danh nghĩa vợ chồng giảm đi 10 ngày. Ngược lại,, nếu bên B vi phạm, số ngày sẽ tăng lên 10.

Hợp đồng 3 năm 105 ngày làm vợ chồng

Điều 1: Bên A và bên B phải phối hợp với nhau để diễn trước mặt Boss đại nhân. Tuyệt đối không được để lộ bí mật

Điều 2: Bên B phải nghe lời bên A vô điều kiện

Điều 3: Bên B phải thực hiện tất cả các công việc nhà như rửa bát lau nhà, nấu cơm,... Vì lí do bên A là đàn ông, bên A không thể thực hiện những công việc này

Điều 4: Trong khoảng thời gian sống trên danh nghĩa vợ chồng, cả 2 bên đều không được phép ngoại tình. Tính theo mức độ nặng nhẹ:

- Nếu tiếp xúc, nói chuyện vượt quá giới hạn: 10 ngày
- Nếu nắm tay hoặc vượt qua khoảng cách 1m: 20 ngày
- Nếu ôm: 30 ngày
- Nếu hôn: 40 ngày
- Nếu có những hành vi vượt quá giới hạn như sờ soạng....: 60 ngày
- Nếu: 100 ngày

Điều 5: Trong thời gian làm vợ chồng, bên B không được tùy tiện trốn đi nếu không có sự cho phép của bên A

Điều 6 : Bên B không được đòi hỏi nhiều từ bên A.

Điều 7: Bên A không được có những hành vi vượt giới hạn với bên B

Điều 8: Buổi tối, nếu bên B về nhà quá 8 giờ sẽ phải ngồi ngoài cửa

Điều 9: Sau 10 giờ đêm, cả bên A và bên B đều không được phép mang

người khác về nhà. Kể cả đàn ông và phụ nữ

Điều 10: Sẽ bổ sung sau

Bản hợp đồng có hiệu lực từ ngày xx tháng xx năm xxxx

Ký tên

Bên A

Bên B

...

...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nữ Công Da Cháy

Chương 16: Nữ công da cháy

(Au: Chương này là old ver nhé các bạn :v)

Kì Hân đang say giấc nồng, đột nhiên có người gào lên như cháy nhà, cộng thêm tiếng đập cửa ầm ập tan mộng đẹp của cô.

- Ai vậy... - Cô gái ngủ bật dậy, hồn nhiên hỏi.

- Kì tiểu thư, bây giờ đã là 8 giờ sáng, xin hỏi cô có dậy không?

Mặt... mặt ngựa?

- Anh... anh... tôi lập tức dậy đây! - Giọng nói lạnh băng làm cô tỉnh ngủ hốt, mở to mắt.

Bây giờ mới tám giờ sáng. Sớm như vậy, gấp gì chứ? Pá hỏng mộng đẹp của bản tiểu thư ta. Mặt ngựa, chờ đấy!

Kì Hân vào nhà tắm, đánh răng rửa mặt với tốc độ tia chớp. Sau đó lại mặc một bộ quần áo kín cổng cao tường. Trong bụng còn không quên chửi rủa anh ta.

Mặt ngựa, tên này giống y hệt papa của cô. Buổi sáng 8 giờ sẽ đều đặn lên phòng gọi cô dậy...

Nhớ đến bản hợp đồng hôm qua, cô tức run người. Bản hợp đồng này rõ ràng là có lợi cho anh ta rồi. Thật là bất công mà!

Theo mắt nhìn của cô, anh ta có vẻ đẹp trai đấy, menly đấy. Nhưng thực ra chỉ là cái tên đầu heo thối tha, là lợn đực! Điều không biết galang gì cả. Cô là phụ nữ chân yếu tay mềm mà ...

Duy Khánh đang ngồi trên sofa, 2 chân gác lên bàn, bá đạ vô cùng ~. Quần áo anh mặc cũng là đồ ở nhà, thoải mái nhưng cũng tôn lên được vẻ đẹp trai của anh. Nhìn thấy cô đi xuống, mày kiếm của anh nhú lại theo thói quen...

- Mau đi làm thức ăn đi! - Anh thần nhiên nói, ngữ điệu bình thần nhưng lại rõ ràng là đang ra lệnh cho cô.

- Anh bảo tôi? - Kì Hân phở ra vẻ mặt "hai con nhìn bóng đèn", tạm thời chưa tiếp thu được há mồm hỏi vặn lại Duy Khánh. Anh ta vừa bảo cô nấu ăn sao?

Duy Khánh nhướn mày:

- Còn ai vào đây?

Kì Hân lần này thực sự muốn lao đến cầm đôi dép đút vào miệng anh ta! Trong bụng rủa quỷ tha ma bắt anh ta đi! Hơ hơ... Anh ta nghĩ anh ta là ai? Anh ta nghĩ cô là ai?

- Anh à, tôi không biết nấu!

Cô là thiên kim tiểu thư từ nhỏ được phục vụ chu đáo. Bảo cô nấu cơm? Đầu óc anh ta có bị ngập nước không?

- Trần gia không phải gia tộc quá cổ hủ, ba mẹ tôi cũng không yêu cầu quá cao. Nhưng yêu cầu của tôi đối với vợ tương lai là phải biết nữ công gia chánh!

Kì Hân tiếp tục phở ra vẻ mặt "hai con ngơ ngác":

- Anh có thể lặp lại lần nữa không? Nữ công... nữ công gì vậy?

...

Mặt của người nào đó bị câu nói của cô làm cho đen thui!

Kì Hân nuốt nước bọt. Lần này chắc chắn cô bị ăn sổng rồi!

- Tiểu thư à, là nữ công gia chánh đó! Đừng nói với tôi cô không biết đó là gì nhé?

Cô thăm chửi anh. Nữ công da cháy gì chứ? Từ bé đến giờ cô chưa từng nghe qua.

Nhưng mà... da cháy?

Nữ công da cháy?

Có phải hần muốn đem cô đi phơi nắng. Đến lúc da đen như than không? Đây được gọi là nữ công gì đấy anh ta nói à? (Au: Tưởng tượng hay quá :v)

- Tôi thực sự không biết!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Phải Học Nấu Ăn

Chương 17: Phải học nấu ăn

Aur: Vẫn là old ver nhé =)))

Cô liếc nhìn anh ta...

Đúng là cô sắp bị ăn tươi nuốt sống! Trông mặt anh ta vô cùng khó coi! Tựa như có thể giết người bất cứ lúc nào!

Cô than thân trách phận, đứng chờ phản ứng của anh ta.

- Nữ công gia chánh chính là rửa bát, nấu cơm ba bữa, quét nhà,... đều phải thuần thục! Tiểu thư à, cô không đạt tiêu chuẩn của tôi rồi!

Kì Hân nghe xong thì muốn bùng cháy ~~~

Phii ! Cô nhỏ vào! Cái gì mà tiêu chuẩn của anh ta? Cái gì là nấu cơm? Rửa bát? Nội trợ? Anh ta còn nói là không cổ hủ? Cái tiêu chuẩn nữ công da cháy đây cô nghĩ là nó phải có từ nghìn năm trước đây. Anh ta thật giống với người tối cổ mà!

Tiêu chuẩn phụ nữ hiện đại bây giờ là phải thông minh, xinh đẹp, học thức cao, điềm đạm đáng yêu, số đo 3 vòng đạt tiêu chuẩn! Ai lại nhà quê như anh ta? Rửa bát quét nhà? Sao anh ta không thuê ôsin về làm vợ?

- Anh à, tôi chỉ cần đạt tiêu chuẩn của bố mẹ anh. Còn về phần anh, không cần thiết! - Kì Hân thốt ra một câu...

Mặt anh càng đen thui, gần từng chữ:

- Từ nay cho đến lúc cưới, cô phải học nấu ăn!

- Nếu không? - Cô bắt chước anh, thách thức nhướn mày.

- Đừng mong ly hôn!

Tâm trạng đang lâng lâng bay bay của cô bị câu nói này đánh gãy hoàn toàn. Cô giống như cá chết nhìn Duy Khánh.

Việc ly hôn có liên quan đến nấu ăn sao?

Được rồi! Anh ta thích nấu cơm? Cô chiêu! Thích nữ công da cháy gì đấy? Cô cũng chiêu!

Cô tức học máu mồm, bắt mẫn lờm anh ta...

Được rồi... mặt ngựa thối tôi sẽ cho anh biết tay !

Duy Khánh nhếch môi:

- Còn chuyện lần trước cô bỏ trốn, tôi sẽ không tăng thêm ngày. Mà tôi sẽ phạt cô!

-Phạt gì vậy? - Cô cảnh giác nhìn anh.

- Là đi học!

Hơ hơ...~

Đi học được gọi là phạt?

Cô còn tưởng chuyện gì biến thái hơn... Đi học chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi ~ hahaa

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Đã Tìm Ra Rồi

- Thì ra là cô ta?

(Au: Lân trc au up chưa đủ nhé các bạn. Nhưng kh sửa đc nên au up chap mới nhé)

Bar A.W có thể coi là máy đốt tiền của thành phố này.

Bar A.W được xây cách đây 3 tháng, chính là nơi tập hợp tất cả những phần tử ăn chơi trác táng. Những kẻ hay lui tới bar A.W đều là kẻ có tiền. Chỉ một đêm cũng tốn đến hơn 3 triệu...

Ở cửa bar, chữ A.W mạ vàng rất to trông vô cùng nổi bật. Cả tấm biển phải cao đến mấy chục mét, không khỏi khiến người ta choáng ngợp về sự xa hoa này.

Bên trong Bar, ánh đèn mờ mờ ảo ảo chiếu xuống. Làm khung cảnh xung quanh vô cùng ma mị. Trên sàn nhảy hình tròn, cả nam lẫn nữ cuồng nhiệt lắc mình theo điệu nhạc. Trên bục cao là 1 nam DJ.

Trên sàn nhảy chữ T, một cô gái mặc quần áo màu đen, đi boots cao màu trắng. Cô ta như rắn nước bám lấy ống tủy, mạnh mẽ mà quyến rũ lắc người.

Trên tầng cao nhất của bar, có một căn phòng cửa kính đen làm bằng thủy tinh màu đặc biệt.

Bên trong căn phòng tối om, một chút ánh sáng yếu ớt từ ngoài chiếu vào. Cả phòng lạnh ngắt, nhiệt độ cũng vô cùng thấp làm cho người ta run mình.

Một nam nhân ngồi trên ghế tựa, chân bắt chéo chữ ngũ. Âm thầm quan sát phía dưới.

Nam nhân này vô cùng đẹp trai. Anh ta mặc áo khoác da màu đen, quần jean dài tôn lên đôi chân thẳng tắp. Khuôn mặt nửa sáng nửa tối tăng thêm mười phần dụ hoặc. Ngồi quan thanh tú, sống mũi cao, đôi môi mím lại...

Quả là vẻ đẹp mê loạn chúng sinh nha!

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nam nhân kia lười biếng vớ lấy điện thoại, nhìn màn hình rồi nghe máy.

[Lão đại?]

- ... - Nghe thấy giọng nam trầm thấp ở bên kia đầu dây vọng sang, nam nhân vẫn im lặng không thèm nói một lời.

[Về hung thủ, tôi đã tìm ra rồi!]

Nam nhân nghe thấy thì neho mắt, cả người tản ra mùi nguy hiểm. Nhiệt độ căn phòng cũng giảm xuống...

[...]

- Là họ sao? - Nam nhân nhếch khóe miệng, hỏi lại.

[Đúng vậy!]

...

Anh ta cúp máy, ngón tay thon dài gõ đều đều xuống bàn.

Nếu thế thì... một mũi tên trúng hai đích rồi!

(Au: Chương này bí ản một tí :))) Đọc cho nó hồi hộp :v)

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Âm Mưu Biến Thái

Chương 19: Âm mưu biến thái

- Đồ lợn đực, anh làm gì tôi thế này?...

Buổi sáng, cả thành phố bị tiếng hét như lợn chọc tiết của một cô gái làm cho náo loạn...

Kì Hân vừa ngủ dậy, vào nhà vệ sinh nhìn chính mình trong gương thì hét lên một tiếng, sau đó cả người phát hỏa chạy sang phòng Duy Khánh, đập cửa bùm bùm. Cả người tỏa ra ám khí như muốn lôi người ở trong ra dần cho một trận nhừ tử.

- MK!! Mở cửa ra...

"Cạch"

Cửa vừa mở, cô đã hung hăng lao lên phía trước, dữ dằn túm tóc người mở cửa...

- Đồ mặt ngựa, anh..

- Cô bị điên à? Mặt ngựa của cô trong phòng kia kìa...- An Vĩnh Phong gào lên, thù hận nhìn Kì Hân. Vết thương trên mặt anh chưa khỏi, cô ta còn muốn hủy dung nhan của anh sao?...

Kì Hân nghe thấy thì dừng động tác lại.

1 giây sau...

"Phụt!"

Trên mặt An Vĩnh Phong dính đầy máu của cô...

Duy Khánh từ trong phòng đi ra, túm Kì Hân vào phòng rồi đóng sập cửa vào.

An Vĩnh Phong xì một hơi. Đúng là đồ cạp cái. Vừa mới mở mắt ra đã xông vào đánh đấm rồi. Còn tên Duy Khánh kia nữa. Còn nói anh sang đây thì sẽ được miễn làm việc một tháng?

Miễn làm việc gì chứ? Rõ ràng là lấy anh làm bia đỡ đạn! Đúng là tiểu nhân! Tiểu nhân mà!

- Lợn đực, anh làm cái gì với tôi thế này?

Kì Hân vò đầu, thù hận lườm Duy Khánh. Trông cô lúc này chả khác gì con trai cả. Mái tóc dài ngang lưng cắt ngắn đi, cả bộ quần áo nữ tính cũng bị thay bằng quần áo con trai. Còn nữa... cả người cô bây giờ phải gọi là phẳng lì như sân bay...

Đồ biến thái... anh ta làm gì với cô thế này?

Duy Khánh bình thần ngồi xuống.

- Đây là hình phạt dành cho cô đó!

Kì Hân đực mặt ra

- Chứ không phải là đi học sao?

- Phải như thế mới đi học được! - Anh ngồi xuống giường, cầm điện thoại thần nhiên chém Zoombie, hoàn toàn không coi cô vào trong mắt.

Kì Hân bực mình quay ngoắt sang một bên.

- Cô còn không về phòng chuẩn bị đi học đi? Đồng phục cùng sách vở tôi để trong phòng cô rồi. Mau đi đi...

- Này anh à, ai cho anh cái quyền tự quyết định đấy hả?

Duy Khánh cười cười, giờ lên bàn họp đồng, từ tốn nhả từng từ:

- Điều 2- Hợp đồng 3 năm 105 ngày làm hợp đồng. Cô không muốn phải tăng thêm 10 ngày chứ?

Kì Hân nghe thấy từ tăng 10 ngày thì rụt cổ lại, hậm hực đi về phòng mình...

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mít* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trường Mới

Chương 20: Trường mới

Trường nam sinh Blue?!

=====

Một lúc sau, Kì Hân mặc đồng phục, đi xuống tầng.

Duy Khánh vẫn ngồi ở dưới, chán gác lên bàn, thoải mái ngả người ra phía sau chém Zoombie. Anh cũng mặc đồng phục giống như cô. Quần màu da, áo sơ mi trắng, áo khoác ngoài màu đen. Caravat thắt lỏng, nhìn vào có phần biếng nhác nhưng thu hút.

Kì Hân mím môi, im lặng nhìn anh, kiên nhẫn chờ đợi.

Duy Khánh như có cảm ứng, ngẩng đầu lên, 4 mắt nhìn nhau.

- Cô ăn tạm cái gì đi. Bây giờ muộn lắm rồi.

Cô nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là 7 giờ 30...

Kì Hân vớ tạm lấy một chiếc bánh mì, sau đó đi ra phòng khách lại không thấy Duy Khánh đâu... Cô gỡ đầu gỡ tai một lúc mới cầm cặp sách lên, khóa cửa bằng vân tay rồi ra ngoài.

Kì Hân mở ghế sau của chiếc Bugatti Veyron màu trắng, cúi người bước vào trong. Đến lúc đóng cửa lại mới thấy được diện tích chỗ ngồi của mình...

Duy Khánh vô cùng bá đạo ngồi ở giữa ghế, bắt chân chữ ngũ. Thấy cô đi vào thì liếc mắt một cái, cũng không hề có ý định nhường đường.

Kì Hân bất đắc dĩ ngồi xuống, cố gắng thu hẹp diện tích chỗ ngồi của mình. Cả người cô gần như dí sát vào cánh cửa. Nhìn vô cùng thảm...

Duy Khánh không hề xem vào mắt, thản nhiên ngả người ra đằng sau nhắm mắt dưỡng thần.

- Anh à, anh có thể ngồi lui ra được không? - Kì Hân rụt rè mở miệng. Trong bụng thì nghiêng răng nghiêng lợi phi nhò anh ta.

Duy Khánh không hề răng nửa lời, mặc kệ cô nói gì.

Kì Hân thấy anh ta không trả lời còn phò ra vẻ mặt "tôi không ngồi lui ra, cô làm gì được tôi" thì vô cùng tức tối quay mặt sang một bên.

Còn chuyện tự tiện đổi giới tính của cô, cô còn chưa nói đến nha~ Anh ta làm như vậy không sợ bố mẹ anh ta trăm sao?

Xe dừng lại ở giữa sân trường. Duy Khánh cũng không nói một lời mở cửa đi xuống. Cô cũng lật đật đi xuống theo, giương mắt ếch nhìn xung quanh.

Khuôn viên trường này vô cùng rộng, không phải là trường quý tộc chứ?

Trường gồm có tổng cộng 6 dãy nhà. Gồm dãy nhà dành cho khối 10, 11, 12, dành cho học sinh cá biệt, kí túc xá và nơi dành cho các thầy cô giáo.

Kì Hân tò mò hỏi:

- Anh à, đây là trường nào vậy?

Duy Khánh đang đi thì quay người lại, trong mắt ánh lên một tia quý dị, nhếch mép nói:

- Trường nam sinh Blue.

Trường nam sinh Blue?!

Anh a vừa nói là trường nam sinh sao? Là trường nam sinh đó!...

Mà cô lại bị bệnh sợ đàn ông..

Anh ta có phải là cố tình làm như vậy để bức chết cô không? Cô sẽ bị mất máu đến chết đó a~ Cô còn trẻ, còn tương lai đang đón chờ phía trước, không thể chết sớm như vậy được huhu~

Duy Khánh mặt ngơ ! Duy Khánh lộn đực! Đồ đại biến thái, siêu cá biến thái! Ta nguyên rau ngoui chết không toàn thân! Được rồi, cứ chờ đây! Ta sẽ khiến người phải quý xuống khóc lóc vang xình bôn cung đây tha mạng! Cứ chờ đây!

Kì Hân 2 chân mềm nhũn,, đứng im tại chỗ.

- Thế nào? Không đi sao? Nếu cô không đi, tôi sẽ tăng thời hạn lên 1 năm nữa!

Kệ! Một năm cũng được! Không sao cả không sao cả ~~

- Cô không đi?

Kì Hân gật đầu...

- Cô đã không đi, vậy thì...

Duy Khánh nói xong thì chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng ôm ngang người cô theo kiểu công chúa, điềm từng bước về phía trước.

- Anh bị điên à? Tha tôi xuống!

- Cô ngậm miệng lại! - Anh trừng mắt, giọng nói sắc mùi cảnh cáo.

Kì Hân bị dọa thì ngoan ngoãn im miệng, mặc kệ anh ta thích làm gì thì làm.

Cô bây giờ phải bàn mưu tính kế, trốn khỏi sau cũng chưa muộn...

Chỉ cần bị phát hiện là nữ thì sẽ bị đuổi học, đúng không?... Hắc hắc... cô có cách rồi!...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Học Sinh Mới

Chương 21: Học sinh mới

Thật trùng hợp!...

Kì Hân bị Duy Khánh bế đến cửa lớp...

Cả 2 đứng ngoài hành lang. Duy Khánh bình thân dựa vào lan can tại đeo mp3. Kì Hân thì ngược lại. Cô như kiến bò trong chảo lửa, đi đi lại lại không thời.

- Hai em vào đi! - Đến lúc cô giáo gọi cả 2, Kì Hân mới sực tỉnh, lóng ngga lóng ngóng đi vào. Thấy cô rời đi, anh cũng tháo mp3 ra, hai người một trước một sau bước vào lớp.

Cả lớp như nín thở nhìn cả hai đi vào.

Một người vô cùng cao lớn, tóc đen đánh rối tự nhiên. Quần áo đồng phục vừa vặn tôn lên vẻ điển trai cùng khí chất khác người. Khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm nhú lại. Đôi môi mỏng khẽ mỉm. Đặc biệt là đôi mắt sâu không thấy đáy của người này..

Người còn lại thì trái ngược hoàn toàn, thấp hơn người kia gần 2 cái đầu. Dáng người nhỏ bé. Làn da trắng như sứ, môi đỏ, mắt to, tròn. Nhìn từ đầu đến chân cũng không có điểm nào giống con trai cả..

- Hahahaha - Cả lớp ồ lên

Lớp này phải có đến hơn 30 người, toàn là nam. Nhìn thấy Duy Khánh cùng Kì Hân thì nhao nhao lên:

- Cô à, bao giờ lớp ta mới có bạn nữ chuyển đến?

- Đây là trường nam sinh! Làm sao có thể có nữ chứ? Nào, hai em giới thiệu đi!

Kì Hân nghe cô giáo nói thì giật mình, quay sang lườm lườm Duy Khánh.

- Duy Khánh, cảm ơn! - Anh hờ hững giới thiệu một câu, tay rút túi quần.

- Xin...xin chào, tôi là ... Kỳ Viễn.

Cô giáo mỉm cười thân thiện, chỉ xuống cuối lớp.

- Duy Khánh, em ngồi ở trong góc đó nhé. An Viễn, em ngồi ở bàn cuối cùng dãy giữa. Chỗ đó còn một người nữa nhưng chưa đến.

- Vâng... - Kì Hân thất thểu đi xuống cuối lớp, ngồi xuống chỗ mình. Còn không quên nguyền Duy Khánh một hơi dài~~

Cô chán nản thờ dài một tiếng. A~ Còn có một người nữa ở bên cạnh. Cô làm sao bây giờ? Loại máu của cô là thuộc vào nhóm cực hiếm đó! Đồ lộn đực kia muốn gì đây?

- Xin lỗi, em đến muộn.

Kì Hân đang mải chửi bới trong lòng, hoàn toàn không chú ý đến nam nhân đang từ cửa đi vào, bước thẳng đến chỗ cô, đặt cặp xuống.

Thấy có tiếng động, cô hoảng hốt quay mặt sang, lại thấy khuôn mặt ấm áp như mặt trời của ai đó...

Trùng hợp thật...

- Anh Minh, sao anh lại ở đây?

Lý Hàn Minh thấy cô thì ngạc nhiên tròn mắt. Trên mặt viết rõ dòng chữ "Em làm gì ở đây", sau đó lại nhin xuống, mỉm cười:

- Anh về từ hôm qua, Đang định tối nay gọi điện báo cho em.

Kì Hân mỉm cười. Như vậy là yên tâm rồi, cô cũng không bị mất máu nữa...

Cô đắc ý cười thầm, lại thấy sống lưng lạnh buốt. Ấm khí từ đâu bay ra bao trùm cả người cô. Khóe miệng cô giật giật. Sắp có chuyện không hay rồi..

- Điều 4 hợp đồng.... ~~ - Giọng nói lạnh băng đập vào tai cô. Kì Hân gượng cười lùi ra xa, giữ đứng khoảng cách 1m.

Những tiếp theo đó...

- Cô ơi, có thể để em vào bạn Kì Viễn ngồi cùng nhau không ạ? Tại bạn ấy ngại người ngoài...

Cô giáo cũng rất thoải mái, mỉm cười:

- Ừ.

Sau đó Duy Khánh bá đạo kéo tay Kì Hân sang chỗ ngồi của mình, để lại Lý Hàn Minh khó hiểu nhìn hai người...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tình Định Đối Đầu

Chương 22: Tình định đối đầu

Móng vuốt sói thò ra, giật đi chiếc bánh...

- Anh làm sao vậy? - Kì Hân nhăn mặt nhìn Duy Khánh.

Duy Khánh thần nhiên nằm gục xuống bàn, rõ ràng nghe thấy cô hỏi nhưng lại cố tình không trả lời.

Lửa giận của cô bắt đầu bùng cháy ~~

-MK!! Đồ thói tha! Anh trả lời một chút thì chết được sao?

Duy Khánh cuối cùng cũng ngẩng đầu dậy:

- Những vấn đề dầy đều không cần thiết phải trả lời. Vì vậy không cần tốn sức để đáp lại.

- ...

A~ Không cần thiết phải trả lời? Tốn hơi sức đáp lại?

Hahaa~ thiếu gì của tôi ời, anh thực là coi thường tôi rồi. Không trả lời tôi đã là một chuyện. Nay anh lại nói như thế với tôi... Thật quá đáng mà...

Nhưng mà anh cứ chờ xem, bốn cô nương đây sẽ cho anh biết tay!

Vừa có trống ra chơi, Lý Hàn Minh đã ra bàn của Kì Hân. Anh cười tỏ ý “tôi mượn cô ấy một lúc” rồi kéo cô xuống canteen.

Duy Khánh cũng tỏ vẻ không quan tâm lắm, dựa vào ghế an tĩnh nhắm mắt.

Suốt đường đi xuống canteen, Lý Hàn Minh không nói lời nào, chỉ để cho cô núp sau lưng mình để tránh đụng chạm với con trai.

Anh kéo cô xuống một bàn trống, ấn cô ngồi xuống. Mắt từ đầu tới cuối dán chặt lên người cô.

Kì Hân bịa ra một lí do. Cô ngàn vạn lần cũng không muốn anh biết cô và tên lợn đực kia có hôn ước!

- Bạn Kì Viễn, điều 4...~

Duy Khánh từ đâu nhảy ra, như âm hồn không tan lòn vờn bên cô.

Điều 4? Điều 4 gì chứ? Muốn đập chết anh ta mà!

Kì Hân cười trừ, mặt méo xệch quay ra nhìn Duy Khánh.

- Hay để tôi đi mua đồ ăn cho anh?

Duy Khánh phẩy phẩy tay:

- Đi đi...

Kì Hân trong bụng chửi Duy Khánh 100 lần, cắn răng đi mua đồ ăn về. Đến lúc trở về bàn, không khí hình như hơi khác...

Nhiệt độ hình như cũng giảm đi không ít...

Lý Hàn Minh và Duy Khánh ngồi bắt chân chữ ngũ, mỗi người quay đi một hướng. Đến lúc hai người nhìn nhau, lại có 1 dòng điện 10000W xẹt qua ~

Đây... đây là gì chứ?

Kì Hân gãi gãi đầu ngồi xuống. Trên tay cô có 3 cái bánh mì. Cô chia cho Duy Khánh một cái, Lý Hàn Minh một cái, mình một cái.

Nhưng... khi cô vừa đưa bánh cho Lý Hàn Minh, bỗng nhiên móng vuốt sói ở đầu lòi ra, tự nhiên giật đi chiếc bánh, cho vào mõm sói, thản nhiên ăn như đúng rồi==”

-...

-...

Không khí bỗng chốc bị ngưng đọng...

Kì Hân mặt méo đi mười phần, đưa bánh của mình cho Lý Hàn Minh.

Móng vuốt sói lại thò ra một lần nữa ~

Nhưng lần này Lý Hàn Minh không bị mắc lừa,, một tay túm lấy 1 đầu của bánh ~ Tên kia cũng không chịu thua, tay cầm đầu còn lại...

Và thế là, trong canteen trường Blue xảy ra hiện tượng đánh ăn của trẻ mẫu giáo.~

Không ai chịu thua ai, dật qua dật lại ~

- Hai người thôi đi! - Kì Hân gất lên.

Lời nói của cô một chút tác dụng cũng không có. Hai người kia cứ làm việc của mình. Cô nói gì kệ cô...

Duy Khánh bất ngờ bỏ tay, Lý Hàn Minh ngửa về sau một chút. Sau đó Duy Khánh nhanh chóng bắt lấy bánh mì, kéo về phía mình..

...

Duy Khánh ăn xong bánh, kéo tay Kì Hân đi, còn rất hồn nhiên vẫy tay chào ... ==”

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bar A.w

Chương 23: Bar A.W

Kì Hân cảm thấy đầu óc choáng váng, không lâu sau ngất đi

(Au; Chương này có hắc bang nhé --^--)

=====

Buổi tối, Duy Khánh đích thân đưa cô ăn ở Royal Club. Cô và anh vẫn như thường lệ, một câu cũng không nói.

Ăn xong, anh lại lấy xe, phóng thẳng đến bar A.W.

...

Chiếc Bugatti Veyron màu xám bạc đậu lại trước cửa Bar. Duy Khánh mở cửa đi xuống. Sau đó đút tay vào túi quần, đứng đó chờ đợi...

Kì Hân không hiểu anh muốn làm gì, ngồi yên trong xe...

Duy Khánh không kiên nhẫn được nữa, mở cửa xe, lòi cô ra ngoài.

Cô "a" một tiếng, đầu đón xoa xoa tay, ngơ ngác hỏi anh:

- Đây là ở đâu?

Duy Khánh giữ thái độ im lặng là vàng, trên mặt hiện lên dòng chữ "cô không có mắt sao" để nhìn cô.

- Đến đây để làm gì?

- Gặp bạn cũ. - Anh kéo cô đi. Bảo vệ thấy anh thì sợ hãi cúi người...

Bên trong bar vô cùng ồn ào. Nam nữ điên cuồng lắc mình theo tiếng nhạc. Ở những góc tối còn có vô số hành động mờ ám.

Kì Hân thấy vô cùng nhức mắt, lấy tay che mặt lại.

Nhưng mà... anh ta bảo là gặp bạn cũ? Gặp bạn cũ lòi cô đến đây làm gì? Hơn nữa bây giờ cô đang giả trai mà...

Duy Khánh kéo cô vào sát mình, cũng giống như Lý Hân Minh che cho cô lúc đi xuống canteen.

Khoảng cách giữa hai người rất gần. Bàn tay lạnh lẽo của anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Mùi hương bạc hà nhẹ nhàng bay vào mũi cô. Hai người cứ như thế, một trước một sau, không nói một lời. Kì Hân đi theo Duy Khánh. Đến trước cửa phòng VIP số 5 thì anh buông tay ra, trực tiếp mở cửa đi vào.

Trong phòng chỉ có duy nhất một bóng đèn vàng, là cho cả căn phòng mờ mờ ảo ảo, vô cùng dụ hoặc. Có 3 người thanh niên đang ngồi trên sofa, mỗi người trên tay đều ôm một cô gái...

Kì Hân do dự muốn lùi lại, Duy Khánh lại cương quyết nắm lấy tay cô. Anh lạnh lùng ngồi xuống, kéo cô xuống theo..

- A~ Anh bạn lạnh lùng của tôi... Lên làm lão đại rồi nên không coi bọn này vào mắt rồi đúng không? - Người vừa nói là một anh chàng mặc áo hình đầu lâu, tóc bạch kim. Khuôn mặt anh ta có chút dữ dằn, nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn.

- Nghiêu, im đi! - Duy Khánh nhíu mày nhìn người vừa nói.

Người vừa rồi là Vu Cảnh Nghiêu, là nghi trượng N trong bang của Kì Thất Nhật, ba Kì Hân.

Cô vừa nghe thấy từ "Nghiêu" thì quay đầu sang nhìn...

Vu Cảnh Nghiêu cũng nhìn lại cô...

- A~ Kì tỉ tí... - Một lúc sau anh ta mới nhận dạng được, cọt nhả cười cười.

Kì Hân cũng cười xã giao, sau đó im lặng, ngồi một góc nghịch điện thoại.

2 người còn lại cũng đều là bạn nối khố của Duy Khánh. Một người là An Vĩnh Phong (Au: ~~~ Phong caca khỏi rồi hả? :v), lão nhị bang A.W. Người còn lại là An Vĩnh Huy, em của An Vĩnh Phong, lão tam của bang A.W.

An Vĩnh Phong vẫn còn nhớ lần trước mình bị cô hành hạ thế nào, hận không thể dùng chảo đập vào mặt cô ` (Au: Phong ca là nam tử hán mà >< Sao lại muốn đánh nữ nhi yếu đuối? ><)

3 người này xem chừng rất sôi nổi. Duy Khánh thì khác, chỉ ngồi lắng nghe, thỉnh thoảng cũng bật cười một tiếng.

Kì Hân chìm trong thế giới của riêng mình, mặc kệ họ làm gì...

Một lúc sau, cô đứng dậy nói là ra ngoài đi vệ sinh.

Cô đi thẳng đến cuối dãy hành lang, đi vào khu vực dành cho nữ.

Kì Hân khóa nước lên mặt, ngắm nhìn mình trong gương.

Trong gương, là một cậu con trai có khuôn mặt sáng sủa, ngũ quan thanh tú, vô cùng đáng yêu. ~

Cô vỗ vỗ lên mặt mình, lắc lắc đầu.

Có người đi vào. Lại còn là nam nhân! Kì Hân hoảng hốt há to mồm, thất kinh nhìn người đó. Anh ta rất nhanh chóng tiến đến chỗ cô, khóa chặt người cô, dùng khăn bịt mũi cô lại. Cuối cùng là bế cô ra khỏi nhà vệ sinh...

=====

Duy Khánh đứng từ trên tầng 2 nhìn xuống, thấy tên kia bế cô đi thì nhếch mép, không chào tạm biệt đã đi ra khỏi bar, dùng chiếc Bugatti Veyron đuổi theo, nhưng không để cho người kia biết.

=====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bẫy

Chương 24: Bẫy

Anh làm sao lại ngu ngốc đi cứu cô luôn chứ?...

=====

Duy Khánh nhìn thấy chiếc ô tô đen chở Kì Hân dừng lại trước một khu nhà bỏ hoang. Vài giây sau, người đàn ông vừa rồi đi xuống, trong tay bế Kì Hân, mở cửa nhà kho, sau đó vào trong.

Duy Khánh nhớ vị trí nhà kho, lái xe rời đi.

.

Anh làm sao lại ngu ngốc đi cứu cô luôn chứ? anh biết đây là bẫy, chỉ chờ anh cắn câu. Mà anh đâu có ngu ngốc như bọn chúng tưởng...

=====

Quả nhiên, sáng hôm sau, có người nhắn tin cho Duy Khánh.

"Nếu muốn cứu hôn phu của mày thì hãy đến nhà kho gần tổ chức Hắc Ảnh. Một mình mày, nếu không tao sẽ giết chết hôn phu của mày."

Nhưng địa điểm trong thư lại hoàn toàn khác địa điểm hôm qua anh đến...

Duy Khánh cười khẩy, mặc khoác ngoài vào sau đó lên xe đi đến địa điểm trong thư.

Kì Hân tỉnh dậy, cả người cô vô cùng đau nhức. Xung quanh vô cùng lạnh!

Cô mở to mắt nhìn xung quanh, đầu cô đau nhức tựa như bị ai đó đập vào. Tay và chân bị trói chặt đến mức không còn cảm giác.

Cô nằm co mình trên nền đất, thân thể gầy gò khẽ run lên.

Trên mặt vào trên áo cô có máu đã khô lại, nhìn cô bây giờ thực sự rất thảm!

Kì Hân bắt đầu đi lắc đầu. Xem ra hôm qua cô bị đàn ông bế đi, trong khi ngất còn chảy máu mũi! Nhưng mà ai lại bắt cô đến đây cơ chứ? Bắt cô đi để làm gì chứ?

Cô đang thắc mắc thì có người tông cửa đi vào. Duy Khánh nhìn thấy cô thì trong mắt ánh lên một tia khác lạ.

Thật giống ...~

Anh tiến lại gần, còi trói cho cô, sau đó bế cô đến chỗ chiếc xe xám bạc đang đỗ ở đó.

Điều lạ là anh vào được đây mà không gặp bất cứ trở ngại gì, một tên lính canh cũng không có. Chứng tỏ là bọn chúng sẽ đón đầu lúc anh trở về, muốn lấy mạng của anh!

Duy Khánh tắc lưỡi. Xem ra tài đua xe lại phải khoe ra rồi.

Kì Hân ngồi vào trong xe, choáng váng ôm lấy đầu. Lúc này cô cảm thấy cả thế giới như đảo lộn.

Chắc là do cô bị mất máu đây mà. Chỉ cần ngủ một lúc là khỏi thôi ~

Kì Hân mệt mỏi thiếp đi...

Duy Khánh tăng tốc, lái như bay về phía trước.

Trước mặt anh là một đám người áo đen. Chúng chặn tất cả lối đi, cầm súng nhắm thẳng vào chiếc xe màu xám bạc.

"Bùm bùm... choang!..."

Chiếc xe nhanh chóng bị bắn cho tơi tả, kính xe bị đạn xuyên qua. Duy Khánh điều luyện tăng tốc, mở cửa sổ dùng súng bắn trả...

Anh phải rất chặt vật để đi khỏi. Đám người áo đen kia có đến gần 30 người, anh chỉ có một, làm sao địch lại được?

- Anh ra tới khu vực an toàn, lại thấy đám người kia dùng ô tô đuổi theo. Anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao vọt về phía trước. Kim đồng hồ chỉ đến 252 km/h

Ra khỏi khu vực nguy hiểm, anh gọi điện cho An Vĩnh Phong cùng An Vĩnh Huy mở một cuộc họp trong bang A.W.

Anh thay một chiếc xe mới, đưa cô về nhà sau đó mới đến tổ chức...

An Vĩnh Phong cầm viên đạn trên tay, đôi mắt nheo lại.

- Là loại đạn M948, ở đây còn hiếm và rất đắt!

- Sao chúng còn sử dụng nhiều như vậy? Ở đâu sản xuất?

An Vĩnh Phong gãi đầu:

- Là một nghi trượng trong tổ chức của Kì Thất Nhật. Nhưng bây giờ đã bị đuổi rồi!

Duy Khánh nhếch môi:

- Là nghi trượng S đang hợp tác với bọn Hắc Ảnh đó sao?

An Vĩnh Phong gật đầu.

- Vậy thì không nên nương tay, đoạt toàn bộ địa bàn của Hắc Ảnh!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Kế Hoạch Thuần Phục Nghi Trọng

Chương 25: Kế hoạch thuần phục Nghi Trọng

- *Đối tượng đầu tiên, là nghi trọng H! Lợi dụng tất cả các điểm yếu của ông ta!*

=====
Lúc Kì Hân tỉnh lại thì đã là tối..

Cô ở một căn phòng lạ, diện tích rất rộng, lớn gấp 3 lần phòng cô ở nhà Duy Khánh.

"Cốc cốc cốc.."

- Vào đi - Cô yếu ớt nói.

Một nữ giúp việc đi vào, cẩn thận đỡ cô dậy, chỉnh lại chăn gối cho cô.

- Thiếu phu nhân, người dậy rồi, là thiếu gia bảo em chăm sóc cho chị. Đây là nhà mới của chị.

Kì Hân gật đầu:

- Đây là ở đâu vậy? Em là ai?

Nữ giúp việc này nhìn rất trẻ, chắc cũng chạc tuổi cô.

- Đây là DH villa. Em là tiểu Nguyệt, người giúp việc cho chị.

- Ừ... - cô mệt mỏi day day huyệt thái dương. Còn tiểu Nguyệt đi lấy cháo cho cô.

Nhưng mà... DH Villa?

Có phải là... (Au: Duy Khánh- Kì Hân => DuyHân => DH)

Cô lắc mạnh đầu. Sao có thể chứ?

Duy Khánh ngồi trong phòng làm việc ở bang A.W (Au: Hay gọi là tổ chức A.W luôn đi :v). Đối diện với anh còn có An Vĩnh Phong cùng An Vĩnh Huy.

- Việc nghi trọng S và Hắc Ảnh sao rồi?

An Vĩnh Phong mím môi:

- Địa bàn hoạt động ta đã chiếm được.. Còn Nghi Trọng S, hẳn ta bị tổ chức xử theo qui định rồi.

An Vĩnh Huy hỏi Duy Khánh:

- Còn kế hoạch, bắt đầu từ đâu trước?

- Đối tượng đầu tiên là Nghi Trọng H! Lợi dụng tất cả điểm yếu của ông ta!

Duy Khánh lái xe về DH Villa. Anh lên lầu, bước vào phòng của cô.

Kì Hân đang nằm chém Zoombie, thần sắc có chút uể oải.

Anh tiến đến chỗ giường cô, giật máy điện thoại đi, ngồi xuống mép giường

- Cô đang kiệt sức cơ mà. Sao lại chơi game rồi?

Kì Hân mệt mỏi nhắm mắt lại.

Duy Khánh thờ dài, xoa đầu cô rồi chui vào trong chăn, vùi đầu cô vào ngực mình. Kì Hân cũng không phản kháng, ngoan ngoãn nằm im.

Duy Khánh động tác xoa đầu vô cùng ôn nhu dịu dàng. Nhưng trong mắt lại ánh lên mùi phẫn nộ nguy hiểm..

Au: Viết từ trưa đến giờ ~ Mệt quá rồi huhu ~ Au đi nghỉ đã :* Sẽ nhanh chóng ra chap mới :))) Hôm nay đăng 4 chap liền rồi :)))

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chồng Đi Vắng

Chương 26: Chồng đi vắng

Không thể như vậy được!...

=====

Duy Khánh ôm cô ngủ cả đêm. Đến khi dậy, cô nhìn xung quanh lại không thấy anh đâu..

Tiểu Nguyệt từ ngoài đi vào, trên tay cầm bát cháo, thấy cô dậy rồi thì hoảng hốt chạy vào, nhanh chóng đặt bát cháo xuống, đỡ cô ngồi dậy.

- Tiểu thư, thiếu gia đi Italy 1 tuần để giải quyết công việc. Thiếu gia còn xin nghỉ học hộ chị 1 ngày, nói rằng khi nào chị khỏe ốm mới được đi học lại.

Kì Hân gật đầu, nhẹ nhàng "Ừ" một cái. Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của Duy Khánh.

Cô lắc lắc mạnh đầu. Không thể như vậy được! Sao lại thế chứ?

Tiểu Nguyệt thấy biểu cảm của cô thì lo lắng hỏi:

-Chị sao vậy? Chị không khỏe ở đâu?

Kì Hân gượng cười, lắc đầu:

Anh không chú ý đến xung quanh, hồn cũng bay về phương nào rồi ~...

Anh đi về phía chiếc Maybach đỗ cách đó không xa, lên xe. Chiếc Maybach màu đen đi thẳng về phí trung tâm thành phố...

- Chuyện ở Italy giao lại hết cho cậu!

Trông coi cái gì chứ? Cô cũng dâu phải trẻ con!

Trong mắt cô, hình tượng An Vĩnh Phong vô cùng tệ hại. Chính là một tên ego lả, náo nhãng, biến thái. An Vĩnh Huy thì ngược lại, chính là idol trong lòng cô, đẹp trai, dễ bắt chuyện, vui vẻ hoạt bát ~

NYC vừa nhìn thấy An Vĩnh Huy đã bị thu hút bởi vẻ đẹp của anh, còn cả cách nói chuyện và nụ cười tỏa nắng.

Mà An Vĩnh Huy càng chiêm được cảm tình của cô thì hình tượng An Vĩnh Phong lại càng tệ hại ~ (Au: Phong ca của em ~)

Kì Hân ôm đầu, ảo não kêu trời...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Người trong lòng của Duy Khánh

=====

Chiếc Maybach đen dừng lại trước cửa khách sạn 7 sao NLD, Duy Khánh đi xuống, đeo kính râm vào. Sau đó anh đi vào đại sảnh, trực tiếp dùng thang máy lên tầng 27 của khách sạn.

Khách sạn NLD này là do Trần gia xây dựng, nổi tiếng với chất lượng phục vụ đạt đến đỉnh cao.

Anh đi đến cuối hành lang, bấm chuông cửa phòng 1001.

- Ai đấy? - Một giọng nữ từ trong vọng ra, kèm theo đó là tiếng mở cửa.

Duy Khánh rút tay vào túi áo, khẽ môi cong lên.

Cửa mở, từ trong phòng, một nữ nhân kiều diễm thoát tục bước ra. Nhìn thấy anh thì nữ nhân này nhảy cẫng lên, sau đó như gấu Koala ôm cổ anh, 2 tay 2 chân bám chặt vào người anh (À: Chị à, anh ấy có hôn phu rồi đó -.-)

Duy Khánh để im cho nữ nhân kia ôm, ánh mắt cũng mang mấy phần cưng chiều.

- Tiểu Hy, em bỏ ra đi. Vào phòng rồi nói.

Mục Hy ngoan ngoãn bỏ ra, mỉm cười ngọt ngào rồi, đẩy anh vào phòng rồi khóa cửa lại.

Duy Khánh ngồi bên mép giường, mày kiếm dần ra, nhẹ nhàng hỏi:

- Em đang bị bệnh. Sao không ở bệnh viện mà lại chạy ra đây rồi? Anh bảo khi nào em khỏi bệnh sẽ đón em về biệt thự cơ mà?

Mục Hy chu mỏ, đáng yêu nheo mắt:

- Ở bệnh viện chán muốn chết! Em thực sự là muốn điên lên.

Duy Khánh không hài lòng nhăn mặt:

- Em ngoan ngoãn một chút!

- Khánh à, anh bao nhiêu lâu mới sang thăm em một lần. Em thực sự rất nhớ anh.- Mục Hy giận dỗi nói.

Duy Khánh sùng ái xoa đầu cô ta:

- Được rồi, được rồi, tiểu bảo bối... Anh đã tìm ra người có chung nhóm máu với em rồi!

Mục Hy ngạc nhiên xen lẫn vui mừng hỏi:

- Ai vậy?

- Hôn phu của anh.

Cô ta nghe đến từ hôn phu thì mặt đen đi vài phần, quay đầu sang một bên:

- Hôn phu sao? Không phải anh nói...

- Ừ. Nhưng đây chỉ là hôn nhân thương mại. Anh và cô ta sẽ mau chóng ly hôn.

Mục Hy ngoài mặt thì tỏ vẻ đáng yêu gật đầu. Trong lòng lại liên tục day nghiến. Anh muốn cô làm tình nhân? Để người ngoài lên làm Trần thiếu phu nhân?

Cô không muốn như vậy! Chúc Trần thiếu phu nhân này, ngoài cô ra thì không ai được phép ngồi vào. Nếu không cô sẽ liều mạng với người đó!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cậu Nhìn Giống Con Gái

Tên kia tiến đến gần cô ~...

Sáng hôm sau, Kì Hân ở nhà cảm thấy vô cùng nhàm chán, liền xin An Vĩnh Huy cho đến trường.

An Vĩnh Huy đương nhiên là nhiệt liệt đồng ý. Cô ăn sáng xong lập tức bảo An Vĩnh Huy chở đến trường, bỏ lại NYC đáng thương ở nhà.

Cô thấy dù không có Duy Khánh, có lẽ đi học sẽ vẫn bình thường bởi vì còn có Lý Hàn Minh. Có anh thì cô không cần phải lo gì nữa rồi... ~

/.>

Nhưng mà đời không như là mơ ~

Cô đến lớp hỏi thì bạn cùng lớp mới cho biết là hôm nay Lý Hàn Minh nghỉ ốm rồi ~

Nghe tin này cô bị sốc văn hóa, muốn rời khỏi trường nhưng lúc đó có trống vào nên muốn trốn cũng không có cơ hội!

Cả một giờ cô ngồi co cụm vào góc lớp, gương mặt ếch nhìn xung quanh. Bộ dạng mang tính cảnh giác vô cùng cao. Giống như có ai đó sắp ăn thịt cô đến nơi vậy...

Và đến giờ giải lao, điều cô lo sợ bấy lâu cuối cùng cũng thành sự thực!

Vừa có trống, một đứa con trai vô cùng cao to xán đến chỗ cô...

- Ê người mới...

Kì Hân đề phòng tránh xa cậu ta ra, như thỏ con gặp chó sói, ngược mắt lên nhìn:

- S... sao vậy?

Tên kia nhìn biểu cảm của cô thì phá lên mà cười. Đương nhiên là tiếng cười của người này làm sự chú ý của cả lớp tập trung vào hai người.

Cô thầm nguyên rủa. Mama của con ~ Mama chuẩn bị hiến máu cho con nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Sweet Cat

- Anh trai à, anh đáng yêu quá ~

Cô còn đang chán nản thì một giọng nữ ngọt ngào vang lên.

- Hiên, anh làm gì vậy?

Kì Hân giật mình ngẩng đầu lên. Ngay trước mặt cô là bốn cô gái vô cùng xinh đẹp, body cực chuẩn đang chống tay ở hông, ngọt ngào nhìn tên vừa bắt nạt cô.

A? Hóa ra hán ta tên là Hiên ~ Tên cũng thật đặc biệt đi.

Cô ngẩng mặt, 4 vết mực còn hiện rõ trên mặt. Nhìn cô chẳng khác gì mèo con cả...

- Hahahaa ~ - Có tiếng cười vang lên. Và người vừa phát ra tiếng cười chính là một trong 4 nữ sinh vừa rồi.

Kì Hân xì một hơi. Cười cái gì chứ? Không thấy người ta bị thế này bao giờ sao?

Nhìn vẻ mặt như bóng bay xì hơi của cô, 3 nữ sinh kia cũng cười theo. Sau đó họ bỏ qua anh chàng tên là Hiền kia, tiến về phía cô.

- Oaa ~ Anh trai à, anh tên là gì vậy?

Cô ngạc nhiên nhìn bọn họ. Cô cũng là con gái mà. Nên được gọi là anh trai, ngạc nhiên cũng à chuyện bình thường.

- Cậu ta là Kì Viễn - Hướng Hiền từ đâu chịu ra, cướp lời cô. Cô gái đứng đầu quay ra lườm hấn đen mặt:

- Ai hỏi anh? Em hỏi anh ấy!

Cô cười trừ, dùng tay che nửa khuôn mặt.

Cô gái cười lúc đầu bẹo má cô, thích thú day day, sau đó thốt lên một câu:

- Anh trai à, anh đáng yêu quá...

Kì Hân vênh mũi, mỉm cười. Cô đáng yêu là chuyện đương nhiên. Cô tự biết điều đó mà. Không cần người khác nhắc ~

- Mặt anh... có phải là bị anh ta bắt nạt không?

Lại là cô gái đứng đầu. Cô véo tai Hướng Hiền, lườm anh ta.

Kì Hân buồn cười nhưng vẫn cố nhịn. Cô muốn mượn cô gái này trả thù một chút nên giả bộ uất ức gật đầu.

Cô gái kia giật giật tóc Hướng Hiền, một tta chống hông:

- Đây, sao lại bắt nạt Sweet Cat của tôi? Hà?

A?!

Sweet Cat? Đây là biệt danh mới của cô à?

Còn "của tôi"?

Không không không ~ Cô không phải là của ai cả. Còn nữa, cô không phải giới tính không bình thường đâu a~ Cô rất ổn... rất rất ổn!

Sau đó tên kia bị dẫn một trận toi bời. Đúng lúc xử lí xong thì có trống, 4 nữ sinh kia lập tức chạy đi.

Cô hỏi thăm mới biết đó là nữ sinh trường Pink.

Mà trường nữ sinh Pink lại ở sát trường nam sinh Blue nên học sinh hai bên rất biết tận dụng cơ hội mặc dù trường cấm ~

Kì Hân ngán ngẩm lắc đầu.

Sweet Cat ? Mẹ ơi cứu con với huhuu . Tất cả là tại tên Duy Khánh mặt ngựa kia. Là tại hắn nên giờ cô mới dính vào cái này.. Bây giờ cô phải tính sao ~ Huhuu...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ôm

Lý Hân Minh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Mùi nước hoa nhàn nhạt bay vào mũi cô..

Tối hôm đó, cô bị An Vĩnh Huy và NYC cười cho thoải mái. Và họ bị cô bơ dài dài.

/.

Sáng hôm sau, cô đến lớp thì thấy Lý Hàn Minh đang ngồi ở cạnh bàn cô.

Cô đặt cặp sách xuống, mỉm cười:

- Anh khỏi ốm rồi à.

Lý Hàn Minh nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi lí do tại sao cô mấy hôm trước cô không đi học. Cô lại bịa đại một lí do ra để anh yên tâm.

Hôm đó cũng không có gì thay đổi. Ngoại trừ 4 nữ sinh kia và Sweet Cat.

Kì Hàn lấy cớ đi vệ sinh, ở lì trong đó đến lúc trống vào mới đi ra. Thật là khổ mà a~

Đến chiều tối, Lý Hàn Minh dẫn cô đi ăn. Cô cũng không tiện từ chối, liền bảo An Vĩnh Huy là cô sẽ về sớm, sau đó cùng anh ăn tối.

.. Địa điểm ăn là Royal Club ~

Lý Hàn Minh cũng đưa cô lên tầng cao nhất, ăn ở bàn gần cửa sổ.

Anh gọi hai phần Beefsteak. Trong khi chờ đợi thì ngồi nói chuyện với cô.

- Tiểu Hân, em đang ở đâu?

Kì Hàn á ngại gãi đầu:

- Em đang ở nhà bạn.

- Sao em không ở nhà?

Cô cười trù:

- Em không muốn bị lôi đi xem mắt nữa.

Lý Hàn Minh cũng không nói gì thêm, im lặng nhìn cô. Bầu không khí có chút ngưng đọng..

- Còn em với cái tên Duy Khánh đó... là sao?

Mặt cô nổi lên ba vạch đen. Sao anh lại hỏi cô cái đấy chứ?

- À, đó là bạn trai của bạn em- Cô nói dối không chớp mắt

Lý Hàn Minh gật gù đầu. 2 phần beefsteak được bê ra, anh như cũ cắt thịt cho cô. Sau đó mới làm cho mình.

Kì Hàn ngồi ao ước nếu Duy Khánh được như thế thì tốt quá...

...

Cô và anh ăn xong. Anh nhìn cô, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài.

Lái xe riêng của anh đưa hai người đến đây. Giờ lái xe cũng về rồi. Đánh đi taxi vậy. Nhưng mà đường vô cùng đông. Đứng đến nửa tiếng cũng không vẫy nổi một cái...

Lý Hàn Minh bất chợt nắm bả vai cô, quay người cô lại, để cô đối diện với anh.

- Tiểu Hân, em đối với anh... có cảm giác không?

Kì Hàn bất ngờ, khuôn mặt bắt đầu hồng lên...

Lý Hàn Minh kéo tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Mùi nước hoa nhàn nhạt của anh bay vào mũi cô...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Không Thích Bị Cắm Sừng

- Cô cũng thật giỏi. Đây có được tính là ngoại tình không?

Nhưng còn chưa đến ba giây cô đã bị kéo ra.

Tay cô bị nắm rất chặt, bàn tay này cũng không hề ảm áp chút nào...

Mí mắt cô giật giật... Âm khí bắt đầu bay xung quanh cô.

Kì Hân từ từ quay người ra đằng sau, và gặp cái người mà cô không muốn gặp nhất.

(Au: À... đó là Khánh caca đó :3)

Duy Khánh nở một nụ cười, lạnh băng nhìn Lý Hàn Minh.

- Buông cô ấy ra! - Lý Hàn Minh gằn từng tiếng.

Duy Khánh làm thinh, không hề để vào tai, nhẹ nhàng nói với Kì Hân:

- Bảo bối, em về nhà, hay là ở đây?

Kì Hân cúi mặt xuống, mím môi. Cô còn chưa kịp nói thì Lý Hàn Minh lại tiếp tục:

- Mau buông ra!

- Ô?! Lý Hàn Minh của Lý gia đây sao? Lại có hứng thú động vào đồ của người khác?- Duy Khánh châm biếm mỉm cười.

Lý Hàn Minh ngạc nhiên nhìn cô... Kì Hân mím môi:

- Ta về đi! - Sau đó cô kéo tay Duy Khánh đi về phía chiếc Bugatti Veyron đang đỗ ở đó.

Hóa ra là anh ta theo dõi cô. Cũng thật hài hước đi!

Duy Khánh lái xe đi, mặt đen thui nhìn cô:

- Cô biết cô vừa làm gì không?

-.. - Cô không trả lời.

- Điều 4 hợp đồng. Cô bị phạt thêm 30 ngày.

-...- Cô tiếp tục im lặng.

- Cô cũng thật giỏi! Đây có được coi là ngoại tình không? - Mặt Duy Khánh đen lại hơn 10 phần, trong giọng nói sặc mùi thuốc súng.

-...- Kì Hân đơ ra như khúc gỗ.

Duy Khánh sắc mặt nặng nề, cảm thấy mình như tên ngốc lăm nhảm từ nãy đến giờ thì im lặng.

Tiểu nha đầu này cũng thật to gan. Dám cắm sừng cho anh... anh ghét nhất là bị phản bội. Phụ nữ lại càng ghét cay ghét đắng.

Bố mẹ anh đi du lịch vòng quanh thế giới dài kì. Đến khi anh và cô kết hôn sẽ trở lại nên anh cũng không phải lo lắng lắm, chỉ cần thực hiện kế hoạch là xong rồi..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: 3 Người Một Phòng

- Phòng 24: Kì Viễn, Lý Hàn Minh, Trần Duy Khánh...

Tối hôm đó, Duy Khánh trèo sang phòng cô ngủ. Hại cô phải nửa đêm bò ra sofa nằm. Anh ta còn đuổi NYC và BF của cô về. Nghĩ đến là Kì Hân tức đến xì máu mũi.

Sáng, anh vừa dậy đã nhìn sang bên cạnh. Không nhìn thấy cô thì bật dậy, đi ra ngoài.

Kết quả là anh thấy cô đang ngủ trên sofa. Cả người cuộn lại, đầu vẹo hẳn sang một bên. Nhìn vô cùng khổ sở.

Duy Khánh hắng giọng một cái:

- Kì tiểu thư, xin hỏi cô ở đây làm gì vậy?

Kì Hân ngái ngủ dụi mắt không đáp lại. Anh ta giả ngu sao? Rõ ràng là do anh ta nên cô mới phải chịu khổ còn gì..

Kì Hân đi vào trong phòng, thay đồng phục rồi đi ra ngoài. Duy Khánh đợi cô ăn sáng xong thì đưa cô đi học. Đến trường thì lại một bước không rời cô, làm cho cô cảm thấy anh ta giống như tên bám đuôi vậy...

Lý Hàn Minh hôm nay vẫn đi học. Anh làm như hôm qua không có gì xảy ra. Vẫn ầm ập mỉm cười với cô, làm cho Kì Hân không khỏi cảm động.

Như Lý Hàn Minh mới đích thực là nam tư hán. Còn cái tên Duy Khánh này... chắc chắc... chính là chấp vặt, vô cùng trẻ con!

Đến cuối giờ, đang định đi về thì cô giáo bước vào lớp, trên tay cầm bagr danh sách. Cô nói với cả lớp.

- Bắt đầu từ ngày mai, lớp ta sẽ học nội trú ở trường. Lớp ta sẽ ở tầng 2 của dãy nội trú B. Các em chú ý nghe cô đọc tên phòng và thành viên từng phòng nhé.

Cả lớp "văng" một tiếng rõ to. Kì Hân thì run lên bần bật. Lần này... nếu bạn cùng phòng của cô không phải Duy Khánh và Lý Hàn Minh thì sao?

Duy Khánh thấy phản ứng của cô thì vỗ nhẹ vào bả vai cô. Anh an tĩnh cười một cái.

Kì Hân thấy yên tâm phần nào, cũng để im cho anh ta vỗ vai.

- Phòng 13: Hương Hiền, Duy Phú, Nặc Dương..

- Phòng 15...

- Phòng 24: Kì Viễn, Lý Hàn Minh, Duy Khánh!- Nghe thấy tên mình cùng Lý Hàn Minh và Duy Khánh thì cô thở phào nhẹ nhõm. Không lâu sau, mí mắt cô giật giật...

Duy Khánh và Lý Hàn Minh... ở chung một phòng?

A~ Không thể được. Không thể được... Tuyệt đối không được.

Nhưng mà an toàn của cô...

Kì Hân tự nhủ mình không nên nghĩ nhiều, họ sẽ không làm gì quá đáng đâu... Đừng lo đừng lo..

Tối hôm đó, ở giữa sân trường Blue có 2 nam sinh đang đi vào.

Một nam sinh dáng người nhỏ bé đang vô cùng cực nhọc bê một vali to đùng. Nam sinh kia lại vô cùng cao lớn. Cậu ta vô cùng nhân nhả khoanh tay đi vào trong.

Kì Hân bê một vali to đùng, vừa đi vừa rửa...

Đồ thối tha! Mất ngựa đáng chết...

Chương 33: Nằm Cùng Giường Tầng Với Ai?

- Kì Hân tiêu thư, ý em thế nào?

Kì Hân và Duy Khánh dùng chìa khóa đã được phát để vào căn phòng số 24.

Căn phòng này khá gọn gàng, lại sạch sẽ. Có 2 giường tầng nằm đối diện nhau, trải ga trắng tinh. Phòng không rộng bằng nơi cô và Duy Khánh ở, nhưng lại đầy đủ tiện nghi.

Ở gần tủ còn có 1 chiếc vali màu ghi. Kì Hân đoán là Lý Hàn Minh đến rồi. Cô đặt vali xuống thờ đốc. Duy Khanh từ cửa đi vào, ngồi ở bên mép giường, chân theo thói quen vắt lên thành hình chữ ngũ.

Lý Hàn Minh quần khăn tắm từ trong nhà vệ sinh đi ra. Thấy 2 người đang ngồi đó thì 6 mắt nhìn nhau. Anh gãi đầu rồi trở lại nhà tắm.

- Ngại quá...

Kì Hân mở vali, sắp xếp đồ đạc rồi cho vào tủ ở đầu giường. Xong xuôi, cô ngồi xuống, mở mắt nhìn xung quanh.

Lý Hàn Minh từ trong nhà tắm đi ra, mỉm cười như mọi lần:

- 2 người đến rồi?

Duy Khánh đang chơi game, gạt đầu một cái cũng không có. Kì Hân thì gạt nhẹ đầu.

- Em ăn tối chưa? Nếu chưa thì chúng ta...

- Cô ấy ăn rồi. - Duy Khánh cướp lời, sau đó tự nhiên cởi áo somi ra, bước vào nhà tắm.

Lý Hàn Minh khẽ ho một tiếng:

- Em với Duy Khánh... ở chung một chỗ?

Kì Hân mỉm môi không trả lời.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại.

Là của Duy Khánh! Hơn nữa, trên màn hình còn hiển thị 2 chữ Mama.

Kì Hân vội cầm điện thoại lên, cô gạt nút xanh rồi đưa lên tai.

[Tiểu quý, con làm gì mà không gọi cho mámi vậy?]

- A~ Mẹ à? Con Kì Hân đây..

Trần phu nhân nghe thấy tên cô thì thái độ chuyển 360 độ

[Tiểu Hân à? Con có khỏe không? Con đang ở đâu vậy?]

Kì Hân ngoan ngoãn đáp:

- Con đang ở nhà. Con rất khỏe.

[Duy Khánh có đấy không con?]

- Anh ấy đang tắm một chút...

Duy Khánh từ đâu chui ra, giật lấy điện thoại.

- Mámi?

[Thằng ranh con này, đi đâu vậy? Sao không gọi cho mámi?]

- Con bạn mà... - Duy Khánh như trẻ con chu môi lên.

[Bạn cái gì mà bạn?]

- Con còn bạn chơi với vợ. Con buồn ngủ rồi, khi khác con gọi cho mami nhé ~ - Anh cúp máy, mặt không biểu cảm nhìn cô.

- Đi ngủ. Cô nằm đây.

Kì Hân đơ mặt ra. Lý Hân Minh cũng không khác cô là mấy. Anh rất muốn biết mối quan hệ giữa hai người này...

- Em nằm đây.- Lý Hân Minh chỉ vào tầng 1 giường đối diện.

- Cô, ở đây! - Duy Khánh ra lệnh.

Kì Hân nghe bọn họ giằng co qua lại một lúc lâu...

Cuối cùng, Duy Khánh hỏi:

- Cô nằm cùng giường tầng với ai? Kì Hân tiểu thư, ý cô thế nào?

Kì Hân mặt mày day day huyết thái dương:

- Hai người nằm chung một giường đi..

Sau đó cô tắt đèn luôn, chưa để hai con người kia kịp nghĩ ngợi... (Rì: Lên n :v)

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mít* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tổ Tình

- Anh à, làm bạn trai em đi..

Sáng hôm sau, Kì Hân bị Duy Khánh lôi dậy từ rất sớm. Anh kéo cô ra sân vận động của trường, ép cô chạy 5 vòng mới cho nghỉ.

Mà cái sân này một vòng khoảng 1km là ít. Kì Hân chạy mệt đến nổi đầu óc quay cuồng. Chạy xong vòng cuối cùng cảm tưởng như sắp ngất đi. Từ nhỏ đến giờ cô không quen chạy mệt như vậy...

Đúng lúc cô đang vò tóc, cùng Duy Khánh đi ra khỏi sân vận động thì bỗng nhiên có 3 cô gái từ đâu chạy ra chặn đường 2 người họ.

Kì Hân định tránh ra, nhưng 3 nữ sinh kia lại chặn đường cô. Nếu cô đoán không nhầm... thì 2 người này học trường Pink thì phải?

Cô gái ở giữa ra trước mặt cô, đỏ mặt gãi đầu.

- Anh à, làm bạn trai em đi..

Kì Hân há to mồm, 2 mắt tròn ngược.

Cô là con gái mà... ~

Còn... làm bạn trai? Trước đây là Sweet Cat, bây giờ là bạn trai?

Kì Hân gượng cười, khẽ ho khan một tiếng. Trong đầu lại lóe lên một ý tưởng vô cùng quái dị. Tất cả là tại tên Duy Khánh kia nên cô bị như vậy. Bây giờ đến lúc anh ta chịu trách nhiệm rồi!

Nghĩ xong, Kì Hân bám lấy cánh tay Duy Khánh, cố làm ra vẻ đồng tính luyến ái, ẻo lả phẩy phẩy tay:

- Không được. Tui có bạn trai rồi đó!

Sau đó, cô kéo tay Duy Khánh chuẩn khỏi hiện trường, để lại 3 nữ sinh kia đứng ngây ngốc ở đó...

Duy Khánh buồn cười nhìn cô. Anh thấy cái vẻ mặt của cô vô cùng đáng yêu, chỉ muốn lập tức xông đến nhéo má cô.

Kì Hân thực hiện được âm mưu thì hài lòng mỉm cười. Ngày mai chắc chắn sẽ có biến! Bây giờ cô sẽ được coi là GAY, sẽ không có Sweet Cat, cũng không có bạn trai.

Mà tất nhiên cô bị GAY thì Duy Khánh thôi tha cũng không thể thoát được rồi! Hắc hắc... ~

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Mất Máu

- Duy Khánh, tôi rất mệt...

Quả đúng như dự đoán, những ngày sau đều không có nữ sinh nào đến tìm cô. Kì Hân cũng lấy đó làm may mắn.

Chiều một hôm, Hương hiền nhờ cô mang tài liệu lên phòng của cô chủ nhiệm. Vừa mới ra khỏi phòng thì cô đột nhiên bị ai đó xách cổ lôi đi...

Cô tự nhiên thấy choáng váng, mũi bắt đầu chảy máu.

Lại là con trai ...

Cô ngán ngẩm lắc đầu. Lần này không biết là cái gì đây. Chắc cô sẽ chết vì mất máu mất.

Kì Hân cười nhẹ, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại..

Đến lúc cô tỉnh dậy thì thấy mình đang ở vườn trường, trước mặt còn có 4 nam sinh vô cùng cao to..

Nam sinh ở giữa không nói không rằng mà nhìn cô, sau đó cả 4 nam sinh nhào vào cùng một lúc, dùng hết lực đâm cô.

Kì Hân rên nhẹ một tiếng, máu mũi tiếp tục chảy ra. Cô cũng không hiểu lí do bị đánh là gì...

Vốn dĩ cô là con gái, sức chịu đựng có hạn. Hơn nữa, cô còn bị sợ đàn ông. Mấy nam sinh kia trái ngược hoàn toàn với cô, ra tay không hề nhẹ.

Kì Hân cảm thấy cả người bị rút cạn hết sức lực. Máu đỏ vẫn tiếp tục từ mũi chảy ra....

Cô dùng tay che mặt, sau cùng cũng không còn sức lực nữa, bất lực ngã đi.

4 nam sinh kia đánh bổ tay thì thấy cô nằm bất động. Bọn họ dùng nước dội vào mặt cô.

Kì Hân bị nước lạnh dội vào vết thương, xót đến nỗi cô phải kêu nhẹ lên một tiếng. Cô mở đôi mắt sưng húp lên nhìn 4 nam sinh kia...

4 nam sinh kia cười khẩy, sau đó khiêng cô vào nhà vệ sinh của vườn trường, bỏ cô lại đấy.

Kì Hân không còn sức để cự quạ nữa. Cả người cô đau ê ẩm..

Cô lại một lần ngã đi..

Một lúc lâu sau cô tỉnh dậy...

Trời tối rồi có đúng không? Ba mẹ, con rất sợ. Ở đây vô cùng lạnh lẽo. Con cũng rất mệt rồi, không muốn gắng gượng nữa. Duy Khánh, anh đang ở đâu vậy?...

Cô chưa xót đau mất. Sau đó lại mê man...

Trong lúc cô nửa tỉnh nửa mê, cô thấy Duy Khánh đập cửa xông vào. Về mặt lại vô cùng lo lắng..

Kì Hân yếu ớt gục đầu vào ngực anh, từng âm thanh đều vô cùng run rẩy...

- Duy Khánh, tôi rất mệt...

Duy Khánh vuốt tóc cô, sau đó chạy như điên ra ngoài gọi bác sĩ... Lúc này, cô lại mê sảng..

- Cố một chút nữa thôi. Tôi khôn cho phép em xảy ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Không Thể Tha Thứ

- Tao nói một là một, hai là hai. Mày có khai ra không?

Duy Khánh ngồi trông Kì Hân suốt đêm. Cô nhìn vô cùng hằm hại.

2 mắt cô sưng húp, người tím bầm, đôi môi rách toạc ra. Khi ngủ cô còn khổ sở nhăn mặt.

Duy Khánh cũng thấy thương thay cho cô, cả đêm không chợp mắt ngồi cạnh cô..

Đến 2 giờ sáng, An Vĩnh Phong gọi tới, nói rằng đã tìm ra 4 nam sinh đánh Kì Hân rồi. Anh rời khỏi giường, gọi Tiểu Nguyệt đến trông cô.

Tại tổ chức A.W

Duy Khánh dựa vào ghế, chân bắt chữ ngũ. Mắt anh ánh lên tia sắc lạnh, như quỷ Satan nhìn 4 người kia...

Anh tà ác nhếch môi:

- Nói, ai sai bọn mày đánh cậu ta?

4 người kia bị đánh còn thê thảm hơn Kì Hân, khoe moi dính máu ai oán ngược lên nhìn Duy Khánh:

- Không ai cả!

Duy Khánh cười khẩy, anh huýt sáo một tiếng. Lập tức có 2 trợ thủ đi ra, cầm côn đập vào tay 2 tên kia. Sau đó dùng chân ghì mạnh xuống bàn tay chúng... Tiếng hét vang vọng cả phòng tra tấn..

- Chúng mày nói ra, mau! - An Vĩnh Phong đứng cạnh Duy Khánh, túm tóc 1 tên giật ngược lên.

Tên kia cười cười, về mặt bắt cần đòi nhìn An Vĩnh Phong:

- Khai thì chết, không khai cũng chết có phải không? Vậy thì không nên tốn công khai ra rồi!

An Vĩnh Phong bỏ tóc tên này ra, về mặt không biểu cảm. Anh thú vị nhìn 4 tên kia:

- Trung thành à? Cũng chẳng làm được gì đâu... Chúng mày đánh giá thấp bọn tao quá rồi! Chúng mày cho rằng chúng mày không khai ra là bọn tao không biết sao? Đừng làm tương!

An Vĩnh Phong vừa dứt lời thì có 2 trợ thủ khác khiêng 1 người đàn ông đi vào...

4 tên kia há hốc mồm, thất kinh nhìn ông ta kêu lên:

- Bang chủ!

- Đã chịu khai rồi sao? Quả nhiên là Hắc Ảnh! Nhưng rất xin lỗi. Muốn đấu với A.W? Mơ đi!

Duy Khánh vỗ vỗ vai An Vinh Phong, sau đó đi ra ngoài, lái xe trở về bệnh viện với Kì Hân.

Anh vừa vào phòng thì đã thấy Tiểu Nguyệt đứng một bên. Còn có... Lý Hàn Minh đang ngồi cạnh Kì Hân, dịu dàng cầm tay cô..

Duy Khánh hắng giọng, sau đó không khách khí hất cằm ra phía ngoài, ý đuổi người vô cùng rõ ràng.

Lý Hàn Minh kéo Duy Khánh ra ngoài, đến hành lang, anh buông Duy Khánh ra, sau đó không khách khí đâm một nhát vào giữa mặt anh..

Duy Khánh bị đâm mạnh đến nỗi mặt lệch sang phải, khóe môi bật máu..

Anh lau máu ở khóe môi đi, không khách khí đâm trả. Sức lực anh dùng cũng mạnh không kém Lý Hàn Minh..

Lý Hàn Minh cũng vung tay đâm anh. 2 người cứ 1 đâm lại 1 đâm, đến khi cạn sức, Lý Hàn Minh chỉ vào mặt anh:

- Mày biết bệnh của cô ấy đúng không? Vậy tại sao còn cho cô ấy học ở trường Blue?

Duy Khánh gạt tay ra:

- Chuyện của tao với cô ấy, không đến lượt người ngoài như mày xen vào!

Lý Hàn Minh đang định nói tiếp thì Duy Khánh chỉ vào phòng bệnh:

- Nếu mày muốn làm cô ấy tỉnh dậy thì cứ việc nói tiếp.

Lý Hàn Minh im lặng, thờ ra một cái, sau đó quay người rời khỏi.

Tiểu Nguyệt thấy Duy Khánh đi vào, mặt tím bầm thì vội vàng gọi bác sĩ đến bôi thuốc cho anh..

=====

Ri: Chương dài nhất trong lịch sử viết :v

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hình Phạt Kết Thúc, Không Cần Đi Học Nữa!

Chương 37: Hình phạt kết thúc, không cần đi học nữa!

- Tỉnh rồi?

=====

Sau hôm đó, Duy Khánh thường xuyên đến bệnh viện thăm cô. Anh còn cử 4 thuộc hạ đến trông cô...

Nhưng kì lạ là Kì Hân chỉ bị đánh. Tại sao lại hôn mê đến 5 ngày chưa tỉnh lại?

Bác sĩ bảo anh là do cô ấy mất nhiều máu. Hơn nữa do tâm lí của cô quá hoảng sợ nên mới dẫn đến hôn mê lâu như vậy.

Duy Khánh cảm thấy cũng có mấy phần lỗi là do mình. Là do anh không tốt, là anh ép cô đến đó học...

Đến ngày thứ 6 Kì Hân mới tỉnh lại..

Cô vừa mới mở mắt dậy đã thấy Duy Khánh mặt mũi tựa vào thành giường. Anh nhắm mắt, mày kiếm nhíu lại, khuôn mặt hoàn mỹ của anh đập vào mắt cô. Rõ ràng là anh trông cô mệt đến ngủ lúc nào không biết đây mà...

Vì cô hôn mê 5 ngày nên vết thương cũng đã hồi phục được một chút, tuy nhiên vẫn hơi xót. Kì Hân có chút cảm động nhìn Duy Khánh, sau đó nhẹ nhàng ngồi thẳng người dậy, kê cao gối lên rồi nửa nằm nửa ngồi nhìn anh..

Hôm đó người cứu cô... là anh đúng không? Nhưng mà tại sao họ lại đánh cô vậy? Cô cũng không hiểu nữa..

Kì Hân nhắm mắt lại, cô rất mệt...

Duy Khánh đột nhiên mở mắt dậy, nhìn thấy cô tỉnh dậy thì trong mắt ánh lên một tia khác lạ. Anh lãnh đạm mở miệng:

- Tỉnh rồi?

Kì Hân gật nhẹ đầu, cũng không mở mắt ra..

Duy Khánh chỉnh lại tư thế ngồi cho cô, đắp lại chăn cho cô vô cùng cẩn thận. Sau đó anh ngồi xuống ghế, tay chống vào cằm.

- 4 Đại Boss đã đi du lịch vòng quanh thế giới cho đến lúc chúng ta kết hôn, nên việc này không nhất thiết phải cho họ biết.

Kì Hân im lặng ngẫm đồng ý.

- Còn nữa, hình phạt của cô kết thúc rồi. Không cần đi học nữa.

Kì Hân vẫn không nói gì. Không phải là vì cô không muốn nói. Cô đã cố mở miệng ra nhưng rất đau. Cuối cùng đành ngậm miệng lại, ngồi im một chỗ.

Duy Khánh nhìn cô một lúc. Sau đó anh rời chỗ ngồi, đi ra chỗ 4 thủ hạ của anh. Sau đó có 1 người rời đi. Kì Hân không hiểu anh muốn làm gì, cũng không để tâm cho lắm.

Duy Khánh lại đi vào, ngồi xuống vị trí cũ. Kì Hân giờ tay ra hiệu cho anh lấy giấy bút ra đây. Duy Khánh không nói không rằng lấy điện thoại ra đưa cho cô.

Kì Hân lắc lắc đầu. Duy Khánh lại nhét điện thoại vào tay cô. Kì Hân bĩu môi, sau đó mở máy, ngồi chơi game.

Duy Khánh thấy cô bắn Zombie thì giật lại máy. Một lúc sau, thủ hạ kia trở vào, trên tay cầm 2 quyển Gone The Wind.

Kì Hân đưa tay ra cầm lấy sách, ngồi đọc. Sau đó dùng bút viết v

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Gối Ôm Hình Người

- Bây giờ tôi tạm thời làm gối ôm cho cô, sau này cô phải làm gối ôm cho tôi.

(Rì: Rì đang rút bớt phần làm hôn thê để phần sau đỡ dài hơn ~~~ Chắc là diễn biến sẽ nhanh hơn nữa :***)

Sau hôm đó, Kì Hân bị Duy Khánh nhốt ở DH Villa. Muốn ra ngoài phải có vệ sĩ đi theo. Mà vết thương của cô chưa hồi phục hoàn toàn, cũng không thể nào ra đường được..

Những ngày ở nhà vô cùng nhàm chán. Phần lớn cô dành thời gian để bắn Zombie, xem phim, ngoài ra không có việc gì làm cả.

Duy Khánh cũng rảnh rồi không kém. Buổi sáng anh sẽ ở nhà với cô. Sau đó hai người sẽ thi bắn Zombie. Buổi tối anh đến tổ chức. Sau 11 giờ sẽ về DH villa.

Kì Hân biết được thói quen của anh. Nên đúng 10 giờ sẽ khóa cửa phòng ngủ lại. Cô ngồi trong phòng chơi đến nửa đêm. Anh gõ cửa cũng hoàn toàn bỏ đi, mặc kệ anh (Rì: Chì phũ quá :v)

Nhưng mà hôm nay buổi tối anh tự nhiên lại không đến tổ chức. Buổi tối vừa ăn cơm xong đã chui lên phòng của cô, bá đạo nằm giữa giường.

Kì Hân vừa vào phòng ngủ đã nhìn thấy anh đang vắt chân nằm lên giường, cầm Ipad xem phim.

- Anh à, đây là giường của tôi mà...- Cô khắp khiêng đi vào, ngồi bên mép giường.

Duy Khánh liếc mắt một cái, cũng không hề có ý định rời đi.

- Đây là nhà tôi.

-...- Kì Hân á khẩu không nói lên lời, nhìn anh với con mắt "tôi là người bệnh mà". Duy Khánh thấy chướng mắt thì kéo cô nằm xuống bên cạnh mình.

Kì Hân bị Duy Khánh kéo mạnh xuống giường. Cô mắt trọng tâm ngã xuống, vừa vịn gối lên tay anh. Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần..

Mùi bạc hà đặc trưng của anh bay vào mũi cô. Kì Hân nhất thời ngây ngốc nhìn anh.. Bây giờ cô phải thừa nhận.. anh thật đẹp trai nha ~

Khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan sáng sủa, cảm tình sâu. Đôi môi mỏng hơi mở ra. Mày kiếm dân ra, đôi mắt mang theo ý cười chăm chú xem phim.

- Nhìn đủ chưa? - Duy Khánh từ tốn mở miệng.

Kì Hân xấu hổ đỏ mặt,, khẽ háng giọng. Cô điều chỉnh tư thế cho thoải mái rồi cũng xem phim với anh.

Duy Khánh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng nói anh có chút ôn nhu nhưng từ ngữ lại vô cùng xa lạ.

- Bây giờ tôi làm gối ôm cho cô. Sau này cô phải làm gối ôm cho tôi.

Kì Hân bĩu môi. Ai thèm anh ta làm gối ôm chứ. Là anh ta tự động trèo lên giường của cô mà. Còn muốn có đi có lại?

Mơ đi!

Kì Hân chửi rủa một hồi, sau đó lại tập trung xem phim, nửa chữ cũng không nói..

Ri: Đạo này Ri không có thời gian mở máy nên ra chap không được đều. Với lại Ri sắp thi học kì :(Nên mong các bạn thông cảm :(Mỗi chap Ri ra sẽ ngắn hơn một chút :(Xin lỗi các bạn :(

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ra Nước Ngoài

Hình như tâm trạng của anh không được tốt..

Căn cứ của tổ chức A.W

Duy Khánh cùng An Vĩnh Phong và An Vĩnh Huy đang ngồi họp. Đột nhiên điện thoại của Duy Khánh đổ chuông.

Là Hà quân gia từ New York gọi về. Bà rất ít khi gọi điện cho anh. Liệu có chuyện gì xảy ra không?

Duy Khánh cau mày, gạt nút xanh.

Ở phía bên kia, Hà quân gia gấp gấp thở dốc:

[Thiếu gia, Mục tiêu thư xảy ra chuyện rồi!]

Duy Khánh nhăn mặt, hoảng hốt hỏi lại:

- Rốt cuộc là làm sao?

Hà quân gia bị anh đạo cho sợ, run rẩy đáp lại:

[Tiểu thư bị tai nạn xe.. Hiện giờ đang cần máu. Nhưng mà kho máu dự trữ không đủ. Thiếu gia, bây giờ phải làm sao?...]

Duy Khánh đập máy, không nói không rằng chạy ra ngoài, lái xe với vận tốc nhanh nhất về DH Villa.

Anh biết có chuyện xảy ra mà...

Anh vừa vào đến nhà đã vội vàng bế Kì Hân đi. Cô còn chưa kịp hiểu có chuyện gì thì đã bị túm đi.

Không phải chứ.. Cô còn chưa hồi phục hoàn toàn mà..

Anh vừa lái xe vừa gọi cho thủ hạ, nói rằng phải nhanh chóng chuẩn bị máy bay đi New York.

Kì Hân cứ thế bị lôi lên máy bay. Máy bay tư nhân nhanh chóng khởi hành.. Cô còn ngờ nác há mồm không hiểu chuyện gì xảy ra.

Duy Khánh sắc mặt rất kém. Anh hình như đang lo sợ điều gì đó thì phải..

Kì Hân cũng không có hứng thú muốn biết nữa, ngoan ngoãn ngồi một chỗ.

Máy bay đáp xuống New York. Duy Khánh vội vàng lái xe đưa Kì Hân tới bệnh viện SHEE..

=====

Ri: Tại Ri đang vội nên chương này viết hơi ngắn một chút :)** Mong các bạn thông cảm :)**

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Truyền Máu

- Hôm nay... thật sự cảm ơn cô.

=====

Kì Hân bị rút hơn 300cc máu cũng không kêu ca nhiều. Cô ngồi ở ghế chờ Duy Khánh.

Anh đi một lúc lâu sau mới trở lại. Lúc anh trở lại thì cũng đã hơn 11 giờ. Anh hỏi cô có đói không rồi đưa cô đi tìm chỗ ăn.

Nhưng hai người đi đi lại lại trên đường bao nhiêu lâu cũng không tìm được chỗ ăn. Duy Khánh liền trở về biệt thự ở gần trung tâm New York.

Anh bảo quản gia nấu một vài món đơn giản, cùng cô ăn xong thì nhanh chóng rời đi. Trước đó còn nói với cô một câu

- Hôm nay thực sự cảm ơn cô.

Kì Hân làm vẻ nghĩa khí xua tay nói với anh là không có gì. Trong lòng lại thắc mắc ai là người cần truyền máu? Ai là người khiến anh ta lo lắng như vậy?...

Nhưng do một ngày không được nghỉ ngơi liên tục, cô vừa nằm lên giường vài phút thì ngủ luôn đến tận trưa ngày hôm sau..

=====

Duy Khánh đến 2 ngày sau cũng không về nhà. Đến ngày thứ 3 thì trở về biệt thự, thu dọn hành lý rồi gấp gấp bay về nước.

Kì Hân trong lòng cảm thán. 4 ngày nay cô bị anh xoay như chong chóng. Cô còn chưa kịp đi chơi..

Số lần cô đến New York không phải là ít nhưng mà đã rất lâu cô chưa đến đây.. Anh ít nhất cũng phải dành ra một chút thời gian để cô đi chơi chứ..

Duy Khánh ngồi vắt chân, đối diện với cô trên máy bay. Thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô thì quan tâm hỏi:

- Làm sao vậy?

Kì Hân buồn bực thở dài một tiếng, sau đó rất nhanh lấy lại tinh thần:

- Không sao.

Duy Khánh cũng không nói nhiều, nhắm mắt dưỡng thần.

Sự nhàm chán bao phủ ~~~...

Cuối cùng Duy Khánh không nhịn được mở mắt ra, hươ hươ điện thoại ra trước mặt cô:

- Có muốn bắn Zombie không?

Kì Hân đương nhiên là đồng ý, gật đầu mạnh một cái..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: William R.s

- Đo thế nào? Để tôi tự mình đo cho cô ấy!

Duy Khánh đứng 5 giờ đã lòi Kì Hân dậy. Anh nhét cô lên xe rồi lái đi.

Cô còn nửa tỉnh nửa mơ không biết đây là đâu thì xe dừng lại. Duy Khánh không nói một lời kéo cô đi xuống.

Trước mặt 2 người là một tòa nhà 2 tầng. Toàn bộ bên ngoài đều được sơn màu trắng. Cửa kính trong suốt. Từ bên ngoài có thể nhìn thấy hàng trăm mẫu váy khác nhau.

Duy Khánh cầm tay cô đi vào trong tòa nhà.

Bên trong, có một người đang đứng đợi cô và anh.

Nhìn thấy Duy Khánh, anh ta dang hai tay ra chào hỏi.

- Khánh, đây là hôn thê của cậu?

Duy Khánh né cái ôm của người kia, gật đầu một cái.

- Đây, cậu cũng thật là... thôi, bây giờ bắt đầu đo nhé?

Duy Khánh gật đầu một cái. Anh ta định kéo tay Kì Hân thì bị anh cản lại.

- Nhân viên nữ?

Người kia gãi gãi đầu:

- Còn sớm như vậy...

Duy Khánh hừ một tiếng, sau đó nhướn mày:

- Đo thế nào? Để tôi tự mình đo cho cô ấy!

Mặt hai người nào đó hiện lên ba vạch đen.

Hahaa ~ Cái này... cũng thật hài hước đi.

Duy Khánh dẫn cô đi ăn trưa, sau đó trở về căn nhà kính ban nãy..

Anh dẫn cô lên tầng 2, sau đó cô bị quay như chong chóng. Kì Hân bị lòi đi trang điểm, làm tóc. Cô thấy vô cùng khó chịu. Ngược lại, Duy Khánh an nhàn ngồi một bên, vắt chân bắn Zombie.

Đến 7 giờ tối, William R.S - nhà thiết kế ban sáng đưa cho Duy Khánh một chiếc hộp được thiết kế tinh xảo.

Duy Khánh đưa hộp cho Kì Hân, bảo cô vào thay. Còn mình thì đứng đợi ở ngoài.

Đến lúc cô bước ra, chính anh cũng bị làm cho ngây ngốc...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tiệc

Chỉ có thể dùng cụm từ "kim đồng ngọc nữ", "trai tài gái sắc" để miêu tả!...

Kì Hân mặc váy màu trắng dài không đến đầu gối. Chân váy xóe ra. Phần trên bó sát tôn lên đường cong hoàn mỹ. Mái tóc dài đến eo buông tự nhiên bên vai. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ. Kiểu điểm thoát tục, thực khiến cho người ta muốn véo một cái.

Duy Khánh vẫn đang đứng ngắm người ra. Kì Hân thấy biểu cảm của anh thì buồn cười hỏi:

- Không đẹp sao?

Duy Khánh định thần lại, lần đầu tiên mỉm cười:

- rất đẹp.

Kì Hân bị nụ cười cùng lời khen của anh dọa cho sợ. Cô được mặt ra thì bị anh kéo ra ngoài, nhét vào xe. Sau đó cả 2 người cùng đến căn biệt thự ở ngoại ô thành phố.

Duy Khánh khoác tay Kì Hân. Cả 2 người bước vào đại sảnh của biệt thự.

Hôm nay Trần gia tổ chức tiệc, còn mời vô số cá nhân vật tai to mặt lớn trong thành phố.

Tất cả đổ dồn ánh mắt về phía 2 người vừa bước vào..

2 người này một nam một nữ, sánh đôi bước vào, tựa như một đôi trời sinh. Chỉ có thể dùng từ "trai tài gái sắc", "kim đồng ngọc nữ" để miêu tả!

Duy Khánh đi thẳng đến sân khấu. Anh cầm mic, tự nhiên nói:

- Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay Trần gia mở dạ tiệc. Chính là muốn tuyên bố một chuyện vô cùng quan trọng!

Phía dưới vỗ tay~

Duy Khánh chỉnh lại mic, nói tiếp:

- Đó là chuyện hôn sự giữa Kì gia và Trần gia!

Ở dưới có tiếng bàn tán. Tất cả ồ lên một tiếng.

Duy Khánh nói vài lời, sau đó đưa Kì Hân đi tiếp rượu.

Suốt cả quá trình, Duy Khánh nắm tay Kì Hân, để cô nép phía sau mình. Còn tự mình tiếp rượu mọi người. Tất cả đàn ông đều phải giữ khoảng cách với Kì Hân. Duy Khánh không muốn xảy ra sự cố nên ép cô đi theo mình, một bước cũng không được rời ra.

Kì Hân cũng rất cảm kích. Là anh đang lo lắng cho cô, sợ cô giống như lần trước?

Lúc cô đang mãi suy nghĩ, có 3 người tiến tới chỗ cô và anh.

Kì Hân nhìn kĩ 3 người đó thì thất kinh há mồm.

Trước mặt cô là An Vinh Phong và An Vinh Huy. 2 người này thì khỏi nói. Nhưng còn người thứ 3...

Là Lý Hàn Minh!

Anh có chút buồn nhìn cô, nâng ly rượu lên, chạm cốc với Duy Khánh.

Kì Hàn mỉm môi, cúi đầu xuống. Cô nói nhỏ với Duy Khánh là mình mệt. Anh dịu dàng gật đầu, xin lỗi mọi người rồi cùng cô ra ngoài hóng gió một chút..

Ri: *tung hoaa* mừng chương sau 2 anh chị động tâm.* Yeyee :))

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hôn

Chương 43: Hôn

- Kì tiểu thư, có ai bảo với em là em rất đẹp chưa?...

(Ri: Chương này động tâm thật hay giả thì Ri kb nhé :)** hihii)

Duy Khánh kéo cô ra ngoài. Hai mắt anh dán chặt lên người cô.

Vốn dĩ ở ngoài vườn rất tối, chỉ có một bóng đèn dựng ở một góc. Ánh sáng mờ mờ ảo ảo chiếu lên người cô. Cả khuôn mặt cô nửa sáng nửa tối vô cùng mỹ hoặc.

Duy Khánh thờ dài. Anh dẫn cô vào góc tường. Sau đó một tay ôm lấy eo cô, một tay để sau ót cô. Anh cúi xuống, chiếm lấy đôi môi anh đào của cô.

Kì Hàn hoảng hốt mở to mắt. Khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng lên.

Duy Khánh tham lam chiếm hết vị ngọt trong miệng cô. Môi cô rất mềm, lại rất ngọt. Bây giờ anh mới biết cô gái này có sức công phá lớn như vậy..

Anh bỏ cô ra. Hai tay ôm đằng sau lưng cô. Kì Hàn cứ thế dựa vào lồng ngực vững chãi của anh.

Duy Khánh thì thầm vào tai cô:

- Kì tiểu thư, đã có ai nói với em là em rất đẹp chưa?

Má Kì Hàn lại bị câu nói này làm đỏ lên. Cô mỉm môi.. Tên này hôm nay bị chập mạch hay sao?...

Im lặng một lúc, anh tiếp tục:

- Nếu tôi nói... tôi yêu em thì sao?

Cô há mồm, khó hiểu nhìn anh. Còn cứng họng chưa trả lời được thì có ai đó cướp lời cô:

- Im lặng là đồng ý!

Kì Hàn phồng má. Trong lòng lại đầy cảm giác ngọt ngào.

Ở xa, có ai đó đã nhìn thấy toàn bộ cảnh này. Nam nhân kia cười chua xót, xiêu vẹo bước đi...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chúc Phúc Của Lý Hàn Minh

Chương 44: Chúc phúc của Lý Hàn Minh

Kết thúc bữa tiệc, Duy Khánh nắm tay Kì Hân ra ngoài. Anh kéo cô lên xe, nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã là gần 11 giờ. Anh để đầu cô tựa vào vai mình, nhẹ nhàng xoa tóc cô:

- Em ngủ một lát đi. Đến nhà tôi sẽ gọi em dậy!

Kì Hân ngoan ngoãn tựa vào vai Duy Khánh, nhắm mắt lại.

Duy Khánh thấy cô nghe lời đi hài lòng mỉm cười. Trong mắt lại ánh lên tia sắc lạnh...

Về đến DH Villa, Duy Khánh không gọi cô dậy mà trực tiếp bế ngang người cô theo kiểu công chúa. Sau đó đặt cô xuống giường lớn.

Anh gọi Tiểu Nguyệt lên thay quần áo cho cô, còn mình đi tắm rửa.

Xong xuôi, anh trèo lên giường, tăng nhiệt độ căn phòng lên rồi ôm cô ngủ.

Nhưng tư thế ngủ của cô thực sự rất xấu...

Cả đêm anh vì cô mà không chợp mắt được. Cô ngủ còn nói lung tung, tay chân quơ loạn xạ. Hại anh phải ra sofa nằm.

Duy Khánh thờ dài, đặt tay lên trán rồi nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau, lúc Kì Hân tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên giường lớn. Còn Duy Khánh lại khổ sở nằm co ro trên sofa.

Cô buồn cười nhìn anh, lại nhớ đến cảnh 2 người hôn nhau hôm qua, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng lên.

Kì Hân lắc lắc đầu. Mình đang nghĩ cái gì vậy...

Cô cầm chăn, sau đó nhẹ nhàng đắp lên cho anh, lén lút như con mèo đi ra khỏi phòng.

Lúc cô cầm điện thoại lên mới thấy có tin nhắn. Người gửi là Lý Hàn Minh.

Cô cảm thấy vô cùng có lỗi, là cô che dấu chuyện đính hôn với anh. Đáng lẽ ra cô nên nói ngay từ đầu. Cô thật là đáng chết mà!

Kì Hân xoa xoa trán, sau đó mở tin nhắn ra...

"Tiểu Hân, lúc em đọc được tin nhắn thì chắc là anh đã lên máy bay rồi. Chuyện đính hôn, em cũng đừng tự trách bản thân quá. Anh hiểu mà... Tiểu Hân, nếu tên đó đối xử với em không tốt, em hãy đi tìm anh. Anh luôn đợi em. Còn nữa, nhắn với hân giúp anh, bảo hân phải chăm sóc em thay phần của anh.. Tiểu Hân, anh yêu em"

Cô đọc xong tin nhắn thì nằm bò ra bàn.. Anh ấy đi rồi...

Duy Khánh từ đâu nhảy ra. Anh giật lấy điện thoại, đọc xong tin nhắn thì ngay lập tức xóa đi, ngồi xuống bẹo má cô:

- Tiểu bảo bối, không chỉ có hân ta yêu em thôi đâu. Tôi cũng yêu em.

Kì Hân đứng hình, nhìn anh như nhìn sinh vật lạ.

Anh thấy thế thì lắc đầu thờ dài:

- Tôi là đang thật lòng đó!

Kì Hân im lặng. Đối với việc này cô cũng không biết phải nói ra sao nữa...

Duy Khánh thấy thế thì cười nhẹ, xoa đầu cô. Sau đó anh dọn quần gia làm đồ ăn sáng, cùng ngồi ăn với cô

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Khu Vui Chơi

Chương 45: Khu vui chơi

Ri: À :) Mình nói một chút nhé :) Mình mới viết nên độ dài mỗi chương không được dài lắm :) Mong các bạn thông cảm :))

Ăn sáng xong là gần 8 giờ. Duy Khánh bảo Kì Hân đi thay quần áo, sau đó tự mình lái xe đưa cô đi.

Địa điểm dừng là khu vui chơi Violet.

Khu vui chơi này có qui mô lớn nhất thành phố, nổi tiếng với nhiều trò giải trí vô cùng thú vị.

Kì Hân hồi bé đều được bao bọc kĩ lưỡng, cũng không được ra ngoài nhiều. Một phần là vì bệnh của cô, phần còn lại là vì cô không có hứng thú với mấy trò này. Mà có hứng thú thì cũng không có thời gian đi. Nếu đi đâu thì chỉ có một mình cô, ba mẹ cô bận đến tối tăm mặt mũi, làm gì có thời gian mà đi với cô chứ. Như vậy thì buồn chết mất...

Cô nhìn xung quanh, cũng không biết anh đưa mình đến đây để làm gì. Đang thắc mắc thì Duy Khánh kéo tay cô cùng nhau bước qua cổng.

Cô không nhận được, mở mồm hỏi anh:

- Chúng ta đến đây làm gì vậy?

Duy Khánh nhún vai:

- Tất nhiên là để chơi rồi..

Kì Hân mím môi, đôi mắt lại đảo một vòng:

- Tôi rất mệt, không muốn chơi một chút nào.

Duy Khánh nhếch môi, cười cười:

- Mệt sao? Vậy lát nữa tôi dành tìm người khác thì bắn Zombie rồi..

Cô nghe thấy hai chữ Zombie thì sáng mắt lên:

- À... Thực ra thì cũng không mệt lắm đâu. Còn có một chút sức - Cô còn khoa trương giơ tay lên.

Duy Khánh nhìn điệu bộ của cô thì bật cười.

- Tóm lại em có chơi không?

- Tôi rất mệt ~... - Kì Hân uể oải đáp.

Anh huyết sáo, tặc lưỡi:

- Nghe nói đằng kia có máy điện tử, còn là máy bắn Zombie, em có muốn đi không? Hay là em ngồi đây nghỉ, tôi đi chơi?

Kì Hân tiếp tục bị Zombie thôi miên. Cô cười hi hi lấy lòng, sau đó chủ động ôm cánh tay anh đi về phía trước.

Thực ra khu giải trí Violet này không có chỗ nào gọi là "máy điện tử bắn Zombie cả".... (Ri: -.-)

Chỉ là anh muốn dụ cô đi theo mình nên mới dùng đến kế sách này. Đầu tiên anh còn tưởng là không được. Sau đó lại thành công dụ thỏ vào hang sói. Còn dẫn cô đi khắp khu giải trí, chơi bao nhiêu trò chơi liền. Anh cười trộm trong lòng, đắc ý vuốt cằm.

Trái ngược lại với anh, cô thất thểu nhìn xung quanh. Hai chân cô đã mềm nhũn rồi...

Máy bắn Zombie ở đâu? Ở đâu?

Zombie yêu quý của chị ở đâu? Huhu ~ Cô muốn Zombie .. Zombie đáng yêu của chị... ~

Kì Hân đi không nổi nữa. Cô chậm chậm đi về phía băng ghế đá, chân ta rã rồi đặt mông xuống.

Duy Khánh thấy thế thì buồn cười, chạy đi mua kem.

Lúc sau, anh trở về mới thấy cô đang ngồi vào một góc, bên cạnh là 3 tên con trai.

Mặt mũi cô trắng bệch, cố gắng giữ khoảng cách với ba người kia. Nhưng anh thấy lạ là khoảng cách giữa cô và họ là gần hơn 1 mét. Đáng lẽ cô phải chảy máu mũi rồi chứ?

Duy Khánh cầm 2 cây kem đi về phía họ.

- Xin chào, bạn học họ Hường!

Duy Khánh chào Hường Hiền đang đứng đối mặt cô. Trí nhớ của anh vô cùng tốt, vừa gặp một lần đã có thể gọi chuẩn xác tên Hường Hiền.

Hường Hiền mỉm cười chào lại, nhìn nhìn cô từ trên xuống dưới rồi rời đi...

=====

Ri: Đó ~ Ri đã cố gắng viết dài ra một chút rồi đó :))

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bữa Tối Dưới Ánh Nến

Duy Khánh nhìn cô cười cười, sau đó đưa que kem cho cô.

Kì Hân nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, sau đó ngồi xuống băng ghế, im lặng giải quyết que kem. Anh cũng ngồi xuống theo cô, 2 người một nam một nữ thu hút sự chú ý từ người đi lại. Thậm chí có người còn dùng điện thoại chụp ảnh. Nhưng vì cái trừng mắt của Duy Khánh nên đành xóa đi.

Kì Hân buồn cười nhìn người kia, ăn xong kem thì đứng dậy. Bảo anh tìm chỗ ăn trưa.

=====

Địa điểm ăn của hai người là Royal Club.

Duy Khánh dẫn cô lên tầng cao nhất, sau đó theo thường lệ gọi 2 phần Beefsteak.

Trong thời gian chờ đợi, Kì Hân ngồi chăm chú chém Zombie. Còn Duy Khánh ngồi đối diện, chống cằm ngắm cô.

Kì Hân thấy không thoải mái lắm, bắn trượt vô cùng nhiều, sau đó không chịu được nữa liền mở miệng:

- Đừng nhìn tôi như vậy, có được không?

Duy Khánh mỉm cười không nói gì. Đến lúc 2 phần Beefsteak được bưng ra, anh cẩn thận đỡ lấy, sau đó ngồi kiên nhẫn cắt cho cô.

Kì Hân ngượng ngùng nhìn anh. Tim cô đập thịch một tiếng... Cô nhìn anh anh nhìn cô... 4 mắt chạm nhau.

Kì Hân hắng giọng một cái, sau đó cả 2 im lặng ăn trưa.

Không khí ngưng ngưng bao trùm...

Duy Khánh ăn xong thì bảo cô đi chơi với NYC, buổi chiều anh sẽ tới đón. Kì Hân cũng rất ngoan ngoãn chấp nhận. Sau đó cô mới sực nhớ ra là quên lưu số điện thoại của anh. cô vẫy anh lại, cầm điện thoại cầu anh bấm một dãy số.

Duy Khánh lưu số của cô vào. Cuối cùng phóng xe đi mất.

Nhưng mà xui xẻo là NYC của cô hôm nay lại đi làm thêm. Kì Hân không có việc gì làm, đi bộ trong công viên. Đến 7 giờ bắt taxi về DH Villa.

Cô về đến nơi, cũng vừa kịp chứng kiến cảnh tượng ngọt ngào nhất...

Duy Khánh đang ở trong bếp. Anh đeo tạp dề hình gấu Pooh. Tay áo xắn lên. Nhìn từ ngoài vào cảm thấy vô cùng ấm áp..

Kì Hân ngây người ngắm anh, sau đó định thần lại, nhẹ nhàng hắng giọng một cái.

Duy Khánh thấy cô thì mặt dài ra:

- Sao lại về rồi?

- Ừm.. Tiểu Uyên đi làm thêm. Rảnh rồi quá nên về nhà...

Duy Khánh gật đầu. Anh kéo ghế, ấn cô ngồi xuống. Sau đó lần lượt bày từng món ra đĩa, bê ra cho cô.

Sau cùng, anh tắt tắt cả điện trong nhà, thấp nền ở chính giữa bàn ăn. Anh tháo tạp dề, ngồi xuống đối diện cô:

- Em nếm thử xem.

Kì Hân nhìn đồ ăn trên bàn mà thèm chảy nước miếng. Anh ta có phải là được đào tạo nấu ăn chuyên nghiệp không? Món ăn nhìn trông hấp dẫn quá...

Cô cầm đũa, nếm thử một miếng, lại cảm thấy vừa miệng. Cô tiếp tục gắp tất cả các đĩa trên bàn ăn.

- Rất ngon...- Cô gắp hai ngón cái lên.

Duy Khánh đắc ý vỗ ngực, sau đó giục cô ăn cơm.

Bình thường cô đều là ăn rất ít. Nhưng hôm nay lại vì anh mà phá lệ, ăn đến 3 bát cơm.

Ăn xong cũng đã là 8 giờ tối. Duy Khánh gọi Tiểu Nguyệt thu dọn đồ đạc. Còn mình và Kì Hân thì đi lên phòng ngủ.

Hôm nay cô cảm thấy rất mệt, vừa lên giường đã thiếp đi.

Trong mơ, cô cảm thấy có ai đó vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói:

- Anh yêu em

Sau đó lại cảm thấy ngón tay lạnh lạnh....

Kì Hân chếp miệng, mỉm cười ngọt ngào:

- Em cũng yêu anh..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thony Bảo Bảo

3 năm sau...

Tại DH Villa...

Một cô gái vô cùng xinh đẹp ngồi ở băng ghế đá trong vườn. Cô mặc váy dài màu xanh nhạt. Mái tóc nâu hạt dẻ xõa tự nhiên xuống 2 bên vai. Khuôn mặt thanh tú, từng đường nét đều vô cùng sắc sảo. Đôi môi anh đào mở ra. Đôi mắt mang theo ý cười dịu dàng nhìn xung quanh.

Có tiếng động cơ xe từ ngoài vọng vào...

Kì Hân đứng dậy, từng bước đi ra ngoài. Chiếc Bugatti Veyron màu xám bạc tiến vào trong gara.

Duy Khánh từ trên xe bước xuống, tiến tới chỗ cô, dang tay ôm cô vào lòng.

Kì Hân ngọt ngào cười, dụi dụi vào ngực anh:

- Anh về rồi..

- Ừ... Có nhớ anh không?

Kì Hân chu mỏ, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên:

- Anh thật hư...

Duy Khánh xoa xoa tóc cô:

- Anh có một món quà dành cho em

- Là gì vậy?

Duy Khánh bí hiểm cười cười. Anh mở cửa xe ô tô, lấy ra một chiếc hộp nhỏ phát ra âm thanh.

Kì Hân cầm chiếc hộp trên tay, cùng anh đi vào nhà.

Cô nhắm mắt, mở nắp hộp quà ra. Bỗng nhiên từ trong hộp có cái gì đó nhảy ra. Tiếp đến là mặt cô buồn buồn. Cô không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

Mở mắt ra, cô thấy một chú chó nhỏ vô cùng xinh đẹp đang mở to mắt nhìn mình. Đầu nó còn nghiêng nghiêng, trông ngộ nghĩnh không tả được. Chú cún còn mặc một bộ quần áo màu hồng. Ở cổ có nơ to đùng. "Tóc" còn được cẩn thận buộc lại

Kì Hân xoa xoa đầu chú cún, quay sang Duy Khánh:

- Cảm ơn anh. - Cô ngáp ngừng một chút - Nó tên là gì vậy?

Duy Khánh cũng xoa đầu con cún:

- Để cho em đặt tên đó.

- Thế... em gọi nó là Thony nhé?

Duy Khánh phô ra bản mặt "Tùy em"

Kì Hân bế Thony lên nhà, quên mất Duy Khánh đang ngồi dưới đó..

Duy Khánh nhìn theo cô và Thony, thở dài một cái. Mình lại sắp bị thất sủng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chiến Dịch Tranh Sủng Của Duy Khánh

Quả đúng như ai đó nói, những ngày sau đó, Duy Khánh bắt đầu bị thất sủng (Ri: -.-)

Kì Hân đi đâu cũng mang theo Thony đi. Hàng ngày đều bế Thony lên hôn hít vài lần, sau đó xoa đầu, lại còn luôn mồm "Chị yêu em".

Điều này làm cho ai đó cảm thấy mình bị bỏ. Người này bắt đầu xa lánh Thony. Những lúc nó liếm chân người này thì lại bị ăn một phát đá.

Những tối hôm trước, Thony có thể lên giường ngủ với Kì Hân. Thậm chí cô còn đuổi anh về phòng ngủ, còn mình ngủ với Thony.

Duy Khánh tức không tài nào chịu nổi. Buổi tối cứ ăn cơm xong là sẽ lên phòng tranh chỗ, mặt dày ngồi trên giường mặc dù Kì Hân đuổi trở về phòng. Còn mình thì đã bay Thony đi.

Thony không hiểu gì, chỉ biết ngơ ngác mở to đôi mắt, đứng ngoài cửa đáng thương kêu "ăng" một tiếng.

Kì Hân vì chuyện này mà dỗi Duy Khánh. Nhưng vừa nghe anh nói nếu buổi tối ngủ với Thony, anh sẽ bắt nó đi chỗ khác thì ngoan ngoãn nghe lời anh.

Sau đó, Duy Khánh dành lại được sự sủng ái của hôn thê.

Được hai ngày, vị trí của anh bị tụt dần tụt dần...

Ai cướp chỗ của anh?

À... Là Game bắn Zombie đó. (Rì: @@)

Kì Hân nếu không có Thony bên cạnh là sẽ giữ khư khư điện thoại, mãi mê với những bạn Zombie đáng yêu ~ (Rì: Thế mới nói tính cách của chế dỏ hơi :v)

Duy Khánh bị thất sủng thì bực muốn đập đầu xuống bàn...

Buổi tối anh nhốt Thony ở ngoài, chỉ có anh và Kì Hân ở trong phòng.

Cô đang bắn Zombie. Số nào thu được đã lên đến gần 1000 cái. Cô một chữ cũng không nói. Vô cùng tập trung tinh thần.

Duy Khánh ở bên cạnh đầu bốc khói...

Cả căn phòng rơi vào trạng thái im lặng ~

Kì Hân thấy quá im ắng thì mở mồm:

- Anh có muốn thi bắn zombie không?

Mặt của người nào đó vì câu nói này mà tối đi vài phần. Anh giật lấy điện thoại của cô, sau đó nghiêm mặt:

- Từ này phải hạn chế dùng điện thoại! Chơi Game không tốt cho mắt!

Kì Hân bĩu môi, sau đó nằm xuống, trùm chăn.

Một lát sau cô bật dậy, mở TV. Lần này cô chăm chú xem phim, lại coi ai đó là không khí rồi... (Rì: Không còn gì để nói :v)

Duy Khánh ghen hờn, không muốn nói nữa. Anh gối đầu lên đùi cô, sau đó nằm ngủ.

Trước khi đi ngủ còn hôn cô, ôn nhu nói:

- Anh yêu em..

- Em cũng yêu anh... - Cô đỏ mặt đáp lại

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Váy Cưới

Duy Khánh đủ 18 tuổi, hiện giờ đang làm tổng tài của Hưng Viễn. Tổ chức A.W anh vẫn làm lão đại. Chỉ là ít lui tới đó hơn.

Hôm nay Duy Khánh nghỉ ở nhà. Anh ngồi cạnh cô ở ngoài vườn, ôn nhu vuốt tóc cô:

- Bảo bối, em muốn chọn váy may sẵn hay là để William thiết kế?

Kì Hân mỉm cười. Cô xoa xoa đầu Thony:

- Thế nào cũng được mà...

Duy Khánh gật đầu:

- Được, vậy bây giờ chúng ta đi chọn váy.

Địa điểm thử váy là HW (Happy Wedding thì phải :v).

Kì Hân đi vào trong cửa hàng, bị choáng bởi hàng trăm mẫu thiết kế váy cưới bày khắp nơi.

Chị bán hàng thân thiện mỉm cười, sau đó nhìn cô từ trên xuống dưới. Cuối cùng là lấy một bộ váy, kéo cô vào phòng thay đồ.

Lúc giúp cô thay đồ, chị bán hàng còn không ngớt lời khen chồng cô đẹp trai. Cô mỉm cười lịch sự, cảm ơn một tiếng. Tất nhiên là chồng cô đẹp trai rồi. Nếu ní anh không đẹp trai, thì trên thế giới này đâu còn trai đẹp nữa...

Kì Hân thay váy xong bước ra ngoài.

Duy Khánh đang ngồi trên sofa trắng đợi cô. Thấy cô bước ra thì lại ngây ngốc nhìn cô. Biểu cảm y hệt như lần đi dự tiệc.

Ở trước mặt anh là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Da thịt trắng nõn cộng với váy cưới trắng tinh khiết. Váy bó eo và ngực, tôn lên vóc dáng cân đối của cô. Tà váy dài, bông bồng. Nhìn vào giống như một thiên thần xinh đẹp. Mái tóc búi lên, vài sợi thả xuống, dọc theo mang tai.

Mấy chị bán hàng nhìn thấy quần sooc màu đen ở dưới váy của cô thì bùm miệng cười trộm. Số còn lại thì khen ngợi cô xinh đẹp.

Duy Khánh đi tới chỗ cô, ôn nhu cúi xuống hôn cô.

Kì Hân bị hôn ở nơi công cộng thì đỏ mặt muốn đẩy anh ra. Rất tiếc là tay anh lại giống như gọng kìm giữ chặt cô.

Kì Hân để cho anh hôn xong thì ngượng ngịu xoa xoa gò má nóng bừng:

- Anh thật hư.

Duy Khánh cười cười không nói gì.

- Vậy có cần thử nữa không?- Kì Hân nghiêng đầu.

- Thử thêm vài bộ nữa cũng được. Thậm chí là thử hết cả cửa hàng cũng được. Để anh ngắm em.

Kì Hân lườm anh, sau đó thỏa thuận mua bộ váy này.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lễ Cưới Ngọt Ngào Nhất

Kì Hân cầm tay ba, bước vào lễ đường

Cô lúc này đúng là tuyệt sắc giai nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người. Gò má hơi đỏ. Đôi môi anh đào tạo thành một đường vòng cung hoàn mỹ. Cô mặc váy cưới màu trắng, mái tóc xòa tự nhiên xuống bên vai. Giống như thiên thần không vương chút bụi trần.

Cô bước trên thảm đỏ. Hai bên cô là những nhân vật nổi tiếng trên thành phố ngồi ở từng hàng ghế.

Duy Khánh đứng đợi cô ở gần bục. Anh mặc vest màu trắng được cắt may khéo léo, tôn lên vóc dáng cao lớn của anh. Anh nhìn cô, ôn nhu mỉm cười.

Cha đưa tay cô cho Duy Khánh, hiến từ vỗ vai anh.

Duy Khánh khẽ gật đầu một cái, cầm tay cô tới trước mặt cha sứ.

- Kì Hân, con có đồng ý làm vợ của anh Trần Duy Khánh hay không? Dựa theo giáo huấn của Thánh kinh, ở trước mặt của mọi người muốn cùng anh kết thành một thể, yêu thương anh, an ủi anh, tôn trọng anh, yêu thương anh như chính bản thân mình. Bất kể khi anh bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng con đều chung thủy ở bên anh cho đến khi rời khỏi thế giới này?

Kì Hân dứt khoát trả lời:

- Con đồng ý

- Trần Duy Khánh, con có đồng ý cưới cô Kì Hân làm vợ, Dựa theo giáo huấn của Thánh kinh, ở trước mặt của mọi người muốn cùng cô kết thành một thể, yêu thương cô, an ủi cô, tôn trọng cô, yêu thương cô như chính bản thân mình. Bất kể khi cô bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng con đều chung thủy ở bên cô cho đến khi rời khỏi thế giới này? - Cha sứ nhìn Duy Khánh.

Duy Khánh cũng dứt khoát trả lời:

- Con đồng ý.

Cha sứ tiếp tục nói:

- Bây giờ các con hãy trao cho nhau vật định tình.

Lăng Uyển cầm một chiếc hộp được thiết kế tinh xảo ra. Duy Khánh mở hộp ra, sau đó trực tiếp vứt hộp đi. Anh nâng bàn tay cô lên, đeo nhẫn vào.

Cả hội trường bắt đầu có tiếng cổ vũ:

- Hôn đi... hôn đi..

Duy Khánh ám áp nhìn cô, sau đó một tay để sau gáy cô, tay còn lại ôm eo, trao cho cô nụ hôn nồng cháy.

Kì Hân nhắm mắt, tận hưởng cảm giác ngọt ngào này. Duy Khánh cũng nhắm mắt, khuôn mặt thoáng qua vẻ gian tà, lại được che đậy vô cùng kĩ lưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đại Thiếu Gia Nhà Họ Trần

Duy Khánh và Kì Hân quyết định chọn địa điểm trăng mật là đảo Zera - một hòn đảo tư nhân của Trần gia.

Lễ cưới vừa kết thúc, cả hai người đã lên máy bay tư nhân, chuẩn bị bay đến Zera.

Đại Boss đứng dưới địa điểm cất cánh. Trần phu nhân còn ôm cô, lưu luyến không rời. Làm Kì Hân cảm động đến muốn khóc. Boss còn luôn miệng dặn dò hai người phải chú ý sức khỏe, nhất là Kì Hân.

Cô và anh bước lên máy bay. Một người đang định đóng cửa lại thì một bàn tay từ đâu thò ra. Sau đó, có một nam nhân nhanh nhẹn bước vào, giờ tay thân thiện cười:

- Xin chào...

Duy Khánh thấy nam nhân kia thì nhăn mặt:

- Anh đến đây làm gì vậy?

Nam nhân kia thoải mái ngồi xuống ghế:

- Đi ké trăng mật với chú. Sao? Không được?

Duy Khánh lườm nam nhân kia:

- Tất nhiên là không được.

Kì Hân còn khôn hiểu hai cái người này đang nói cái gì. Nam nhân kia là ai. Cô quay sang hỏi Duy Khánh:

- Ai vậy?

- Anh ta là Trần Từ Hân, anh trai anh.

Trần Từ Hân mỉm cười, giống như trẻ con chạy tới khoác vai cô:

- Chào em dâu... em thực sự xinh đẹp nha ~

Kì Hân giật mình lùi về sau. Nhưng mà thật lạ nha... đáng lẽ cô phải chảy máu mũi rồi chứ. Tại sao vậy? Chẳng lẽ... hai anh em nhà họ Trần... không bình thường?

Kì Hân lắc lắc đầu, gượng gạo chào lại:

- Anh... anh...

Trần Từ Hân rất hồn nhiên, ngồi yên thuyên một hồi:

- Em dâu, không cần ngại đâu. Là người một nhà cả mà...

Duy Khánh nhớ ra điều gì đó, kéo cô rời khỏi chỗ ngồi, sau đó đến trước mặt một nam phi công dự bị.

- Chạm tay vào cô ấy! - Anh ra lệnh.

Nam phi công kia trong mắt, ngạc nhiên nhìn Duy Khánh. Kì Hân cũng có biểu cảm y hệt như vậy.

Duy Khánh lặp lại:

- Tôi nói, chạm vào cô ấy.

Nam phi công kia sợ toát mồ hôi. Thiếu chủ làm sao vậy? Đưa ra yêu cầu như vậy...

Anh ta run run, đưa tay chạm vào Kì Hân.

Quả nhiên... không có máu!

Duy Khánh thay đổi vẻ mặt tức khắc, ôm cô lên xoay một vòng:

- Bảo bối, bệnh của em hết rồi!

Kì Hân kinh ngạc nghe Duy Khánh nói, sau đó cũng mừng rỡ nhảy cẫng lên.

- Bệnh của em khỏi rồi... khỏi rồi!

Nam phi công cùng có Trần Từ Hân vừa mới chạy ra xem náo nhiệt há mồm nhìn hai người, ngồi ngẫm nghĩ cả quãng đường cũng không biết có chuyện gì vừa xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Mộc Liên Bảo

Máy bay tư nhân hạ cánh xuống một khoảng đất trống trên đảo Zera.

Kì Hân nhìn từ trên máy bay xuống. Hòn đảo này thực sự rất đẹp. Hình dạng của nó vô cùng đặc biệt. Chính là một hòn đảo nhìn gần giống như hình trái tim. Trên đảo là cát trắng xen lẫn với rừng dừa. Xung quanh được bao bọc bởi biển xanh thơ mộng. Quang cảnh hữu tình, giống như một bức tranh hoàn hảo.

Duy Khánh nắm tay Kì Hân đi xuống máy bay. Theo sau là Trần Từ Hân và 3 vệ sĩ.

Kì Hân thích thú nhảy nhảy. Cô cời luôn giày ra, thoải mái chạy trên cát. Duy Khánh đuổi theo phía sau, vô cùng hạnh phúc.

Duy Khánh nhanh chóng bắt được cô, ôm cô từ phía sau.

- Bão bối, bắt được rồi.

Gò má cô bắt đầu đỏ lên, tim cũng đập trật mất một nhịp.

- Duy Khánh...

Anh yêu thương nhìn cô, sau đó dịu dàng hôn má cô. Cuối cùng là ôn nhu xoa đầu, dẫn cô trở về xe:

- Bây giờ đã muộn, hôm nay em cũng mệt rồi. Nghỉ ngơi rồi ngày mai chúng ta ra đây.

Kì Hân ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc cả 3 người yên vị trên xe, Kì Hân đột nhiên nảy ra ý tưởng, mắt sáng long lanh nhìn Duy Khánh:

- Ông xã... chúng ta có thể đi dạo trên du thuyền không?

Duy Khánh gật đầu:

- Có thể.

Trần Tử Hàn lúc lên máy bay rất nhiều chuyện, bây giờ bỗng nhiên im lặng, không khỏi khiến cho Kì Hân cảm thấy có một chút kì lạ. Cô quay sang hỏi anh:

- Còn anh?

Trần Tử Hàn làm ra vẻ mặt nai con suy tư:

- Anh đến đây để giải quyết công việc. Nhưng em đề nghị thì anh không nên từ chối rồi.

Duy Khánh khoanh tay trước ngực:

- Tốt nhất là anh nên giải quyết công việc đi. Đừng là mất không gian riêng tư của bọn em.

Mặt Trần Tử Hàn hiện lên 3 vạch đen. Thằng nhóc này... có vợ là quên luôn anh rồi...

Ba người ngồi nói chuyện một lúc thì chiếc BMW dừng lại trước cổng của Mộc Liên Bảo.

Mộc Liên Bảo là biệt thự duy nhất ở đảo Zera. Đường đi vào có cây xanh bao phủ, không khí trong lành. Còn có cả hồ câu cá và vườn hoa. Mộc Liên Bảo cao 3 tầng. Màu sơn chủ đạo là trắng, vàng nhạt và xanh lá mạ. Thiết kế theo lối phương Tây, nhìn từ ngoài vào xa hoa mà thanh tịnh.

Cả ba người đi vào trong. Ở phòng khách, người hầu xếp thành 2 hàng, kính cẩn cúi đầu.

Duy Khánh dặn dò quân gia làm bữa tối, sau đó cùng Kì Hân lên lầu. Anh và cô vào một phòng. Trần Tử Hàn cũng vào một phòng ngay cạnh đó.

Một lát sau, có tiếng gõ gõ vào tường, sau đó là giọng nói nhí nhảnh của Trần Tử Hàn:

- Em trai, em gái, tối nay nhẹ nhàng một chút. Nếu không anh mất ngủ.

Thì ra 3 người này ở phòng sát vách không cách âm a~

Duy Khánh đen mặt, chạy sang phòng bên cạnh lời Trần Tử Hàn sang phòng khác.

Khi đóng cửa lại, Trần Tử Hàn còn trêu chọc Duy Khánh:

- Em trai, đừng vận động quá sức, em đâu trông rất yếu đó. - Sau đó anh cười cười: - Em à, tại sao lại đuổi anh sang đây vậy? Có phải là không muốn anh phá chuyện tốt của em đúng không?

Nhìn Duy Khánh như sắp bốc khói đầu, Trần Tử Hàn mới lè lưỡi đóng cửa:

- Chúc em thành công. Tạm biệt...

Duy Khánh quay đầu trở về phòng. Im lặng không nói. Khuôn mặt toát ra vẻ tàn ác nham hiểm.

Chương 53: Du Thuyền

Khi ăn sáng xong, Kì Hân, Duy Khánh và Trần Từ Hân đi ra biển.

Quả nhiên đã có một chiếc du thuyền ở đó. Chiếc du thuyền toát ra vẻ xa hoa sang trọng. Giống như ở trong truyện cổ tích vậy.

Duy Khánh nắm tay Kì Hân đi lên tàu. Theo sau là Trần Từ Hân nhàn nhã ung dung.

Cả ba người đi lên boong tàu. Ở đó đặt sẵn 3 chiếc ghế tựa bằng gỗ. Duy Khánh tiến lên một bước, dịch chuyển một chiếc ghế tựa ra tí mạn trái. Còn 2 chiếc còn lại, anh bê chúng ra mạn phải.

Kì Hân bị hành động của Duy Khánh chọc cười. A~ Cũng không cần khoa trương thế đi.

Trần Từ Hân mặt méo xệch nhìn Duy Khánh:

- Em trai à, em rất được đó...

Duy Khánh bày ra vẻ mặt "dĩ nhiên" sau đó kéo Kì Hân sang một bên, mặc kệ Trần Từ Hân đáng thương ngồi một góc.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống. Anh và cô tựa vào nhau. Cô gối đầu lên vai anh, còn cảm nhận được tiếng tim đập trầm ổn của anh.

Lên thuyền mới biết phong cảnh ở đây đẹp như thế nào. Nước xanh trong, tựa như có thể nhìn thấy tận đáy. Còn có cá bơi lội ở phía dưới, không gì đẹp bằng.

Kì Hân hạnh phúc nhìn Duy Khánh mỉm cười. Anh cũng cười đáp lại. Nhưng đôi mắt sau lớp kính râm lại ánh lên tia thâm sâu khó lường.

Buổi tối, chiếc du thuyền xa hoa vẫn lướt êm trên mặt biển.

Kì Hân một mình ra boong tàu đứng ngắm cảnh đêm. Mái tóc dài của cô khẽ bay. Gió làm tà váy nhảy múa. Khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người, đôi mắt chăm chú nhìn ra phía xa.

Kì Hân thấy Duy Khánh đã ngủ nên mới nhẹ nhàng đi ra đây. Cô thực sự ngủ không được, nên muốn thưởng ngoạn một chút.

Cô rất tập trung ngắm cảnh, cũng không biết là ở đằng sau có một người cảm phần nhìn cô, tựa như muốn trăm ngàn lần giết chết cô đi, lời cô xuống mười tám tầng địa ngục.

Có một người từ từ tiến đến chỗ cô, ánh mắt ánh lên tia tà ác. Sau đó người này dùng sức đẩy cô xuống thuyền.

Do cô không tập trung nên ngay lập tức ngã xuống, thân ảnh nhỏ bé nhanh chóng biến mất khỏi boong tàu. "Ừm" một tiếng, Kì Hân tiếp xúc với mặt nước.

Cô ngã xuống còn bị đập tay vào thân tàu. Nước biển nhanh chóng xộc vào mũi cô. Kì Hân cố gắng vùng vẫy nhưng cơn đau từ chân phải truyền tới. Cô thất kinh "a" lên một tiếng. Nước biển lập tức lấp đầy khoang miệng cô.

Ban đêm thực sự lạnh đến chết a~ Cô còn ốm yếu như vậy...

Kì Hân bất lực thở dài. Lần này cô không thể qua khỏi rồi...

Chương 54: Anh Không Thể Mất Em

Kì Hân dần dần mất đi ý thức. Cũng không vùng vẫy nữa. Cô nhắm mắt lại.

Duy Khánh... em rất mệt. Ba, mẹ, con không cố được nữa rồi.

Bỗng nhiên "ùm" một tiếng. Một nam nhân lao xuống nước. Nam nhân kia dùng sức kéo cô lên, bám vào chiếc phao vừa được thả xuống. Sau đó nam nhân kia bơi về phía chiếc thuyền cứu hộ ở đó. Cả anh và cô được đưa lên thuyền.

Một lúc lâu sau, Kì Hân mở mắt ra. Cô đã được đưa vào trong phòng. Duy Khánh ngồi đó, cả người ướt nhẹp. Khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

Kì Hân mỉm cười, đưa tay cho anh.

- Em ổn, đừng lo lắng quá.

Duy Khánh đau lòng nhìn cô. Anh dùng tay vén tóc cô ra, gật đầu một cái.

Trần Tử Hân từ ngoài chạy vào, kinh ngạc nhìn cô.

- Không sao chứ?

Kì Hân lắc nhẹ đầu.

Duy Khánh ra hiệu cho Trần Tử Hân ra ngoài. Anh cũng không nói nhiều, trực tiếp đi ra ngoài, dành không gian riêng cho hai người.

Duy Khánh nhìn vết thương trên tay Kì Hân đã được băng bó, mảy máu khô. Kì Hân nhìn biểu cảm của anh thì cười cười:

- Em không sao thật mà.

Duy Khánh gỡ mảy ra một chút. Nhưng vẫn tỏ ra không yên tâm ngồi lì ở đấy với cô. Cô nói đi thay quần áo cũng không đi. Tựa như sợ cô bay mất vậy.

Trực thăng tư nhân của Trần gia đỗ trên nóc du thuyền. Duy Khánh bế cô ra ngoài, lên trực thăng. Trần Tử Hân ở đó dặn dò Duy Khánh phải chăm sóc Kì Hân thật kĩ càng.

Duy Khánh gật đầu:

- Nhất định.

Anh ngồi trên băng ghế, để cô nằm lên đùi mình. Bên cạnh là bác sĩ đang xem lại một lần nữa tình hình của cô.

Bác sĩ nói chỉ có vết thương ở tay cô là đáng lưu tâm. Còn lại tất cả đều bình thường. Anh gật đầu, sau đó bảo bác sĩ ra chỗ khác.

Kì Hân nhắm mắt ngủ. Duy Khánh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, trong mắt lại toát lên vẻ băng lãnh...

Sáng hôm sau, lúc bay về đảo, Duy Khánh lập tức đưa Kì Hân lên máy bay tư nhân, bay về nước.

Đại Boss nghe tin cô bị ngã xuống thuyền thì vô cùng lo lắng. Nhất là Trần lão gia và Trần phu nhân. Hai người này luôn miệng trách Duy Khánh không chăm lo tốt cho vợ. Thế là bà Vân - mẹ Duy Khánh tức trực bên Kì Hân 24/24 giờ, làm cô không thể thở được, cũng vô cùng cảm động.

Đến lúc Duy Khánh cam đoan với bà là sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa thì bà mới về.

Sau đó 1 tuần, 4 Đại Boss bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh thế giới..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thư Kí Tổng Tài

Làm phiên mấy ad của các page sửa giúp mình nhé <

Tuần này Rii thi học kì nè < nên là sẽ viết ít thôi nè < Cảm ơn mấy bạn ủng hộ tr nhé <3 Rii yêu mng =)))

Kì Hân ở nhà nhiều đến phát ngán. Ngày nào cô cũng bị Duy Khánh giam ở nhà, loay quanh luẩn quẩn với Thony và Tiểu Nguyệt. Duy Khánh dạo này bận việc ở tập đoàn, nhưng nhất định đúng 7 giờ sẽ có mặt ở nhà với cô. Anh luôn miệng nhắc nhở cô chỉ được ở trong nhà cho tới khi lành hẳn, sau đó anh sẽ cho cô ra ngoài.

Kì Hân ngoài mặt thì ngoan ngoãn chịu vâng lời, trong lòng thì lại vô cùng khó chịu. Dưỡng thương lâu như thế rồi còn phải dưỡng thêm sao? Cô thực sự bị bức đến điên lên rồi!

Cô còn đang định hỏi Duy Khánh để đi làm việc. Dù gì thì cô cũng học xong 12 năm, có bằng tại Oxford. Chỉ là cô học nhảy lớp nên năm 17 tuổi mới được an nhân ở nhà.

Không ngờ duy nghĩ của cô cũng trùng với Duy Khánh...

Buổi tối, lúc cô đang ngồi trên giường chơi với Thony thì bị anh nhéo má một cái:

- Bảo bối, em có muốn đến Hưng Viễn làm không?

- Ừ - Kì Hân vừa xoa đầu Thony vừa gật gật.

Duy Khánh ôn nhu cười, dùng tay xoay bả vai cô, để cô đối diện với mình.

- Bảo bối, em có nghe anh nói gì không?

Kì Hân gật đầu rõ mạnh, giọng nói rõ ràng:

- Em làm thư kí của anh được không?

Duy Khánh yêu thương ôm cô vào lòng:

- Tất nhiên là được. Anh đã sắp xếp lịch rồi. Ngày mai em đến Hưng Viễn phỏng vấn, có được không?

Kì Hân nghe tới đây thì cười tít mắt. Thế là cô được ra ngoài rồi sao? Không phải ở nhà dưỡng thương nữa? Thật là vui muốn chết đi...

Sáng hôm sau...

Ở đại sảnh của tập đoàn Hưng Viễn, một cô gái thu hút ánh nhìn của rất nhiều người.

Cô ăn vận vô cùng thoải mái, mặc áo sơ mi trắng đuôi tôm kết hợp với quần jeans bó. Cô đi giày thể thao trắng. Người ngoài nhìn vào có cảm giác xinh đẹp mà thanh thoát, lại vô cùng trẻ trung năng động. Mái tóc xoăn dài buộc cao lên làm nổi bật khuôn mặt thanh tú.

Kì Hân vào thang máy, đang định bấm thì có người chặn lại.

Trần Từ Hàn từ ngoài đi vào, nhìn thấy cô thì thân thiện chào:

- Kì Hân?

Cô gật đầu.

- Vâng. Anh làm ở đây?

Anh gật đầu:

- Ừ. Em đến thăm Duy Khánh sao?

Cô lắc đầu:

- Em đến phỏng vấn.

Trần Từ Hàn cười cười nhìn cô, một tay bấm số tầng:

- Em gái à, đây là thang máy chuyên dụng của tổng tài mà!

Kì Hân kinh ngạc há một tiếng. Thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài? Rõ ràng là không có gì khác biệt hơn so với các thang máy còn lại mà. Chỉ là... không có ai ở đây đợi thang máy... Thảo nào cô thấy mọi người nhìn mình với con mắt kì dị như vậy..

Kì Hân gãi đầu:

- Thực xin lỗi, em không biết.

Trần Từ Hàn xoa đầu cô:

- Không sao cả..

=====

Lúc cô bước vào nơi phỏng vấn thì thấy ở đó đã có Duy Khánh cùng một số người khác.

Kì Hân đứng đó, tự tin mỉm cười giới thiệu về bản thân. Duy Khánh ngồi ở giữa hàng ghế mỉm cười nhìn cô, còn lén lút giơ ngón cái với cô.

Kì Hân phỏng vấn cái gì cũng trôi chảy. Hơn nữa, họ đều đã biết cô là tổng tài phu nhân, cộng thêm ngoại hình bắt mắt và vẻ tự nhiên khiến cô trở thành tiêu điểm và là "đối thủ khó ăn nhất" của tất cả những người còn lại.

Phỏng vấn xong, Kì Hân về trước. Hôm qua Duy Khánh cũng dặn cô như vậy. Ở trước cửa Hưng Viễn đã có oto của tài xế chờ sẵn.

Kì Hân mỉm cười bước lên xe..

Cứ như thế thì tốt quá...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ngày Đầu Đi Làm

Hôm nay chính là ngày đầu tiên đi làm của Kì Hân~~

Cô vẫn vui vẻ như ngày thường. Chỉ khác một chút là cô sẽ không đến tập đoàn cùng Duy Khánh mà đi với tài xế riêng. Như vậy sẽ thuận lợi hơn, càng ít lời gièm pha, ít những lời bàn tán linh tinh. Kì Hân thật sự rất ghét mấy việc rắc rối như thế.

Duy Khánh cũng chiều theo ý cô, nói cô buổi sáng sẽ đi cùng với Alex - tài xế trung thành kiêm vệ sĩ của anh.

Tuy nhiên, không đi cùng nhau cũng không có nghĩa là sẽ không có lời qua tiếng lại...

Đúng là như vậy. Sự thật đã chứng minh điều đó là đúng 100 phần trăm. Ngay sáng hôm đó, đã có người tự tìm đến khiêu chiến với cô (Rii: ==')

Chính là lúc Duy Khánh nhờ Kì Hân đi pha cà phê cho anh. Cô chạy xuống áy pha cà phê thì thấy Vương Trình Trình- cũng là thư kí của Duy Khánh đang đứng đó. Kì Hân mỉm cười thân thiện chào một tiếng. Dù gì cũng là đồng nghiệp, cũng đã biết nhau. Tốt hơn hết là nên làm quen một chút.

Nào ngờ cô không được hoan nghênh. Vương Trình Trình không thèm đáp lại cô, tiếp tục pha cà phê, hoàn toàn coi cô là người vô hình, biểu hiện cũng khác xa so với sáng nay. Rõ ràng sáng nay lúc cô cùng làm quen đồng nghiệp mới, cô ấy rất thân thiện mà? Bây giờ như thế này là sao? (Rii: Lúc đó có anh Khánh đó chị :v)

Kì Hân cũng rất thoải mái. Cô nhún vai không nói gì cả, sau đó im lặng đứng chờ Trình Trình pha cà phê xong để làm cho Duy Khánh.

Nhưng mà lúc cô đi ra chỗ máy pha cà phê lại đụng trúng Vương Trình Trình. Cà phê vô cùng nóng đổ hết ra áo sơ mi trắng của cô. Da bông rất đến mức Kì Hân phải "à" lên một tiếng. Áo trắng nhanh chóng bị nhuộm một mảng nâu vàng, trông thật sự rất khó coi.

Vương Trình Trình chạy vội vàng xin lỗi, cuống quýt phủi áo cho cô.

Kì Hân thở dài một cái, sau đó ủa tay:

- Không cần đâu. Cứ để như vậy là được. Tôi không sao.

Vương Trình Trình hỏi lại có thật là cô ổn không. Kì Hân mới gạt đầu một cái, sau đó cô pha cafe, mang lên cho Duy Khánh.

Cô đứng trước cửa phòng làm việc của tổng tài, nhẹ nhàng gõ ba tiếng.

Một giọng nam băng lãnh từ trong vọng ra:

- Vào đi!

Kì Hân mở cửa đi vào, cố tình che dấu vết cafe trên áo. Duy Khánh thấy cô đi vào thì sắc mặt dịu đi, ôn nhu nhìn cô::

- Sao đi lâu vậy?

Cô đặt tách cafe xuống bàn, mỉm cười:

- Em có một chút chuyện. Anh là việc đi. Em ra ngoài.

Cô nói rồi sai bước ra ngoài. Ai ngờ lại bị Duy Khánh gọi vào:

- Kì thư kĩ?

Cô dừng bước, không quay đầu lại:

- Sao vậy?

Duy Khánh nheo mắt lại:

- Vết cafe trên áo, ai làm?

Kì Hân có chút hoảng hốt. Duy Khánh cũng thật là siêu đi... đã biết rồi...

Cô quay hăn người lại, tự nhiên cười:

- Là em vụng về tự làm đổ ra áo.

- Ô? Vậy sao? Tiểu Hân,, em tốt nhất là không nên nói dối tôi. Ở tất cả những chỗ pha cafe đều có camera...

Mí mắt Kì Hân giật giật:

- Em không sao cả mà...

Duy Khánh cúi đầu xuống, chuyên tâm làm việc

- Em ra ngoài, còn việc em có sao hay không tôi sẽ tự xem xét!

Kì Hân thở dài, lẻo đẻo đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đi Cửa Sau

Đúng như Kì Hân dự đoán. Buổi sáng hôm sau, lúc cô đến Hưng Viễn làm việc liền chạm mặt Vương Trình Trình ở thang máy.

Vương Trình Trình chặt vật bê hộp đồ đi xuống, nhìn thấy cô thì nguyền một cái dài. Kì Hân cắn môi không nói gì. Trong lòng lại thầm mắng Duy Khánh

tại sao lại vô lý như thế. Chỉ là làm đồ cafe, lại có thể lập tức đuổi việc người ta. Boss như vậy, chắc chỉ có mình Duy Khánh.

Kì Hân tránh qua một bên chờ cô ta đi ra để cô đi vào. Nhưng Vương Trình Trình cố ý chặn đường đi của cô. Kì Hân không kiên nhẫn ngẩng đầu lên nhìn cô ta:

- Tôi đang rất vội, phiền cô tránh đường một chút.
- Tôi đâu có cản cô đi? Cô cứ đi đường của cô.

Kì Hân định đi vào thang máy thì lại bị cô ta cản lại một lần nữa.

- Tổng tài phu nhân, tôi bị đuổi việc, cô có vui không?

Kì Hân không muốn dây dưa lâu với cô ta. Cô còn rất nhiều việc phải làm nữa.

Vương Trình Trình vênh mặt nhìn Kì Hân:

Kì Hân càng cố gắng tránh đi không muốn để tâm đến Vương Trình Trình thì cô ta càng lấn tới, nhất quyết không cho cô đi. Kì Hân tức đến hộc máu, nhanh chóng đi tới thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài, đi lên tầng 88.

Duy Khánh ở trong phòng tổng tài, thấy cô vào thì ngẩng đầu lên, ôn nhu mỉm cười:

- Bảo bối, em vừa đi đâu vậy?
- Em đi từ nhà đến công ti. Có gì sai sao?

Duy Khánh nhìn khuôn mặt khó chịu của cô thì nhu mày:

- Em sao vậy?

Kì Hân đặt tập tài liệu lên bàn, quay người đi ra ngoài:

- Không có gì. Em ra ngoài làm việc.

Cô ra ngoài đóng cửa lại, tập trung vào công việc..

=====

Một lúc sau, Duy Khánh bảo cô đi pha cafe. Kì Hân đi thang máy xuống, tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa mấy nữ đồng nghiệp.

- Thư kí mới của Tổng tài đó, Kì Hân. Có nghe tên cô ta chưa?

Người đối diện gật gù đầu:

- Tất nhiên là có nghe qua. Nổi tiếng cả công ti mà a~

Kì Hân giật mình đứng một bên nghe lén. Cô nổi tiếng tới mức như vậy sao? Thật vinh hạnh mà.

- Cô ta cũng xinh đẹp, lại là tổng tài phu nhân.. Thật sự rất ngưỡng mộ a~

Người khác bĩu môi:

- Ngưỡng mộ? Nực cười quá đi. Cô ta có gì mà đáng ngưỡng mộ? Nhìn ngoại hình cô ta xem? Chưa chắc đã bằng một phần của tôi.. Tài giỏi? Chắc gì đã giỏi. Tổng tài phu nhân chắc là đi cửa sau rồi.

Kì Hân nhìn người vừa nói rồi phì cười. Hahaa. Thật là hài hước mà. Đây rõ ràng là.. con trai mà?! Nhưng mà đi cửa sau? Không có không có. Oan cho cô quá mà!

Mấy nữ đồng nghiệp xua xua tay:

- Thôi đi má. Má ghen tị hả?

Người vừa nãy hất tóc, bĩu môi:

- Ai thèm ghen tị với cô ta chứ? Cô ta là đồ độc ác, khiến cho Vương tì bị đuổi việc.
- Thật sao? Nhìn cô ta như vậy... thật là ...

Kì Hân đứng ngoài khốe miệng giật giật. Đứng là có một phần lỗi tại cô. Nhưng cái đấy cô không cố ý mà..

Mấy người kia tiếp tục chửi rủa. Kì Hân thở dài một cái. Cô tạo nên nghiệp chướng gì chứ a a ~

Duy Khánh từ đâu chui ra, ôm eo cô đi vào phòng pha cà phê.

Đám người kia thấy cô và anh thì tròn mắt nhìn hai người. Miệng tưởng như có thể nuốt vừa một quả táo. Kì Hân nhìn biểu cảm của họ thì cố nhịn cười, hai vai rung lên bần bật.

Duy Khánh nghiêm mặt, trừng mắt với từng người:

- Mau đi làm việc!

Đám người kia ba chân bốn cẳng chạy về làm việc, quay đầu lại nhìn cô và anh cũng không dám.

Duy Khánh xoa đầu cô, mỉm cười:

- Kệ họ nói gì đi. Bảo bối, anh lên trước.

Kì Hân gật đầu, dùng tay xoa trán..

Ngày mai lại có thêm người bị đuổi việc rồi..

Happy Rii come back =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: A.w Vs Sn

Tại bar A.W...

Duy Khánh kéo tay Kì Hân đi vào trong. Hai người chuẩn bị bước lên tầng 2 thì cửa bar bị đập bay không thương tiếc.

Duy Khánh dừng bước, quay người lại nhìn ra cửa.

Một tốp người áo đen xăm trổ đầy mình bước vào. Tên nào trong tay cũng cầm gậy, cầm côn, mặt mũi hung hăng bặm trợn, tưởng như muốn phá nát cả quán bar ra.

Anh nhú mày, nhìn kĩ từng tên một. Đây là người của tổ chức SN. Không sai, chúng đã biết người đứng sau vụ chiếm bar SN là anh.

Kì Hân có chút cuống, hoảng hốt nhìn vào đám người kia. Duy Khánh mỉm cười trấn an cô, cô cũng thấy đỡ phần nào.

Một tên cầm côn, đi lên phía trước, mạnh tay hất đổ bàn rượu ở gần đấy. Mọi người tách ra hai bên, nhường đường cho bọn chúng đi vào. Tên vừa rồi hất cằm, ngạo mạn quát:

- Duy Khánh, mày ra đây!

Duy Khánh cười khẩy, đẩy Kì Hân cho An Vĩnh Phong ở sau. Còn mình thì ung dung đi ra ngoài.

Kì Hân lo lắng muốn chạy theo kéo anh lại, lập tức bị An Vĩnh Phong giữ lấy. Anh chắc chắn khẳng định:

- Thân thủ của lão đại rất tốt, cô không cần lo lắng!

Kì Hân gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không yên. Cô mím môi nhìn bóng lưng Duy Khánh.

Anh nhìn bọn người áo đen kia, bình thần dứt tay vào túi áo:

- Các người có chuyện gì?

Tên cầm đầu "phi" một tiếng, khinh bỉ hất cằm nhìn anh:

- Có chuyện gì? Người tự làm tự biết! Sòng bạc SN là ai làm? Hà ? Không phải mày sao?

Duy Khánh cười như có như không, gật gật đầu:

- Đúng, sòng bạc SN đúng là tao làm

- Mày cuối cùng cũng chịu nhận rồi đúng không? Được! Tất cả chúng bay, lên đập phá cho tao!

Tên kia vừa dứt lời, đàn em của hắn xông lên phía trước, đập phá bar.

Duy Khánh vẫn thản nhiên đút tay vào túi quần, băng lãnh nhìn bọn chúng.

Kì Hân sốt ruột kéo tay An Vĩnh Phong. Anh chỉ cười cười, vỗ nhẹ bả vai cô:

- Không sao. Lão đại khác có cách.

Đội bọn chúng đập phá một hồi, anh mới lấy khẩu minigun từ trong túi áo ra. An Vĩnh Phong thấy vậy liền vội vàng kéo Kì Hân đi chỗ khác.

Duy Khánh nhắm một mắt, ngắm thẳng vào sau gáy một tên, bình tĩnh bóp cò..

Pằng!

Tiếng súng vang lên, tên bị bắn lập tức ngã xuống. Máu đỏ tươi bắt đầu chảy ra, thấm ướt sàn..

Duy Khánh nhìn bọn chúng, cười lạnh, sau đó chuẩn xác ngắm bắn, từng tên từng tên lần lượt gục xuống..

Tên cầm đầu từ đằng sau xông tới. Hắn cầm vỏ chai bia, giơ cao chuẩn bị đập vào đầu anh. Duy Khánh nhanh chóng quay về phía sau, giơ chân đập tên kia bay xa, dùng súng kết liễu hắn..

Mọi người đã chạy hết ra ngoài. Trong bar chỉ còn lại mình anh và bọn người bang SN. Mùi máu tanh nồng nặc bốc lên. Duy Khánh căm phẫn nhìn bọn chúng, bắn liên tiếp hàng chục phát vào một tên, tựa như đang trút tất cả buồn bực trong lòng..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tâm Sự Của Duy Khánh

>< Lần đầu viết về tâm sự của Duy Khánh =)))

Duy Khánh nhìn một đồng xác chết nằm ngổn ngang, nhìn bàn tay của mình, thở dài một cái..

Anh đi ra ngoài, thấy Kì Hân và An Vĩnh Phong đang đứng chờ mình ở bãi đỗ xe. Kì Hân lo lắng không yên, đi đi lại lại như kiến bò trong chảo lửa. Trái lại, An Vĩnh Phong ung dung nhàn nhã khoanh tay đứng bên cạnh, thoải mái dựa người vào xe của anh.

Duy Khánh từng bước đi đến chỗ bọn họ. Kì Hân thấy anh thì xúc động muốn khóc, đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy anh.

- Anh không sao chứ?

Duy Khánh mỉm cười xoa đầu cô:

- Không sao cả.

Kì Hân buồn Duy Khánh ra. Cô thấy vết máu trên đầu anh thì hoảng hốt:

- Duy Khánh, đừng lừa em. Chúng ta đi bệnh viện. Anh nhìn đầu anh xem, tại sao lại ra nông nổi này chứ..

Nhìn thấy cô khóc, không hiểu sau tâm trạng anh cũng bị ảnh hưởng. Anh chặt cô:

- Em không thấy anh vẫn ở đây với em sao? Anh không sao hết, đừng khóc.

Trong lòng anh có chút cảm động. Cô chính là người đầu tiên quan tâm lo lắng cho anh như thế này. Nhưng sự cảm động trong đáy mắt bỗng chốc bị vùi lấp hoàn toàn. Thay vào đó là sự lạnh lùng, chán ghét, và còn có căm hận..

Duy Khánh làm cách nào cũng không thể ngủ được. Anh nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn Kì Hân yên bình ngủ bên cạnh mình.

Anh cẩn thận chỉnh lại chăn cho cô, sau đó đi ra ngoài đóng cửa lại..

Duy Khánh xuống quầy bar của biệt thự, lấy rượu, rồi cầm một chai nóc cạ.

Anh thực sự rất rối loạn. Mọi thứ dường như bị đảo lộn. Anh rất mệt, rất khó chịu. Anh ngàn vạn lần cũng không muốn tiếp tục nữa.. Anh không muốn tiếp tục trả thù, anh không muốn nhìn cô đau khổ. Anh cái gì cũng không muốn.

Lần đầu tiên gặp cô, chính là tại bar A.W. Lúc đó cô mặc một bộ quần áo đông, còn khoác áo mưa bên ngoài. Lốp trang điểm làm cho khuôn mặt cô vô cùng khó coi. Lúc đó anh còn chưa biết về bệnh tình của cô, còn kéo cô lại. Kết quả là máu của cô phun đầy mặt anh, làm bẩn quần áo của anh.

Lần thứ hai gặp, chính là ở nhà hàng Galaxy. Cô cùng bố mẹ đến, xinh đẹp tựa như nữ thần..

Sau đó cô đến nhà anh ở. Đầu tiên anh không quan tâm đến cô. Nhưng càng ngày càng thấy bản thân mình mất kiểm soát, chỉ là không thể hiện ra bên ngoài mà thôi. Anh thích cái vẻ đáng yêu của cô, vẻ tình nghịch của cô, từng cử chỉ của cô. Cái gì anh cũng khắc sâu vào trong đầu, không thể quên được.

Nhưng ông trời đang trêu đùa họ đúng không? Bố cô lại là người giết chết bố mẹ anh..

Cô là người vô tội, không liên quan một chút nào đến việc này hết. Nhưng anh không thể quên. Khi anh tận mắt chứng kiến cảnh bố mẹ mình bị giết. Lúc đó anh chỉ mới sáu tuổi..

..Nhưng thực xin lỗi cô.. Con gái của kẻ thù cũng là kẻ thù. Tha cho kẻ thù chính là tự ngược đãi bản thân mình..

Anh yêu cô, yêu vô cùng, nhưng tất cả những gì anh phải trải qua, phải chịu đựng đã thấm vào máu anh. Vĩnh viễn không thể xóa đi.

Duy Khánh tiếp tục nốc cạ chai rượu. Điện thoại bỗng nhiên đổ chuông. Anh gạt nút xanh, đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói ngọt ngào của một cô gái:

[Anh Khánh?]

- Tiểu Hy?

[Em đã khỏi hẳn bệnh rồi. Vé máy bay cũng đã đặt rồi. Ngày mai em về với anh.]

- Sớm như vậy sao? - Duy Khánh bóp trán.

Mục Hy ở đầu dây bên kia giật dỗi chu mỏ:

[Vậy anh không muốn em về sao?]

- Tất nhiên là muốn. Mai gặp em.

[Chào anh..]

Duy Khánh cúp máy, tiếp tục uống. Một chai lại một chai..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Mục Hy

Tiểu tam đã đến =.=

Sáng hôm đó, lúc Kì Hân tỉnh dậy thì đã không thấy Duy Khánh đâu..

Cô hỏi Tiểu Nguyệt thì Tiểu Nguyệt nói rằng hôm nay anh ra khỏi nhà từ sớm.

Cô cũng không tò mò nhiều, thay đồ, ăn sáng rồi đến công ti làm việc. Tất cả đều diễn ra theo đúng quỹ đạo của nó. Ai làm việc của người ấy, một chút cũng không quan tâm nhau.

Tại sân bay..

Một người đàn ông thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người. Anh ta mặc một bộ vest đen cắt may khéo léo, tôn lên vóc người cao lớn và đôi chân dài thẳng tắp của anh. Khuôn mặt đẹp không chút khiếm khuyết. Từng đường nét đều vô cùng tinh xảo. Sống mũi thẳng tắp, cằm cương nghị, đôi môi mỏng khê mím, đôi mắt toát ra vẻ lạnh lùng xa cách. Thu hút, nhưng cả người anh lại toát ra khí lạnh, trên mặt cũng viết rõ ba chữ "CÁM LÂM PHIÊN."

Một cô gái từ xa đi tới, nhìn thấy Duy Khánh đứng đó thì cười tươi vẫy tay. Duy Khánh nhìn thấy cô ta thì mày kiếm giãn ra, nở nụ cười ấm áp.

Mục Hy xinh đẹp tựa như thiên thần, ngũ quan thanh tú. Gương mặt nhỏ nhắn kiêu diễm thoát tục động lòng người.

Cả hai người giống như kim đồng ngọc nữ, vô cùng hợp đôi, thật khiến cho người khác phải ngước nhìn a~.

Mục Hy vút hành lí qua một bên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ Duy Khánh, theo thói quen dùng cả hai tay hai chân ôm anh, trèo cả lên người anh. Giống như gấu Koala vậy.

Duy Khánh mỉm cười véo mũi Mục Hy, làm cho mũi cô ta đỏ bừng lên, đáng yêu không tả được.

- Tiểu Hy, em về thật sớm. Nhớ anh sao?

Mục Hy bấu môi, gò má huri ửng đỏ.

- Ai thèm nhớ anh chứ?

Duy Khánh một tay xách hành lí, tay còn lại cầm tay Mục Hy, dẫn cô ra khỏi sân bay, lên chiếc xe Bugatti Veyron màu trắng.

- Anh Khánh, em lâu rồi mới về đây, anh dẫn em đi ăn? Sau đó cho em về DH villa, vậy là được rồi.

Duy Khánh nhú mày:

- Ăn thì được. Nhưng mà về DH Villa thì không thể được.

- Sao lại không được? - Mục Ky bắt mắt nhìn anh.

Duy Khánh nhìn cô, nhăn mặt:

- Kì Hân đang ở đó.

- Kì Hân Kì Hân, cô ta là vợ anh sao? Sao lại được ở đó? Hai người kết hôn rồi sao?

Duy Khánh gật đầu:

- Phải, anh và cô ấy kết hôn rồi.

Mục Hy nắm lấy tay Duy Khánh:

- Sao anh lại làm thế chứ? Còn em thì sao? Anh đã hứa với em điều gì?

- Anh xin lỗi.

Mục Hy mắt long lanh như sắp khóc, đâm vào vai anh:

- Anh thật tệ. Anh đã hứa với em, hứa với em. Sao anh lại không giữ lời chứ?

Duy Khánh dừng xe lại, ôm lấy Mục Hy:

- Anh với cô ấy chỉ là tạm thời. Người anh yêu vẫn là em, người anh lấy sau cùng vẫn là em!

Mục Hy khóc thút thút, giống như mèo nhỏ đáng thương:

- Nhớ những điều anh nói..

Duy Khánh gật đầu.

Cô ta tiếp tục:

- Thế thì bây giờ anh dẫn em đi ăn, sau đó cho em ở DH villa được chứ?

Duy Khánh thờ dãi, gật đầu:

- Được.

...

Tập đoàn Hưng Viễn - phòng thư kí.

Kì Hân check email lại một lần, ánh mắt dừng lại trên email mới nhận..

Cô click chuột vào đó, sau đó, hai mắt mở lớn hết cỡ, không thể nào lớn hơn...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Bạn Gái Của Trần Tử Hàn

#Au: Thực xin lỗi các bạn aa < Để các bạn phải chờ lâu <. Tại au đi du lịch nên không ra chap mới được <. Xin lỗi các bạn <. Au sẽ cố gắng viết tiếp. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ aa <3

Kì Hân xem toàn bộ số ảnh vừa nhận được, tất cả đều là ảnh của Duy Khánh cùng với một nữ nhân khác đang ôm nhau ở sân bay.. Kì Hân lục túi xách tìm điện thoại, sau đó bấm số của Duy Khánh.

Cô ổn định lại tâm trạng sau đó thở hắt ra..

Tiếng "tút... tut.." lạnh lẽo vang lên, Kì Hân nín thở chờ Duy Khánh nghe máy.

Anh cuối cùng cũng nhắc máy, bình thần hỏi cô:

[- Em gọi có việc gì vậy?]

Kì Hân vỗ vỗ trán. Là cô quá đa nghi, là người ta muốn hãm hại anh, muốn chia rẽ cô và anh, chỉ vậy thôi. Cô tin tưởng anh. Cô biết anh không phải là người như vậy..

- Không có gì. Em nhớ anh thôi..

Duy Khánh đứng ở ban công DH Villa nhìn xuống vườn hoa phía dưới. Đáy mắt ánh lên một tia ôn nhu cung chiều. Anh mỉm cười dịu dàng.

[- Vậy trưa hôm nay em về nhà sớm một chút!]

Kì Hân xoay ghế tựa, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn làm việc:

- Vâng, vậy...

Cô còn chưa nói hết câu thì một giọng nữ vô cùng ngọt ngào truyền tới:

- Anh Khánh, anh đang làm gì vậy?

Mục Hy đi tới, nhìn Duy Khánh

- À, là Kì Hân gọi tới.

Cô ta có chút không hài lòng nhăn mày, sau đó lại thản nhiên cười một cái:

- Vâng.. em biết rồi. Em nghỉ ngơi một chút.

Duy Khánh gật đầu với Mục Hy, sau đó hắng giọng một cái:

[- Tiểu Hân, em vẫn ở đó chứ?]

- Vâng. Anh đang ở đâu vậy?

[- Anh đang ở DH Villa.]

- Được rồi, một chút nữa em sẽ về nhà..

[-Ừ]

Kì Hân cúp máy, thở hắt ra một hơi.. Giọng nữ vừa rồi, có phải là của nữ nhân trong ảnh không? Còn nữa, cô ta gọi anh là Khánh, hai người lại đang ở DH Villa...

Hai người đó... ?!

Kì Hân lắc đầu xua tan đi ý nghĩ vừa rồi. Là cô quá đa nghi mà thôi! Có người muốn hãm hại anh, muốn chia rẽ cô và anh. Cô nên tin tưởng anh mới phải, chứ không phải là lúc cô nên suy nghĩ linh tinh!

Cô ép mình tập trung vào công việc nhưng cuối cùng vẫn không được. Cô vẫn cảm thấy bất an trong lòng. Kì Hân vợ vội túi xách, bấm thang máy đi xuống đại sảnh.

Lúc vào thang máy, cô lại gặp Trần Từ Hân ở đó.

- Em đi đâu vậy?

- Em về DH Villa có chút chuyện. Còn anh, anh đi đâu vậy?

Trần Từ Hân vừa nhìn đồng hồ trên tay vừa trả lời:

- Thật trùng hợp! Anh cũng đang định đến nhà em.

Kì Hân gật gù đầu, sau đó nhìn xung quanh thang máy.

Trần Từ Hân nhìn cô, chậm rãi mở miệng:

- Em có cần đi nhờ xe không?

Cô đắn đo một lúc rồi gật đầu:

- Như vậy cũng được.. Cảm ơn anh. Phiền anh rồi.

Trần Từ Hân lịch sự nói:

- Không sao, người một nhà cả mà..

Anh vừa dứt lời thì cửa thang máy mở ra. Hai người cùng nhau đi ra ngoài. Đến cửa, Trần Từ Hân nói cô ở đó đợi anh, anh đi lấy xe. Cô gật đầu rồi kiên nhẫn đứng đó chờ..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Bạn Gái Của Trần Tử Hàn (2)

Trần Tử Hàn đi lấy xe cũng rất nhanh. Chỉ một lát, anh đã đỗ chiếc Maybach đến trước mặt cô. Cả hai người cùng về DH Villa. Trên đường đi, Trần Tử Hàn chuyên tâm lái xe. Kì Hàn cũng không nói gì cả. Hai người đều yên lặng, trong xe chìm vào yên tĩnh.

Chiếc Maybach cuối cùng cũng đỗ trước cổng DH Villa..

Tiểu Nguyệt từ trong nhà chạy ra mở cổng. Trần Tử Hàn dừng xe ngay trước sân biệt thự. Sau đó anh xuống xe trước, mở cửa từ bên ngoài cho cô.

Kì Hàn bước xuống xe, mỉm cười "cảm ơn" một tiếng, sau đó theo Tiểu Nguyệt vào nhà.

Duy Khánh đang ngồi trên sofa xem tài liệu. Thấy cô về thì anh buông tập tài liệu xuống, chậm rãi đi đến chỗ cô.

- Bảo bối, về sớm thế?

- Vâng. Chờ em đi cất đồ một lát.

Duy Khánh gật đầu, nhìn Trần Tử Hàn:

- Sao anh lại đến đây?

Trần Tử Hàn ngồi xuống sofa, cầm cốc cà phê trên mặt bàn uống một ngụm.

- Còn phải hỏi? Cô ấy về nước từ bao giờ?

Duy Khánh cười cười:

- Anh thu thập thông tin cũng thật nhanh đi! Cô ấy vừa về nước sáng nay.

Trần Tử Hàn im lặng không nói, bật TV lên xem phim..

...

Kì Hàn đi lên phòng của mình, thò ra một cái..

Cô mở cửa, nhìn thấy người trong phòng thì nhất thời sững sờ...

Mục Hy, nữ nhân trong tập ảnh cô nhận được đang nằm trên giường của cô! Hơn nữa, cô ta chỉ mặc một bộ váy ngủ bằng vải tơ tằm, vô cùng mỏng. Tựa như có thể nhìn xuyên thấu được vậy.

Đáy mắt Kì Hàn mỗi lúc một tối, mặt cũng đen đi vài phần. Kì Hàn hắng giọng, gõ nhẹ vào cánh cửa ba tiếng:

- Xin lỗi?

Đáp lại cô là sự im lặng. Nữ nhân nằm trên giường không có bất cứ một phản ứng gì...

Kì Hàn nói to hơn một chút:

- Xin lỗi?..

... Vẫn là im lặng..

Có một người nào đó tức đến xì khói đầu..

Kì Hàn cầm túi xách bước xuống tầng, cầm tay lôi Duy Khánh lên phòng mình..

Duy Khánh thấy Mục Hy nằm trên giường của Kì Hàn thì hơi giật mình. Anh lại gần Mục Hy lay cô ta dậy..

Mục Hy mở mắt ra, chậm chạp vươn vai một cái, ngái ngủ hỏi:

- Anh Khánh, sao vậy?

Duy Khánh cười trừ:

- Em nhầm phòng rồi.

Mục Hy ngượng ngùng gãi đầu:

- Vậy à? Em xin lỗi..

Kì Hân từ ngoài cửa bước vào, cong khốe môi:

- Xin chào cô.

- Xin chào. Cô là Kì Hân phải không? Thật ngại quá, tôi mệt quá nên vào nhầm phòng. Mong cô bỏ qua.

Kì Hân mỉm cười:

- Không sao. Nhưng cô là...

Mục Hy quán chân quanh người, nhìn Kì Hân:

- Tôi là Mục Hy, bạn gái của Từ Hàn, anh trai Duy Khánh. Rất vui được biết cô.

- Bạn trai của tôi? - Trần Từ Hàn khoanh tay đứng ngoài cửa, nhếch mép nhìn Mục Hy. - À, phải rồi... chúng ta yêu nhau mà?

Mục Hy nhìn thấy Trần Từ Hàn thì chạy lại chỗ anh, ôm chặt lấy anh:

- Từ Hàn, em rất nhớ anh..

Đáy mắt Trần Từ Hàn vụt qua một tia ngạc nhiên, sau đó rất nhanh biến mất, bị che lấp bởi vẻ bình thản vốn có.

- Em yêu, em nhớ anh, tại sao về nước không gọi cho anh mà lại về đây?

- Em sợ anh bận..

- Em chỉ cần gọi, anh sẽ đến.

Trần Từ Hàn ôm Mục Hy ra ngoài. Căn phòng chỉ còn lại Kì Hân và Duy Khánh.

Duy Khánh vuốt tóc Kì Hân, ôn nhu hôn má cô.

- Em có muốn ăn gì không?

Kì Hân bỏ túi xách xuống:

- Anh sẽ nấu sao?

Duy Khánh gật đầu:

- Được. Nếu vợ yêu thích thì anh sẽ nấu.

- Anh ra ngoài để em thay đồ. - Kì Hân chống nạnh nhìn Duy Khánh.

Duy Khánh cợt nhả cười:

- Anh ở lại không được sao?

Kì Hân lắc đầu xua tay, đẩy anh ra khỏi phòng:

- Không được đâu. Anh mau đi nấu cơm đi!

Duy Khánh trưng ra bộ mặt bị vứt bỏ, đáng thương nhìn Kì Hân.

Cô không chút động lòng đóng cửa lại, ngọt ngào cười một mình..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mỹ Nữ Vs Mỹ Nữ

Duy Khánh sau khi bị Kì Hân đá ra khỏi phòng thì ngoan ngoãn xuống bếp nấu cơm. Đóng vai "người chồng tốt" khiến Trần Tử Hân ngạc nhiên há mồm cả buổi. Anh cũng không ngờ em trai anh thường ngày bá đạo cũng có thể đích thân xuống bếp nấu cơm. Mà cơm Duy Khánh nấu lại vô cùng ngon nha ~ Kết quả là tất cả đồ ăn mà anh nấu hết sạch...

Ăn xong, Duy Khánh lại nghe lời vợ yêu, đích thân rửa hết chồng bát đĩa. Mục Hy đứng nhìn Duy Khánh rửa bát mà trong lòng thâm ghen tị với Kì Hân. Duy Khánh chưa bao giờ nấu cơm cho cô ăn, cũng chưa bao giờ rửa bát thế này.. Cô ta đã được ngồi lên chức Trần thiếu phu nhân, lại muốn lấy đi trái tim của anh? Không được. Cô không thể để chuyện này xảy ra. Duy Khánh là của một mình cô, chỉ cô mà thôi!..

Ăn cơm xong, Trần Tử Hân rời khỏi DH Villa. Còn Mục Hy nói muốn ở lại chơi với Kì Hân, buổi chiều hai người đi dạo phố nên ở lại DH villa.

...

Buổi chiều.. Tại Mileen Street...

Mileen Street chính là con phố nổi tiếng sầm uất nhất khu vực. Vô cùng đông đúc.

Kì Hân và Mục Hy cùng nhau đi dạo, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người..

Hai đại mỹ nhân đi cùng nhau. Một người mang một vẻ đẹp thuần khiết, khuôn mặt thanh tú. Cả người toát ra nét ôn nhu dịu dàng. Người kia lại mang nét đẹp quyến rũ, lạnh lùng nhưng thu hút. Từng đường nét trên khuôn mặt đều vô cùng sắc sảo.

Kì Hân, kiều diễm thoát tục, giống như thiên sứ hạ phàm. Mục Hy lại giống như nàng Vampire xinh đẹp. Hai người tuy khác biệt nhưng đứng gần nhau lại ăn nhập đến kì lạ...

,

Kì Hân không có sở thích đi mua sắm, dạo phố. Nhưng do nể mặt Mục Hy cô mới đi cùng. Cô đến Mileen Street một vài lần. Đa số là cô vào đây vì bị bạn bè kéo đi.

Mục Hy và Kì Hân đi dạo một lúc, sau đó cả hai cùng vào một cửa hàng thời trang. Mục Hy đi một vòng, sau đó tiện tay cầm lấy mấy bộ váy, đưa lên ngườiướm thử.

Nhân viên bán hàng vây quanh Mục Hy, hết lòng khen ngợi:

- Đây là mẫu váy mới nhất của cửa hàng bọn em, mời chị xem thử.

- Da chị trắng, dáng cũng rất chuẩn, mặc bộ này chắc chắn sẽ rất đẹp.

Mục Hy mỉm cười hài lòng, sau đó vẫy Kì Hân:

- Đây, Tiểu Hân, cậu cũng thử đi cái này thực sự rất đẹp đó!

Kì Hân lắc đầu, lịch sự từ chối. Mục Hy lại ra kéo cô lại, cộng thêm miệng lưỡi của mấy chị bán hàng, khiến Kì Hân phải khuất phục, cầm lấy một bộ vào thử.

..

Kì Hân mặc váy xong, do dự một lát rồi bước ra ngoài.

Ở phía ngoài kia, Mục Hy mặc một bộ váy hồng nậm cúp ngực. Chân váy xòe. Điểm nhấn là chiếc thắt lưng to bản màu đen. Phần trên của váy bó sát, tôn lên đường cong cơ thể của cô.

Kì Hân ra trước gương, xoay một vòng. Nhân viên bán hàng thấy cô thì mắt sáng rực, đứng cạnh hết lời khen ngợi.

Kì Hân chớp mắt nhìn mình trước gương, ngây người một giây. Sau đó rất nhanh định thần lại..

Nữ nhân trong gương giống như búp bê phiên bản người thật. Da thịt trắng nõn, mềm mại như đậu hũ. Ngũ quan thanh tú. Tóc xoắn dài buông xuống hai vai. Váy cô mặc màu trắng, cùng kiểu với Mục Hy nhưng khác màu. Khi cô mặc lên lại có cảm giác vô cùng thanh thoát, kiều diễm lạ thường..

Kì Hân mỉm cười nhìn mình trong gương. Duy Khánh bỗng từ ngoài cửa đi vào. Anh ôm eo Kì Hân, hôn nhẹ lên má cô.

- Bà xã, em thật đẹp...

Gò má Kì Hân khẽ ứng đồ, ôn nhu mỉm cười:

- Vậy sao?...

- Đương nhiên. Bà xã của anh à đẹp nhất!

Kì Hân khẽ véo vào tay Duy Khánh một cái. Mục Hy đi tới, phá vỡ sự ngọt ngào của hai người.

- Anh Khánh, anh đến từ bao giờ vậy?

- Anh mới đến.

- Vậy anh chờ bọn em ở đây một chút..

Duy Khánh gật đầu:

- Được - Sau đó anh quay sang mỉm cười với Kì Hân:

- anh chờ em ở đây.

... =====

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Một Nhà Ba Người?

Chương 64: Một nhà ba người?

Au: Lúc đọc lại truyện, thực sự au thấy nó rất dở <: Mạch cảm xúc bị ngắt liên tục.. Giờ au sẽ cố gắng hơn, không để cảm xúc ngắt quãng nữa. Cảm ơn các bạn >

=====

Kì Hân thay bộ váy vừa thử ra, mặc lại bộ quần áo cũ, sau đó đi ra ngoài.

Cô gật đầu với Duy Khánh, đưa bộ váy kia cho nhân viên bán hàng. Cô nhân viên cúi đầu mỉm cười với cô, lập tức đem bộ váy đi gói lại.

Kì Hân thấy Duy Khánh đang ngồi trên ghế, ánh mắt lại hướng về phía Mục Hy đang đứng trước gương. Tim cô đập "thịch" một cái, mí mắt giật giật. Trong lòng cô dậy lên nỗi bất an, một dự cảm chẳng lành bao phủ lấy cô.

Kì Hân lắc lắc đầu, gạt phẳng những suy nghĩ không đúng ra khỏi đầu mình. Cô hít sâu, chậm rãi tiến đến chỗ Duy Khánh. Anh như cảm nhận được ánh mắt của cô, xoay đầu nhìn lại. Ánh mắt hai người chạm nhau..

Kì Hân mỉm cười, anh cũng cười. Duy Khánh đứng dậy, nhanh chóng tới chỗ cô, ôn nhu vuốt tóc cô.

- Chiếc váy vừa này... anh đã thay em thanh toán rồi?

Kì Hân tự nhiên nhìn thẳng vào anh.

Duy Khánh gật đầu:

- Phải. - Anh dắt tay cô ra chỗ anh vừa ngồi. Duy Khánh đảo mắt nhìn xem còn chiếc ghế nào không, nhưng xung quanh đều không có. Anh định gọi nhân viên bán hàng thì Kì Hân ngăn lại.

- Không sao, em có thể đứng.

Duy Khánh nhìn cô:

- Em không mệt sao? Anh đứng cùng em

Kì Hân mím môi, ấn anh xuống ghế:

- Không mệt! Anh cứ ngồi đó đi.

Duy Khánh cười cười:

- Vậy chúng ta cùng ngồi được không? - Anh vừa nói vừa kéo tay cô xuống. Cả người cô mất trọng tâm lao vào lòng anh. Thế là cả hai cùng ngồi xuống một chiếc ghế, anh bế cô.

Kì Hân đỏ mặt ngại ngùng. Cô muốn đứng dậy ngay lập tức nhưng bị Duy Khánh giữ chặt. Đầu anh đặt trên vai phải của cô. Anh ôm cô từ sau lưng, động tác vô cùng tự nhiên. Tựa như hai người đã ngồi như thế hàng trăm lần.

Kì Hân bặm môi, quay sang nhìn Duy Khánh trách móc. Khóe miệng lại không tự chủ mà cong lên.

- Này anh, anh đang làm gì vậy? Người ta đang nhìn kia.

Duy Khánh nắm chặt tay cô:

- Chúng ta đang làm những gì em nghĩ đó. Cứ để người ta nhìn. Anh và em vốn là đôi vợ chồng đẹp đôi nhất Trái Đất mà.

Kì Hân bĩu môi, làm mặt hề nhìn anh. Sau đó cả hai cùng cười.

Được một lúc, Kì Hân lại xấu hổ cúi mặt xuống. Máy chị bán hàng nhìn hai người, trầm trồ khen ngợi.

- Này... Anh ấy thật là đẹp trai quá đi!... Thật tiếc là đã có vợ rồi..

- Chị ấy cũng thật đẹp! Thật xứng đôi.

- Hai người đúng là một đôi trời sinh.. Tình cảm chưa kia! Còn nắm tay nữa! Ghen tị quá đi..

Duy Khánh nghe thấy thì nhìn bọn họ, nhếch môi cười, làm cho nhân viên nữ tim như ngừng đập, dùng ánh mắt chứa đầy lửa tình nhìn Duy Khánh.

Kì Hân tức mình đập vào chân anh. Duy Khánh nhăn mặt kêu đau, véo má cô:

- Sao thế?

- Anh suốt ngày chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt..

Duy Khánh bật cười:

- Nhưng cuối cùng anh vẫn là chồng em, anh vẫn yêu em nhất nhất nhất trên đời là được đúng không?

Kì Hân lườm Duy Khánh, đánh nhẹ vào tay anh:

- Miệng lưỡi thật dẻo.

..

Hành động thân mật của hai người lại lọt vào mắt của Mục Hy.. Cô đang đứng trước gương, quay đầu lại thì thấy Duy Khánh đang nhìn mình. Cô mím cười đáp lại sau đó tiếp tục nhìn ngắm mình trong gương. Một lúc sau, khi cô quay lại thì đã thấy hai người họ vô cùng vui vẻ cười đùa. Kì Hân còn ngồi trên đùi Duy Khánh, tay họ đan chặt vào nhau, vô cùng tình cảm..

Tựa như không có gì có thể xen vào giữa hai người họ..

Không ai có thể..

Cô cũng không thể..

Mục Hy cắn răng nhìn Duy Khánh và Kì Hân. Mặt trắng như tờ giấy.

Không thể như vậy được! Cô không thể thua! Kì Hân cô ta là cái thá gì chứ? cô ta là gì mà dám cướp đi chiếc ghế Trần thiếu phu nhân chứ? Cô ta là cái gì mà cướp mất vị trí của cô trong lòng Duy Khánh chứ?

Cô ta có tư cách gì chứ?

Cô và Duy Khánh.. đã quen biết nhau lâu rồi. Ba mẹ Duy Khánh cũng quen biết ba mẹ cô. Cả hai nhà đã chuẩn bị hôn sự, ngay cả nhẫn đã mua rồi! Nhưng... Đùng một cái, Kì Hân ở đâu chui ra xen vào giữa cô và Duy Khánh! Tình cảm của bọn cô đang tốt, tại sao lại thêm cô ta vào chứ?

Mục Hy căm ghét nhìn Kì Hân, đắy mắt ánh lên tia sắc lạnh..

Vợ của Duy Khánh, chỉ có một người! Đó là cô! Chỉ cô mà thôi!

Còn nếu Duy Khánh đã động tâm với cô ta, cô sẽ kéo cô ta đi cùng!...

Kì Hân lạnh sống lưng. Cô thấy Mục Hy đang nhìn mình, ánh mắt có gì đó rất lạ. Cô chăm chú nhìn Mục Hy, cũng không tập trung nghe Duy Khánh đang nói gì.

Mục Hy nhìn cô.. rất giống như nhìn kẻ thù! Ánh mắt tràn ngập ý đối địch. Kì Hân rùng mình một cái.

Duy Khánh thấy Kì Hân mất tập trung thì cũng nhìn theo cô. Mục Hy đang đứng đó, nhìn anh. Ánh mắt dịu dàng trầm lắng..

Anh vỗ nhẹ vào người Kì Hân:

- Chúng ta về thôi.

Kì Hân gật đầu, đứng lên. Cô đưa tay về phía Duy Khánh, tỏ ý muốn kéo anh dậy.

Duy Khánh nắm lấy tay cô, nhưng lại tự mình dùng sức đứng dậy. Ngồi một lúc, chân anh đã mỏi nhừ rồi. Xem ra anh quá cưng chiều cô vợ nhỏ, lại làm cho cô tăng lên mấy cân.

Duy Khánh và Kì Hân đến trước mặt Mục Hy:

- Chúng ta về thôi?

Mục Hy gật đầu, dứt khoát nói "được", sau đó cả ba cùng đi bộ đến chỗ gửi xe..

Duy Khánh lái chiếc Bugatti Veyron màu đỏ rượu vô cùng nổi bật. Kì Hân ngồi ghế phụ. Mục Hy ngồi ghế sau.

Đi được nửa đường, Duy Khánh bỗng dừng xe lại, dặn dò Kì Hân và Mục Hy ngoan ngoãn ở yên trong xe. Anh đi một lát rồi sẽ quay lại.

Kì Hân nhìn anh băng qua đường, hướng thẳng đến siêu thị ở ngay gần đó..

Thì ra là anh muốn vào đây. Nhưng vào làm gì chứ?

Cô tò mò gãi đầu, bắt đầu cho trí tưởng tượng bay cao bay xa, xa tít trên mây. Cô tưởng tượng đến một nghìn khả năng có thể xảy ra, tưởng tượng xem anh vào siêu thị mua những gì..

Một lúc sau, Duy Khánh trở ra, trên tay cầm một túi lớn.

Anh mở cửa xe, nhét túi vào tay Kì Hân. Cô tò mò nhìn anh, lại nhìn cái túi, cuối cùng cô mở nó ra..

Ồ bên trong toàn là đồ ăn vặt, hơn nữa toàn là đồ cô thích!

Kì hân cảm động nhìn Duy Khánh.. Cô nhớ, có một buổi tối, cô nằm trên giường xe TV. Anh ôm laptop xử lí công việc. Cô nằm đó vừa ăn bóng ngó vừa thao thao bất tuyệt. Nói rằng cô thích ăn rất nhiều thứ, đặc biệt là đồ ăn vặt. Cô kể tên một loạt đồ ăn ra. Không ngờ anh vẫn còn nhớ!

Duy Khánh nhìn thấy ánh mắt cảm động của Kì Hân thì véo mũi cô:

- Là ông xã đại nhân đã mua cho bà xã đại nhân! Bà xã đại nhân nhớ ăn hết nha..

Kì Hân gật đầu, xoa xoa mũi:

- Được.

Mục Hy ở ghế sau như bị bỏ quên. Cô như người vô hình, hai người kia đều không chú ý tới cô..

Trong lòng cô chưa xót.. Anh chưa bao giờ chủ động đi siêu thị, dù là cô rủ đi anh cũng rất lười.. Thế mà anh đã đích thân vào siêu thị mua đồ ăn vặt cho Kì Hân.

Cô giống như một kẻ thua cuộc. Sự ghen tị bắt đầu xâm chiếm lí trí của cô..

Mục Hy nghiêng răng nhìn Duy Khánh và Kì Hân đang thoải mái cười đùa. Cô hắng giọng phá tan bầu không khí:

- Anh Khánh?

Duy Khánh bình thân hỏi:

- Sao vậy?

Mục Hy háng giọng, miễn cưỡng đáp:

- Anh và Kì Hân.. có thể cho em ở đó vài ngày không? Từ Hân đi công tác ở New York, phải rất lâu nữa mới về...

Duy Khánh quay sang Kì Hân, thấy cô thần nhiên gật đầu thì cũng gật đầu theo..

Kì Hân ngoài mặt thần nhiên nhưng trong lòng lại bất an. Vậy là cả ba người sẽ sống cùng nhau sao? Ba người một nhà sao?!...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: End

Au: Thành thật xin lỗi tất cả các bạn, những độc giả của truyện. Nhưng mà năm nay au lớp 8, phải chuẩn bị học từ bây giờ nên fic này sẽ bỏ, không tiếp tục ra chap nữa <.Au thành thật xin lỗi các bạn. Cảm ơn các bạn ủng hộ au trong suốt thời gian qua. Cảm ơn chị Tiên <3 Cảm ơn chị Song Từ <3 Cảm ơn tất cả các bạn <3.

Xin lỗi.. và cảm ơn mọi người..

Nếu có cơ hội, au sẽ viết fic mới. Cảm ơn các bạn.

Các bạn có thắc mắc inb fb của Nhi: <https://www.facebook.com/>

Cảm ơn mọi người rất nhiều..

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ngã Cầu Thang

Chương 66 : Ngã cầu thang

Ăn xong cơm tối, Kì Hân giúp Tiểu Nguyệt thu dọn bát đĩa. Duy Khánh còn có chuyện cần giải quyết trước liền lên lầu. Còn Mục Hy được Trần Từ Hân lái xe đến đón, còn nói với Duy Khánh là hai người họ đi chơi vài ngày rồi về.

Duy Khánh ngồi trong phòng làm việc. Anh nhủ mày suy nghĩ những lời Mục Hy vừa nói. Anh yêu Kì Hân rồi? Không.. không thể nào! Anh không thể yêu con gái của kẻ đã giết cha mẹ mình!...

Anh thất thần nhìn ra cửa sổ. Anh mệt rồi... thà rằng từ đầu anh đừng lập nên cái kế hoạch này, đừng ở gần cô, đừng cưới cô.. Anh cũng không biết từ khi nào bản thân mình trở nên như vậy. Anh cũng không biết cô lại có sức hút đối với anh như vậy...

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên cắt đứt mạch suy nghĩ của Duy Khánh. Anh với tay lấy điện thoại ở trên bàn, gạt nút xanh.

"Duy Khánh?"

Anh không trả lời, im lặng nghe người kia nói.

"Đến đây không? Bar M&M. À quên, nếu đến thì đưa cả lão đại phu nhân đến nhé. Hahaa"

Duy Khánh suy nghĩ một lúc, sau đó đáp một chữ 'Được'.

Kì Hân vừa thu dọn xong thì thấy Duy Khánh từ trên lầu đi xuống. Anh cầm chìa khóa xe rồi vừa đeo giày vừa nói với cô:

"Anh đi ra ngoài một lát."

Kì Hân không hỏi nhiều. Cô mỉm cười, gạt đầu với anh rồi đợi anh đi khuất mới lên nhà.

Cô hơi thắc mắc.. giờ này mà anh còn đi đâu chứ? Từ khi hai người cưới nhau, anh không hay ra ngoài vào giờ này. Mà nếu có ra ngoài sẽ là đi mua sắm cùng cô. Hôm nay như vậy chẳng phải là hơi lạ sao?

Kì Hân tự cốc vào đầu mình. Đàn ông ra ngoài buổi tối là chuyện rất bình thường. Việc gì phải đa nghi như vậy? Cô tự cắt đứt dòng suy nghĩ của mình rồi trèo lên giường đi ngủ..

..

Duy Khánh lái chiếc Bugatti Veyron đến trước cửa bar M&M. Vu Cảnh Nghiêu lúc đó đang đứng ở cửa, trên tay anh còn ôm một mỹ nhân. Anh ta thấy Duy Khánh xuất hiện thì cười cười, tiến đến vỗ vai Duy Khánh.

- A~ Lão đại đến rồi~

Duy Khánh không khách khí lườm anh ta một cái, sau đó lạnh lùng phun ra hai chữ "Ờ đâu"

Vu Cảnh Nghiêu buông mỹ nhân trong tay ra, cười gượng rồi cùng Duy Khánh đến nơi mọi người tụ họp.

- Sao Kì ti ti không đến vậy? ~ Lâu rồi không gặp nên nhớ nha hahaa~ - Vu Cảnh Nghiêu vừa đi vừa cợt nhả cười.

Tâm trạng Duy Khánh vốn không tốt, nghe đến 3 chữ 'Kì ti ti' thì mặt mũi lập tức đen thui. Anh lườm Vu Cảnh Nghiêu, sau đó mặc kệ anh ta lại nhai bên cạnh, còn mình tiếp tục đi về phía trước.

Không khí trong bar hết sức ồn ào. Tiếng nhạc DJ khiến anh có phần khó chịu. Trên sàn nhảy, trai gái lắc lư điên cuồng, hòa mình theo điệu nhạc.

Duy Khánh bước nhanh tới địa điểm tụ họp...

Căn phòng được bao trùm bởi màu tím huyền ảo. Trong phòng, An Vĩnh Phong cùng một số người bạn khác đang ngồi nghịch điện thoại. Thấy anh bước vào thì cười ranh mãnh, buông điện thoại trên tay xuống.

"Ây da ~ Hòa thượng cuối cùng cũng ra khỏi chùa rồi nha~"

Vì câu nói này của An Vĩnh Phong mà cả phòng cười nắc nẻ. Duy Khánh lườm An Vĩnh Phong một cái, hắng giọng rồi ngồi xuống, mặt đen thui, lạnh lùng hỏi:

- Các cậu cười đủ chưa?

Tiếng cười nhanh chóng tắt, cả căn phòng chìm trong trạng thái im lặng..

An Vĩnh Phong ho khan vài tiếng, sau đó lại lấy lại vẻ cợt nhả ban đầu. Anh ta rót đầy một ly rượu vang:

- Nào, uống!

Duy Khánh cũng nâng ly, chạm cốc với An Vĩnh Phong.. Anh ngồi trong góc tối, lặng lẽ quan sát mọi người..

Trong đầu anh bỗng nhiên hiện ra hình ảnh của Kì Hân..

Kì Hân, con mèo bướng bỉnh này sao lại làm anh bận tâm nhiều như vậy chứ?.. Cô đã bước vào tim anh từ lúc nào chứ? Thật là...

Mục Hy từ lúc nào đã vào trong phòng, đứng trước mặt anh. Cô nghịch ngợm cúi xuống, vẩy vẩy tay trước mặt anh, mỉm cười. Ánh đèn trong phòng phủ một màu tím huyền ảo. Mục Hy mặc bộ váy màu đen bó sát, màu son đỏ rượu càng làm cô thêm mười phần dụ hoặc..

-Khánh, anh đang nghĩ gì vậy?

Duy Khánh lắc đầu, phủ nhận:

- Không có gì.

Mục Hy ngồi xuống bên cạnh anh, cười tươi:

- Lâu lắm rồi em không đến đây. Nào, chúng ta cùng uống. Khánh, anh nhớ không, trước đây chúng ta thường hay đến bar này đập phá... Những ngày tháng ấy thật hạnh phúc...- Cô ta nói xong còn nhỏ thêm vài giọt nước mắt, bộ dạng đáng thương nhìn anh. Sau đó cô ta lại lấy tay gạt nước mắt, mắt chớp chớp:

- Nơi này ba năm về trước, anh đã tỏ tình với em.. Anh nhớ không?

Duy Khánh nhíu mày. Thật sự, anh không thích mấy thể loại sến sảm này. Con đau bụng đột nhiên truyền tới. Anh đứng dậy, bước ra phía cửa.

- Anh đi đâu vậy? - Mục Hy ngạc nhiên hỏi.

- WC..

Duy Khánh vào nhà vệ sinh. Anh nhìn bản thân mình trong gương, dùng nước lạnh hắt lên mặt..

Cảm giác chán ghét lúc nãy lại truyền đến. Duy Khánh tự gõ vào đầu mình..

'Mày điên rồi! Rốt cuộc mày bị làm sao vậy?...'

Anh thở dài, chỉnh lại áo rồi ra khỏi nhà vệ sinh..

Mục Hy đang chờ anh ở cửa, khuôn mặt đậm nét cười vốn có. Duy Khánh nhìn cô ta, sau đó hai người cùng trở lại phòng.

Trên đường đi, Mục Hy khoác tay Duy Khánh. Anh cũng mặc kệ cô ta thích làm gì thì làm.. Mục Hy kiễng chân, hôn anh..

Ở ngã rẽ, Kì Hân đang đứng đó, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Cô đi đi lại lại như kiến bò trong chảo lửa. Vừa rồi cô nhận được điện thoại của Duy Khánh. Mục Hy nói anh đang gặp nguy hiểm..

Cô quay sang, lại bắt gặp cái cảnh này..

A?

Nguy hiểm mà Mục Hy nói, chính là cái cảnh chồng cô đang cùng cô ta hôn nhau ở nơi này?

Tìm cô đập "thịch" một tiếng. Kì Hân lạnh lùng đứng đó khoanh tay, chờ hai người họ làm xong công việc của mình.

Một lúc sau, đợi không nổi, cô lên tiếng:

- Hai người đã xong chưa?

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Duy Khánh khựng lại, đẩy Mục Hy ra.

Quả nhiên, cô đang đứng trước mặt anh, khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa thể hiện sự thất vọng..

Mục Hy đứng bên cạnh Duy Khánh, cố ý nắm tay anh. Hành động chướng mắt này lại vô tình lọt vào mắt Kì Hân. Duy Khánh ngậy người nhìn Kì Hân, không để ý Mục Hy đang làm gì nữa..

- Duy Khánh, thật thất vọng về anh..

Nói xong Kì Hân quay người đi về hướng cầu thang.

Mục Hy chạy theo giữ tay Kì Hân lại:

- Kì Hân, em thực sự hiểu nhầm rồi! Nghe chị giải thích!

Kì Hân giằng tay ra:

- Chị bảo tôi hiểu lầm điều gì? Tôi cũng có mắt mà? Tôi tự nhìn thấy!

Mục Hy nắm chặt lấy tay Kì Hân:

- Em nghe chị giải thích đã! Mọi việc không như em nghĩ đâu!

- Chị buông ra đi, làm ơn!..

Kì Hân càng nói vậy, Mục Hy càng nắm chặt tay:

- Kì Hân, nghe chị nói đi!

Mục Hy mất bình tĩnh, giằng tay ra, nhất quyết quay đi. Mục Hy lại giữ tay cô lại. Cả hai người giằng qua giằng lại một hồi, cuối cùng lại đến đầu cầu thang bao giờ không biết.

- Thôi đủ rồi! - Duy Khánh lên tiếng.

Kì Hân và Mục Hy cùng quay ra nhìn Duy Khánh. Cô giằng tay ra, nhưng Mục Hy nắm vô cùng chặt. Kì Hân tiến lên một bước nữa, bất ngờ bước hụt, thế là cô trượt chân, ngã xuống cầu thang. Mục Hy vì nắm tay quá chặt nên bị kéo xuống theo.

Cả hai người cùng lăn xuống, Kì Hân cảm thấy đầu óc như quay cuồng, sau đó ngất đi lúc nào không biết.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô chỉ thấy mình được nhắc bổng lên, sau đó là tiếng gió vù vù bên tai...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mít* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Duy Khánh Nổi Điên

Chương 67: Duy Khánh nổi điên

Kì Hân không biết cô đã bất tỉnh bao lâu. Nhưng lúc cô mở mắt dậy, thì thấy mình đang nằm trên giường bệnh, xung quanh là bốn bức tường trắng muốt đến lạnh lẽo. Đầu cô, bụng cô truyền đến cảm giác vô cùng đau đớn. Kì Hân cố gắng ngồi dậy, đảo mắt nhìn xung quanh.

Phòng bệnh vắng tanh, vắng vẻ đến cô độc.

Cô tự cười chính bản thân mình. A? Cảnh tượng hôm ấy còn chưa đủ rõ ràng sao? Mà còn muốn gì nữa?

Kì Hân yếu ớt nặn ra một nụ cười nhạt, sau đó cô từ từ nằm xuống, ổn định lại tâm tình rồi nhắm mắt dưỡng thần.

"Cạch."

Cửa phòng bệnh được mở ra, Kì Hân khẽ hé mắt nhìn, thấy Mục Hy đang tiến vào, trên tay cầm bình giữ nhiệt thì nhắm mắt lại, vờ như mình vẫn đang hôn mê.

Mục Hy đặt bình giữ nhiệt xuống bàn, lấy gương trong túi xách ra ngắm lại bản thân một lượt rồi mới cất gương đi. Cô ta ngồi xuống ghế ngay cạnh giường bệnh, ánh mắt nhìn Kì Hân ngập tràn vẻ chán ghét.

Mục Hy cười khẩy, dùng một tay bóp mặt cô, xoay mặt cô đối diện với mặt cô ta. Tay cô ta dùng lực mạnh, móng tay sắc nhọn cứa vào da thịt làm Kì Hân không khỏi rùng mình. Cô ta xoay qua xoay lại mặt Kì Hân, nắn nắn vuốt vuốt một hồi mới buông ra.

- Ha? Cô thì có điểm nào tốt chứ? Da dẻ mặt mũi cô đâu có đẹp bằng tôi? Thân hình cũng đâu có đẹp bằng? Duy Khánh bị mù hay sao mà lại đi yêu phải người như cô? - Mục Hy bắt đầu lăm lăm nhắm một mình. Kì Hân nghe thấy thì thầm phỉ một tiếng trong lòng. Cô nhìn lại đi, ai mới đẹp hơn? Bỏn cô nương chẳng qua đang là người bệnh nên mới trông tiều tụy thế này. Không phải tại đồ độc ác nhà cô sao? Mặt cô chát cả tấn phần lên so với da bởn cô nương là da đẹp tự nhiên, ai hơn? Còn thân hình? Xí, ai thềm chứ? Bỏn cô nương cao, thanh mảnh như vậy là được rồi, nhìn vào rất thuận mắt. Ai như cô, vừa lùn vừa béo?

Mục Hy im lặng hồi lâu, sau đó lại tiếp tục nói. Có điều, giọng nói của cô ta lần này lại mang vẻ chua xót bi thương.

- Cô nghĩ mình là ai thế hả? - Mục Hy đắm vào vai Kì Hân, giọng nói run run như sắp khóc - Tôi là Duy Khánh rõ ràng là quen biết trước, thanh ma trúc mã mười mấy năm, tỏ tình thì cũng tỏ tình rồi, nhẫn đính hôn cũng mua rồi, tự nhiên lại lòi ra một con nha đầu như cô phá hỏng. Nếu cha cô không giết cả gia đình anh ấy thì anh ấy cũng sẽ không đến mức bỏ mặc tôi để cưới loại đàn bà như cô, anh ấy cũng sẽ không yêu cô, ngày hôm ấy anh ấy cũng sẽ không bỏ mặc tôi nằm ở đây mà liều mạng đưa cô đến bệnh viện..

Kì Hân nghe đến đây thì vô cùng ngạc nhiên. Mục Hy.. cô ta vừa nói cái gì vậy?

Cái gì mà cha cô giết cả gia đình Duy Khánh? Chẳng phải ba mẹ Duy Khánh vẫn còn đang đi du lịch vòng quanh thế giới cùng cha mẹ cô đó sao?

Cái gì mà thanh mai trúc mã, cả việc đính hôn, sao cô không biết gì cả?

Còn nữa, không phải Mục Hy là bạn gái Trần Từ Hàn hay sao?

Nhưng.. cô ta và cô cùng bị ngã, sao cô ta bình phục nhanh như vậy, đã lấy lại dáng vẻ xinh đẹp rồi, còn cô vẫn nằm ở đây?

Kì Hân đè nén mối nghi ngờ càng ngày càng lớn trong lòng mình lại, im lặng nghe Mục Hy nói tiếp.

- Này, tôi mới là vợ Duy Khánh, tại sao tôi lại phải chịu cái cảnh này chứ? Há há? Cô có biết tôi khó chịu đến thế nào không hả? - Mục Hy gào lên, nước mắt của cô ta rơi trên mặt Kì Hân, nóng hổi..

- Nhưng mà cuối cùng cô cũng đã gặp quả báo rồi. Tôi mất vị trí Trần thiếu phu nhân, cô mất con. Vậy là chúng ta hòa rồi nhé? Hahaha.

Giọng nói của Mục Hy lúc này trở nên chói tai hơn bất kì lúc nào. Kì Hân không chịu nổi nữa. Cô mở mắt, mặc kệ toàn thân đau ê ẩm, bật dậy.

Kì Hân ngồi quay mặt về phía Mục Hy, run run hỏi:

- Cô, ... cô vừa nói gì?

Mục Hy nhìn cô thấy cô bất ngờ bật dậy thì có chút sững sốt, sau đó cười lạnh:

- A? Thiên kim Kì gia đã tỉnh dậy rồi sao? Ra là từ nãy tới giờ cô đều giả vờ? Diễn giỏi lắm, trước mặt Duy Khánh cũng vậy, nhỉ?

Kì Hân mặc kệ lời châm chọc của Mục Hy. Cô nắm chặt lấy cổ tay cô ta, dùng sức bóp mạnh, ánh mắt cô giống như hằn lên tia máu nhưng giọng nói lại vô cùng yếu ớt

- Cô nói lại lần nữa xem. Tôi.. tôi làm sao cơ?

Mục Hy dùng sức giằng tay Kì Hân ra, vì Kì Hân dùng sức nắm chặt, mà cô mới tỉnh dậy, nên Mục Hy dùng sức giật một cái, cô lập tức ngã từ trên giường xuống dưới đất, lưng đập mạnh xuống sàn.

Cô đau đớn nhăn mặt lại, nước mắt chực trào ra. Cô đang khổ sở chống tay ngồi dậy thì cửa phòng bệnh lại mở lần nữa.

Duy Khánh cầm bình giữ nhiệt trên tay phải, anh nhìn xung quanh một lượt, thấy Mục Hy đang ở trong phòng bệnh, dưới sàn nhà là Kì Hân mặt mũi trắng bệch thì vút cả bình giữ nhiệt sang một bên, vội vàng chạy đến đỡ Kì Hân dậy.

Kì Hân nhìn thấy Duy Khánh thì tránh như tránh tà, con đau đớn ở bụng cộng thêm nỗi mất mát làm cô nghẹt thở. Mắt cô đỏ ngầu, bò dịch ra xa, sau đó yếu ớt tự ngồi dậy, mặc kệ Duy Khánh có đưa tay ra đỡ thế nào đi nữa.

Kì Hân vịn vào thành giường đứng lên. Cô quay lưng về phía hai người họ, nước mắt như dòng thủy triều không ngừng chảy ra. Bi thương như tuôn trào, ngập lòng. Cô cắn chặt răng, kiềm chế thân thể đang run lên bần bật của mình, từ từ ngồi xuống giường.

Lúc này, tất cả các mối nghi ngờ của cô đều biến sạch. Cô đột nhiên ngộ ra rất nhiều điều, nhưng cũng chỉ là một điều duy nhất..

Ồ, thì ra từ đầu đến cuối đều là diễn kịch. Cô chưa từng bước chân vào trái tim anh, vào thế giới của anh..

Duy Khánh giống như nổi điên, trừng mắt nhìn Mục Hy, gầm lên:

- Cô mau cút! - Anh chỉ thẳng ra cửa phòng bệnh, đẩy Mục Hy đi không thương tiếc.

Mục Hy thấy vẻ mặt đáng sợ của Duy Khánh thì sững sốt tròn tròn mắt, nước mắt chuẩn bị trào ra.

- Khánh, em chỉ muốn đến thăm cô ấy. Anh xem, em còn mang cả bình giữ nhiệt đến cho cô ấy..

- Cô mau cút nhanh trước khi tôi bóp chết cô.. - Duy Khánh hạ tay, phóng liên tiếp những tia băng lãnh vào người Mục Hy.

Cái gì mà gọi là đến thăm? Cô ta đến, Kì Hân vừa tỉnh đã bị ngã xuống sàn. Anh tha cho cô ta coi như anh quá từ bi đi.

Mục Hy biết điều, gạt nước mắt rời đi.

Phòng bệnh chỉ còn lại Duy Khánh và Kì Hân.

Kì Hân nhếch mép cười khẩy. Gì chứ? Đến bây giờ anh ta vẫn còn đóng kịch được, thật giỏi. Để cô xem xem anh ta đóng kịch được bao lâu nữa?

Duy Khánh gọi bác sĩ vào kiểm tra cho Kì Hân rồi gọi y tá vào thu dọn chiến trường. Bác sĩ vào xem xét Kì Hân một lượt kĩ càng, nói với Duy Khánh không có gì đáng ngại rồi cũng y tá đi ra ngoài, để cho hai người có không gian riêng tư.

- Em có đau ở đâu không? - Duy Khánh ngồi xuống ghế, lo lắng nhìn Kì Hân. Anh nhìn gầy đi nhiều, mặt mũi cũng xanh xao hơn, dưới mắt còn xuất hiện

quảng thâm, đâu giống Duy Khánh cô từng biết chứ?

Kì Hân im lặng vài giây, sau đó lạnh lùng đáp lại:

- Có.

Duy Khánh lại một phen lo lắng hỏi cô:

- Em đau ở đâu, có cần gọi bác sĩ qua kiểm tra lại không?

Kì Hân cười nhạt:

- Không cần, chỉ là bụng thấy rất trống rỗng. Giống như vừa mất đi thứ gì đó.

Duy Khánh nghe xong thì thất thần, mím môi nhìn cô, nửa chữ cũng không nói.

- Anh làm ơn cút ra ngoài, tôi muốn ở một mình!

- Không được, nhớ đâu em có chuyện gì.. - Duy Khánh không đồng tình.

- Không phải đã có chuyện xảy ra rồi hay sao? Còn sợ gì nữa chứ? - Kì Hân nhàn nhạt đáp lại, mặt không chút cảm xúc.

Duy Khánh đứng dậy, mở bình giữ nhiệt, múc cháo ra bát rồi quay lưng đi ra ngoài.

- Tiểu Hân, anh xin lỗi..

- Anh làm ơn đừng gọi tôi như vậy, thật buồn nôn.

Duy Khánh khựng lại. Anh vốn định quay lại giải thích, sau đó lại mím môi không nói gì, quay đầu rồi đi.

Kì Hân thấy người đã khuất dạng thì mới thở hắt ra, mệt mỏi gục đầu vào đầu gối. Gương mặt xinh đẹp của cô bỗng trở thành méo mó, miệng ngoác ra hết cỡ, dùng hết sức khóc thật to, âm thanh thê lương, não lòng. Cô ôm chặt ngực trái, gào khóc đến khản cả tiếng. Khuôn mặt cô bỗng chốc ướt đầm nước mắt, tóc tai rối bời. Mắt cô sưng húp, mũi đỏ ửng khiến người ta không khỏi xót xa.

Cô khóc hết sức, rồi lại ngồi xoa bụng mình, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Không ăn không uống cho tới khi mệt đến mất dần ý thức..

- Con à, mẹ xin lỗi..

.....

Cũng lúc đó, cách bệnh viện nơi Kì Hân đang nằm nửa vòng trái đất, tại tầng cao nhất của tòa nhà VH, một người đàn ông ngồi trước màn hình máy tính, quan sát những gì camera thu được.

Hắn cầm cốc rượu vang đỏ, khuấy đều, cho lên miệng nhấp một ngụm, sau đó trực tiếp vứt ly thủy tinh vào thùng rác.

Hắn ta gấp laptop lại, cầm điện thoại ở trên bàn lên, nhập mọi dãy số rồi đưa lên tai nghe. Vài giây sau, người ở đầu dây bên kia lập tức bắt máy, kính cẩn thưa:

- A lô, Trần tiên sinh? Ngài có gì sai bảo?

- Ủ, đặt vé máy bay đi, ngày kia tôi phải về một chuyến để dạy dỗ lại một số người. - Người đàn ông kia quý quyết nhếch môi, mắt dán chặt vào màn hình máy tính.

- Vâng, tôi rõ rồi thưa ngài.

Hắn cúp máy, gấp màn hình laptop lại.

Cả căn phòng chìm ngập trong bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thế Giới Của Anh

Mới chớm hạ, thời tiết ẩm áp vô cùng.

Ánh nắng dịu nhẹ, không hề gay gắt chiếu xuống. Không khí trong lành, trời xanh mây trắng, gió thoảng bay.

Sân bay ngày chủ nhật hết sức náo nhiệt, người người tấp nập qua lại, ồn ào cùng nhộn nhịp.

Lúc này, một thân áo đen kéo chiếc vali nhỏ, nhân nhả ung dung đi qua cửa dành cho khách VIP, chậm rãi tiến về phía bãi đỗ xe. Bước đi có phần lười biếng mà vẫn tuấn đạt. Kính râm che đi đôi mắt hẹp dài, để lộ một nửa khuôn mặt tuấn mĩ. Ở người đàn ông này toát ra một loại ma mị khác thường.

Hắn chậm chạp tiến về phía chiếc Maybach màu đen ở gần đấy, nhẹ nhàng mở cửa sau xe, ngồi vào trong. Cửa kính xe màu đen chậm rãi nâng lên. Thoáng chốc đã không thể nhìn thấy trong xe đang xảy ra chuyện gì.

Yên vị trong xe, kính râm được hắn tháo xuống, lộ ra toàn bộ khuôn mặt. Mắt hẹp dài nheo lại, quan sát cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Ngón tay thon dài không tự chủ mà gõ nhịp nhịp lên cửa kính, mang theo khí thế bức người. Hắn không nhanh không chậm, cất giọng trầm thấp ra lệnh cho tài xế:

- Về chỗ cũ.

Chỉ ba từ, ngắn gọn, hàm súc, mang theo hơi thở lạnh lùng. Không khí trong xe vì thế mà càng thêm ngột ngạt, nhiệt độ cũng giảm đi mấy phần.

Khóe miệng khẽ nhếch lên mĩa mai. Hắn nhướn mày, đôi mắt khép lại, vẻ mặt đầy toan tính...

Duy Khánh ngày ngày ở phòng bệnh chăm sóc cho Kì Hân, luôn lo lắng, ân cần, dịu dàng với cô.

Kì Hân mấy ngày đầu nổi khùng, ném đồ đạc, đánh Duy Khánh, quát tháo chửi bới, cái gì cô cũng làm. Chỉ là, trạng thái ấy chỉ duy trì trong vòn vẹn mấy ngày. Thời gian sau đó, cô tuyệt đối im lặng, chỉ ngồi một chỗ, mắt nhìn thẳng. Ai nói chuyện cô cũng không đáp lời. Là Duy Khánh lại càng không. Anh hỏi cô, cô không nói. Anh dỗ cô, cô chẳng để vào tai. Cô thờ ơ với tất cả, giống như đó chẳng phải chuyện của mình.

Duy Khánh bất lực, đành nhìn cô cứ như vậy. Không sao, chỉ cần cô vẫn ăn ngủ bình thường, ghét anh, hận anh, mắng anh, đánh anh, anh đều chấp nhận được.

Chuyện Kì Hân bị ngã cầu thang, Duy Khánh đã dặn dò thuộc hạ của anh cùng bác sĩ, y tá chăm sóc Kì Hân, nhất định không thể để cho bốn đại boss đang đi du lịch vòng quanh thế giới biết chuyện. Nhưng tai mắt của bố mẹ anh nhiều, sau một tuần, cuối cùng bốn đại boss cũng biết chuyện, lập tức điện thoại về.

Nghe tiếng chuông điện thoại, lại nhìn thấy tên người gọi, Duy Khánh không khỏi hít thở thật sâu.

Là mama anh gọi về...

Anh cắn răng, không nghe điện thoại. Ai ngờ người ở đầu dây bên kia hết sức cứng đầu, gọi anh đến hàng chục cuộc. Cuối cùng, không thể nhẫn nại thêm được nữa, anh đành nhấc máy.

- Alo - Anh cố làm cho giọng nói trở nên dễ chịu ôn hòa hơn bao giờ hết.

Người bên kia thấy rõ ràng anh cố ý làm giọng nói mình trở nên như thế thì hừ lạnh một tiếng, sau đó bắn tới một tràng trách móc thật dài, mắng anh không biết chăm sóc con dâu bảo bối cho tốt, lại khiến cô ngã cầu thang.

Mẹ anh lại thở một hơi dài thườn thượt, oán hận thốt lên: bảo bối của mẹ, con phải chịu ủy khuất rồi. Lần này trở về, mẹ nhất định báo thù cho con!

Duy Khánh không khỏi cười khò, mí mắt giật giật. Mẹ là mẹ anh, hay mẹ của cô vậy?

Cả ba mẹ anh đều đòi bay về lập tức. Duy Khánh phải tốn không biết bao nhiêu là nước bọt mới có thể thuyết phục hai boss tiếp tục đi chơi, còn an ủi rằng Kì Hân đã tỉnh lại, có thể đi lại bình thường, cũng khỏe lên không ít.

[- Anh mau đưa điện thoại cho bảo bối của tôi, để tôi nói chuyện với nó!] - Mẹ anh hướng đến Duy Khánh nói.

Duy Khánh nhẹ nhàng thở ra:

- Cô ấy hiện tại đang nghỉ ngơi, ngày mai cô ấy tỉnh lại, con sẽ gọi lại cho hai người. Bố, mẹ, hai người cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Mẹ anh im lặng một lúc, mới lạnh lùng ừ một tiếng, trực tiếp tắt máy.

Duy Khánh cười khỏ, xoay người đi vào trong phòng bệnh.

Kì Hân đang ngủ, ánh đèn vàng yếu ớt chiếu xuống nửa khuôn mặt cô. Cô nằm nghiêng, cả người co lại, hai tay tự ôm lấy thân mình.

Anh biết, tướng ngủ của cô rất không tốt. Cô không có cảm giác an toàn, thường xuyên nằm nghiêng người, nửa đêm còn lăn qua lăn lại, đập chăn lung tung.

Có anh bên cạnh, cô thích vùi đầu vào ngực anh, gồng lên cánh tay mạnh mẽ của anh, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn của anh.

Cảm giác hai người một nhà hòa hợp hết sức hạnh phúc..

Nhưng cô tới bây giờ mới biết được, đó là giả.

Đến bây giờ, anh cũng mới biết được, anh thích sự giả dối ấy, thích cảm giác vui vẻ ở bên cô.

Hạnh phúc như thế, có thể có sao?

Duy Khánh chăm chú nhìn Kì Hân an ổn ngủ. Mái tóc đen xõa tùy ý trên gối, khuôn mặt tiêu tụy, nhỏ lại không ít.

Nhìn cô nhỏ bé như vậy, anh muốn ôm cô vào lòng, che mưa chắn gió cho cô..

Duy Khánh thở dài, cời giầy, tiến tới, chui vào trong chăn. Anh duỗi tay, đem đầu cô gối vào cánh tay mình. Mặt cô áp vào lồng ngực rắn chắc nam tính của anh. Hai người tựa sát vào nhau, anh vòng tay qua gắt gao ôm lấy cô, cảm nhận được thân thể mềm mại đang yếu ớt thờ. Mùi hương nhẹ nhàng của cô xông vào mũi, khiến anh bình yên đến lạ thường.

Duy Khánh cười nhẹ. Như này thật tốt.

Cô là thuốc an thần của anh, khiến mọi cảm xúc hỗn loạn trong lòng anh cứ thế tiêu tan đi, biến sạch đi không còn chút dấu vết.

Anh cứ thế ôm chặt cô trong lòng, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Kì Hân nghe thấy tiếng thở đều đều của anh cùng với tiếng tim đập mạnh mẽ. Biết anh ngủ rồi, liền không khống chế được nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn méo xệch đến khó coi.

Cô gồng mình, không cho phép cơ thể run rẩy nữa. Môi bị cắn chặt tưởng như sắp bật máu, khuôn mặt chứa đầy vẻ bi thương cùng thống khổ.

Duy Khánh, anh đúng là tàn nhẫn.

Không phải là rất hận tôi sao? Làm thế này để làm gì?

Chăm sóc tôi làm gì? Ôm tôi thế này là có ý gì?

Kì Hân tôi có phải không, chính là con rối mặc anh điều khiển?

Cô gồng mình, cố cho nước mắt không chảy xuống. Hốc mắt bỗng chốc đã đỏ hoe, một tầng nước phủ đầy. Cô mím môi, sau đó nhắm mắt lại, cả người cũng không run rẩy nữa.

Không sao, thế này cũng tốt.

Chỉ đêm nay thôi, đêm cuối cùng cô ôm anh như vậy.

Chỉ đêm nay thôi, đêm cuối cùng cô yêu anh như vậy..

Tia nắng ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào nửa khuôn mặt Kì Hân, khiến cô chói mắt, chậm rãi mở mắt, bàn tay xòe ra che đi tia sáng ấy.

Trời sáng từ lâu, cũng không biết bây giờ đã là mấy giờ rồi.

Cô liếc nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ trưa. Bàn tay dần dần bỏ xuống, mặc kệ ánh nắng chói chang cứ thế rọi thẳng vào mắt. Cô yên lặng nằm đó, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên cạnh cô là khoảng trống đã sớm nguội lạnh. Người đêm qua nằm cạnh cô cứ thế biến mất không dấu vết.

Căn phòng chỉ có mình cô, yên lặng, yên lặng đến đáng sợ. Ngoài ra, không còn ai cả, thật lạnh lẽo, thật cô quạnh.

Ngoài mặt cô đờ đẫn, nhưng trong lòng có chút mất mát. Mọi ngày, khi tỉnh dậy, quay người lại, cô luôn thấy Duy Khánh ngồi sau lưng cô, lặng lẽ nhìn cô, hoặc đang bận bịu chuẩn bị đồ ăn, hoặc đang vụng về gọt hoa quả. Hôm nay tỉnh dậy, không thấy anh đâu, có chút hụt hẫng.

Cô rất nhanh xua tan ý nghĩ trong đầu, im lặng nhìn vào khoảng không vô định.

"Rằm!"

Cửa phòng bệnh đột ngột bị mở mạnh ra, âm thanh nặng nề vang lên. Kì Hân đang suy nghĩ mông lung vì thế mà giật mình bật dậy. Cô quay đầu nhìn ra ngoài, thấy Duy Khánh bước vội, thật nhanh tiến đến chỗ cô. Cô còn chưa kịp định thần, anh đã rất nhanh xoay người cô lại, ôm cô thật chặt.

Bước chân anh rất vội vàng, rất gấp gáp. Cô nhìn thoáng qua gương mặt anh. Dường như trong đó có vẻ bị thương cùng sợ hãi?

Mặt cô vùi trong lồng ngực rắn chắc của anh. Duy Khánh ôm cô rất chặt, rất chặt, khiến Kì Hân không khỏi đau đớn kêu nhẹ một tiếng.

Cô lặng người mấy giây, sau đó, nhận ra mình cần phản kháng, liền mạnh mẽ giãy dụa, miệng quát:

- Anh mau bỏ tôi ra!

Duy Khánh nghe vậy, càng ôm cô chặt hơn, khiến Kì Hân khó khăn thở. Cô làm thế nào cũng không thể khiến Duy Khánh buông tay, bèn im lặng, không giãy dụa nữa, nhẹ nhàng thở dài:

- Bỏ tôi ra, tôi rất khó thở..

Lời này của cô quả thật rất có tác dụng. Anh nói lỏng vòng tay, cũng thở dài một hơi, không nhanh không chậm nói với cô:

- Kì Hân, sao em lại đối xử với tôi như vậy chứ? Em không tin tôi sao?

Chỉ năm từ "Em không tin tôi sao", khiến Kì Hân chấn động. Sau đó cô rất nhanh bình tĩnh lại. Mắt cô nhìn thấy, tai cô nghe được, còn có thể là giả?

Cô không đáp, miên man suy nghĩ một hồi. Sao cô không nghĩ tới, lời nói của Mục Hy không đáng tin? Có thể Mục Hy chỉ bịa ra một câu chuyện, chia rẽ hai người bọn họ?

Nhưng một màn hôn kia, cô không thể không nghĩ tới. Hai người ở nơi công cộng, ngang nhiên hôn nhau, tình tứ như vậy, sao cô có thể không để ý?

Có thể anh không yêu cô ta. Một màn kia là cô ta cố tình sắp xếp. Nhưng chẳng phải bởi vì vậy, cô mới mất đi đứa con này sao?

Chung quy lại, vẫn là tại hai người bọn họ.

- Kì Hân, tôi yêu em. Chẳng lẽ em lại không nhận ra sao? - Duy Khánh thống khổ lên tiếng, giọng nói có chút run rẩy.

- Kì Hân, em một cơ hội giải thích cũng không cho tôi. Căn bản là em không tin tôi.

- Tôi không biết cô ta nói gì với em. Tôi biết em nhìn thấy những gì. Nhưng hãy tin tôi.. Em như thế này, tôi rất khó chịu, biết không hả...

Giọng nói của anh dần dần nghẹn lại, mang theo vài phần như cầu xin. Cô dằn vò anh bằng cách này, thật sự rất đau, rất rất đau..

- Con, chúng mình có thể sinh thêm. Kì Hân, ngày tháng của chúng mình còn rất dài..

Mấy tiếng "Kì Hân" vang lên, đánh thẳng vào nơi mềm yếu nhất của cô. Anh gọi tên cô, dịu dàng, ôn nhu, mang theo đau khổ đến tận cùng.

Nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống. Phải rồi, cô nên tin vào anh mới đúng chứ?

Cô đúng là tồi, cực kì tồi tệ, khiến anh thống khổ như vậy, đau lòng như vậy..

Cô vẫn không nói lời nào, hai tay buông thõng, cảm nhận nỗi đau đang dằn vò, như từng đòn roi quất thật mạnh vào tâm can..

Một ngày rất nhanh trôi đi. Đêm xuống, nhiệt độ giảm đi không ít. Kì Hân nằm an ổn trong chăn, mắt khẽ nhắm.

Duy Khánh ôm cô, anh đã ngủ từ lâu. Lúc này, cô mới thở dài một hơi, bàn tay nhỏ bé vòng qua ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói:

- Duy Khánh, xin lỗi..

Người bên cạnh không có phản ứng gì, hơi thở trầm ổn, đều đều. Quả nhiên là đã ngủ rất say rồi. Cô thở dài, đôi mắt dán chặt vào gương mặt tuấn mã của anh.

Gương mặt này, cô đã quen thuộc biết bao nhiêu, gương mặt của người đàn ông cô yêu..

Một lát sau, Kì Hân yên tâm nhắm mắt, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Rất lâu rất lâu sau, Duy Khánh từ từ mở mắt ra, rất khẽ hôn lên đỉnh đầu cô:

- Bảo bối của tôi..

Tình yêu của anh, hạnh phúc của anh.

Hận thù của anh, niềm vui của anh, nỗi buồn của anh.

Thế giới nhỏ của anh...

Hóa ra, cô đã trở nên quan trọng với anh đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Bảo

...

Kì Hân tỉnh dậy rất sớm, lúc nắng ấm còn chưa chiếu tới.

Tiết trời có chút mát mẻ. Tâm tình Kì Hân rất thoải mái, thoải mái hơn chính là, cô tỉnh dậy trong lồng ngực vững chãi của người kia.

Không thể phủ nhận, vòng tay của anh, cái ôm của anh, nhiệt độ cơ thể anh, nhịp tim của anh, tất cả đều làm cô có cảm giác vô cùng an toàn, giống như cả vũ trụ dù có sập xuống, vẫn sẽ có anh thay cô chống đỡ.

Cô chỉ là một cô gái bình thường, tuy bước bình nhưng nội tâm lại yếu ớt, yêu hận rõ ràng. Yêu thích ai sẽ thể hiện ra ngoài mặt. Trên người anh có hương vị đàn ông đặc trưng, mang đậm vẻ nam tính, khiến cô không thể không chìm đắm.

Thật không dễ gì mà quan hệ có thể trở lại như cũ, nhưng là cô đã lựa chọn tha thứ. Anh sai, cô cũng sai, một ván này coi như hai người hòa nhau?

Duy Khánh không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, ôn nhu hôn nhẹ lên trán cô, nhẹ giọng nói:

- Cũng lâu rồi em không ra ngoài. Hân, hôm nay anh đem em ra ngoài phơi nắng, có thích không? - Dứt lời còn cười với cô một cái, mang theo mùi phấn dịu dàng. Trong tim Kì Hân giống như có một luồng nước ấm chậm rãi chảy qua.

- Được, trong phòng bệnh có chút khó thở. Chút nữa chúng ta liền ra ngoài? - Cô gật đầu đồng ý, khuôn mặt nhỏ lười biếng vui sướng chìm vào vòng tay ấm áp của anh, tham lam hít một hơi sâu, rất thoải mái hưởng thụ cảm giác này.

Duy Khánh bị hành động của cô làm cho bật cười một tiếng vô cùng thoải mái. Anh khẽ xoa đầu cô:

- Bảo bối em như thế này ... là đang... muốn anh sao?

Kì Hân vẫn đang tận hưởng cảm giác này, nghe anh nói thì mặt thoáng chốc đỏ bừng, lập tức dừng hành động ám muội đó lại. Cô vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của anh. Chỉ là người kia không chịu, ôm chặt lấy cô:

- Không sao, anh là người của em. Anh cũng nghĩ không ra lý do để từ chối... - Anh cười gian tà:

- Thế nên... bảo bối, qua mấy ngày nữa em tỉnh lại, chúng mình liền bắt tay vào sự nghiệp vĩ đại?

Kì Hân ngẩn ngơ vài giây. Ách, sự nghiệp vĩ đại gì chứ? Cô thầm thắc mắc, lại ngẩng mặt lên, đối diện trực tiếp với anh, mở to mắt, chớp chớp vài cái.

Đây đích thực là vẻ mặt nai con ngơ ngác, ngây thơ đơn thuần, khó hiểu nhìn Duy Khánh..

Duy Khánh lại trưng ra một vẻ mặt cáo già, cười hà hà hai tiếng:

- Tất nhiên là sự nghiệp tạo người!

Mặt Kì Hân liền nổi lên ba vạch đen. Con người này... thấy cô mềm lòng là bắt đầu giở thói cũ, muốn chiếm tiện nghi của cô, muốn đem cô ăn sạch sành sanh?

Cô lườm Duy Khánh một cái, sau đó chậm rãi mở miệng:

- Cũng nên rời giường đi đánh răng rồi..

Cô nói xong thì nằm bẹp dí trên giường, cánh tay vòng qua ôm lấy Duy Khánh.

- Đúng vậy, cũng nên rời giường rồi. Bảo bối, em mau dậy. - Duy Khánh vuốt tóc Kì Hân, cất giọng thúc giục.

Cô lắc đầu, sau đó lại ngẩng mặt lên nhìn Duy Khánh, đôi mắt long lanh chớp chớp mấy cái, đôi môi đỏ hồng chu ra như chịu ủy khuất:

- Duy Khánh, em mệt...~

Một chữ mệt của cô còn cổ tình kéo dài, nũng nịu vô cùng, khiến người ta muốn che chở nâng niu trong lòng bàn tay. Duy Khánh bị đánh trúng điểm yếu, cười khở nhìn cô, sau đó gờ tay ôm lấy cô, bẻ vào trong nhà vệ sinh.

Nhu tình như nước, anh dịu dàng chải tóc cho cô, sau đó thay cô chải răng, rửa mặt cho cô, sau đó lại bế cô về giường.

Ách, hình như càng ngày anh càng giống bảo mẫu của cô? Nha hoàn của cô? Osin của cô?

Duy Khánh nghĩ đến đây thì lại bất đắc dĩ lắc đầu cười, trong mắt lại ngập tràn ôn nhu.

- Bảo bối, mình đi dạo thôi?

Cũng lâu rồi Kì Hân không rời khỏi phòng bệnh, có chút bí bách. Cô nhớ không khí trong lành bên ngoài. Đối với không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng này, cô đã sinh ra một loại cảm giác chán ghét không thể nói thành lời.

Ngoài kia mặt trời đã lên, ánh nắng chiếu xuống mặt đất. Muôn hoa trong vườn dưới ánh nắng càng thêm kiều diễm, rực rỡ khoe sắc. Kì Hân vốn không thích hoa, nhưng cũng bị vườn hoa diễm lệ nơi bệnh viện làm cho thích thú một phen.

Nắng ấm, trời quang, mùi hoa thơm thoang thoảng trong không khí, lòng người cũng an ổn không ít. Hai người, một nam một nữ nắm tay nhau thật chặt, mười ngón tay đan vào nhau, đi thật chậm. Tiếng trò chuyện cũng tiếng cười hòa quyện, tạo cảm giác êm đềm hạnh phúc.

Kì Hân trong lòng nhẹ nhõm không ít, ngắm hoa, rồi ngắm người, ánh mắt tràn ngập dịu dàng cùng ấm áp.

- Duy Khánh, em thấy...

Cô vừa mở miệng nói, tiếng chuông điện thoại liền vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện giữa hai người.

Duy Khánh cũng không vội, cười cười nhìn cô:

- Bảo bối, em nói tiếp đi, điện thoại, một lát nữa nghe cũng được.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo anh cứ nghe điện thoại. Duy Khánh thấy vậy, xoa đầu cô, ba chữ "bảo bối ngoan" vang lên mang theo sủng ái vô hạn. Ngón tay thon dài của anh lướt qua màn hình điện thoại, chậm rãi đưa lên tai. Vẻ dịu dàng của anh trong chớp mắt biến thành vẻ băng lãnh.

Anh chỉ nghe điện thoại chứ không nói, một tay cầm điện thoại, tay kia nắm tay cô. Tầm mắt anh rơi vào một khoảng không vô định, lông mày đen nhánh khẽ nhíu lại, rồi lại giãn ra, rồi lại nhíu chặt. Anh suy nghĩ một lúc, sau đó nói "được" một câu ngắn gọn rồi cúp máy.

Duy Khánh quay sang nhìn cô, lại khôi phục vẻ nhu tình như trước. Bất đắc dĩ thở dài một cái, anh dắt tay cô quay trở về phòng bệnh:

- Tổ chức có chút việc, buộc anh phải đi một chuyến để giải quyết..

Kì Hân hiểu chuyện gật đầu. Trong lòng cô có chút hụt hẫng, nhưng là vì có việc cần làm, cô cũng không biểu hiện ra mặt.

- Hân, em ngoan ngoãn ở trong phòng, chờ anh về, mình cùng ăn cơm?

- Được, em chờ anh về. - Cô khẽ cười - Nhưng là, em cảm thấy bản thân tốt lên không ít, cũng đã tu luyện trong bệnh viện rất lâu rồi, không phải là nên xuất viện rồi sao?

Duy Khánh nhướn mày hỏi cô:

- Thế nào? Chán lắm rồi? Bảo bối, em muốn về nhà sao?

Cô gật mạnh đầu, mắt sáng lên:

- Đương nhiên là em muốn! Về càng sớm lại càng tốt nha..

Duy Khánh nhìn không được nhéo má cô, tựa như đang nhào bột bánh bao, khóe miệng nhếch lên:

- Anh sẽ nhanh chóng làm thủ tục xuất viện, đón em về nhà. Nhưng hôm nay tạm ở đây đã, được không?

Kì Hân đồng ý, ngoan ngoãn nằm lên giường, im lặng nhìn Duy Khánh chỉnh lại gối chăn trên giường, nhét vào tay cô điều khiển TV cùng ipad:

- Đợi anh sẽ có chút chán. Em cứ làm gì tùy thích. Anh có chút bận, có lẽ em phải ăn trưa một mình rồi...

- Haizzz, đồ ăn nhiều như vậy, em lại phải một mình ăn hết...

Duy Khánh thở dài một cái, miễn cưỡng tắc lưỡi:

- Không sao, bắt quá, anh lấy thân mình báo đáp em.

Kì Hân nghe xong thì xấu hổ đỏ mặt, ngượng ngùng đuổi Duy Khánh ra ngoài. Anh thích thú cười gian tà, hôn nhẹ lên trán cô, sau đó xoay người rời đi, còn không quên đóng cửa phòng lại.

...

Nắng dần tắt, bầu trời chuyển sang u ám, mây đen theo gió ùn ùn kéo tới.

...

Phòng bệnh rất im lặng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng sốt soạt giờ sách. Kì Hân nằm trên giường, mặc bộ đồ cho bệnh nhân màu xanh nhạt. Thân hình gầy gò có chút tiêu tụy, nhưng sắc mặt cũng đã tốt lên không ít. Cô nhàn nhã tựa người vào thành giường, chân móng đắp đến bụng. Nhiệt độ mát mẻ, mùi hoa hồng thoảng thoảng bay trong không khí.

Kì Hân liếc nhìn đồng hồ treo tường. Đã là 11 giờ đêm. Duy Khánh chưa về, trong phòng bệnh chỉ còn lại mình cô. Kì Hân nhẹ mím môi, cổ trấn an bản thân không nghĩ linh tinh. Trong người cô có cảm giác mệt mỏi. Thời gian cũng không còn sớm, bèn xuống giường, tắt hết đèn, chỉ để lại đèn ngủ màu vàng nhàn nhạt chiếu sáng.

Cô rất nhanh chìm vào trong giấc ngủ. Chỉ là giấc ngủ cứ chập chờn. Lúc cô mơ màng, cơ hồ còn nhận ra trời đang mưa lớn.

Mưa rào giăng khắp nơi, nước đổ như trút, tựa như muốn đem tất thảy sự ô uế của trần gian rửa sạch. Mưa lộp bộp đập vào cửa kính, ngang tàng quét qua. Chớp lóe sáng, rạch một đường ngoằn ngoèo trên bầu trời đen ngòm. Sấm nổ đùng đoàng, giống như con thịnh nộ của thượng đế..

Kì Hân vì tiếng sấm nổ mà giật mình choàng tỉnh dậy. Cô có chút hoảng hốt túm chặt lấy chăn. Đối với sấm sét, cô luôn có cảm giác vô cùng sợ hãi, huống chi cơn mưa đêm nay to như vậy, khiến cô không khỏi tự co mình, trùm chăn kín đầu.

Đồng hồ chỉ một giờ ba mươi phút sáng.

Căn phòng lạnh lẽo, chỉ có một mình Kì Hân. Dù cô rất sợ hãi, rất muốn Duy Khánh ở bên cô lúc này nhưng cũng không dám gọi điện thoại, chỉ sợ vừa gọi điện đã bị sét nung chín..

Cô còn đang suy nghĩ mông lung thì ngoài cửa đã vang lên tiếng mở cửa. Duy Khánh một thân ướt sũng rất nhanh bước vào phòng, động tác có phần luống cuống mà thô bạo.

Chắc hẳn anh bị dính mưa, áo sơ mi đã sớm ướt hết, dán chặt vào cơ thể cường tráng. Quần âu bó lấy đôi chân dài thẳng tắp. Giương mặt anh không vì mưa lạnh mà nhợt nhạt, ngược lại gương mặt vẫn mang vẻ khỏe khoắn mẽ người.

Kì Hân bị bộ dạng này của anh mê hoặc, nhưng cũng rất nhanh định thần lại, bước xuống giường, cao giọng hỏi anh:

- Sao anh bây giờ mới về, người còn ướt như vậy?..

Cô cầm lấy điều khiển điều hòa, chỉnh lên mức nhiệt cao nhất, lại nhanh nhẹn vào phòng tắm, lấy ra hai chiếc khăn trắng muốt. Kì Hân sốt ruột tiến tới chỗ Duy Khánh, giơ tay lau khô người cho anh.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô còn đang lơ lửng trên không trung, còn chưa kịp làm gì đã bị anh bắt lấy. Tay anh so với tay cô to hơn rất nhiều. Anh lại còn dùng sức nắm lấy, khiến Kì Hân không khỏi có chút đau đớn nhẩn nháy:

- Duy Khánh, sao vậy?

Duy Khánh trầm mặc không nói, chỉ là bàn tay anh càng nắm lấy cổ tay cô chặt hơn. Kì Hân kêu đau, đau đến mức mặt mày nhăn nhó, dùng lực giật tay ra. Tuy nhiên sức của đàn ông so với phụ nữ đương nhiên là lớn hơn nhiều. Nỗ lực của cô giống như... muối đốt inox...

Lúc này cô mới để ý, ánh mắt Duy Khánh có chút khác lạ?

Trên người anh phảng phất mùi rượu. Mắt anh đỏ ngầu, phát ra ánh nhìn tàn bạo cùng lãnh khốc cô chưa bao giờ thấy. Mày kiếm lạnh lùng nhú lại. Gân

xanh trên người anh nổi lên, giống như đang phải kìm nén chuyện gì.

Anh cứ thế nhìn chăm chăm cô, khiến cô vừa khó hiểu, vừa không khỏi sợ hãi mà run lên. Anh từ đầu tới cuối, chưa bao giờ dùng ánh mắt này nhìn cô. Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Duy Khánh, tay em đau..

Cổ tay cô đã đỏ ửng lên một mảng, in dấu năm ngón tay thon dài của anh. Duy Khánh buông tay cô ra, vẫn ánh mắt ấy, chăm chú nhìn cô. Anh lấy khăn tắm từ trong tay cô, rất nhanh lau đi mái tóc ướt đầm nước.

Kì Hân một bên cũng giúp anh lau người, động tác vô cùng nhẹ nhàng, vừa làm vừa không vui mở miệng:

- Duy Khánh, anh say rồi? Lại còn về muộn như vậy. Trời mưa rất to, sao anh không che ô, lại để bị ướt thế này? Nhờ đâu cảm cúm thì thật là phiền phức...

Duy Khánh vẫn im lặng, khiến không khí trong phòng rơi vào trạng thái đông cứng. Cô nghi hoặc nhìn anh một cái:

- Sao anh không trả lời em?

Anh không đáp lại lời cô, chỉ tiếp tục nhìn cô như thế, giống như không nghe thấy cô hỏi. Duy Khánh nhìn Kì Hân không chớp mắt, giống như muốn đem hình bóng người trước mặt khám vào thật sâu trong đáy tâm hồn..

....

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Sóng To Gió Lớn

...

Một lúc sau, Duy Khánh mới bật cười. Tiếng cười trầm thấp mang theo hơi thở băng lãnh, mị hoặc nhưng lại không mang theo chút độ ấm. Dính chút mưa khiến giọng cười của anh trở nên khàn khàn lạ thường.

Kì Hân càng khó hiểu nhìn Duy Khánh. Đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, vẻ mặt vô cùng bất ngờ. Cô vừa sợ hãi vừa kinh ngạc:

- Duy Khánh?

- Ủ, anh đây..

Giọng nói của anh lúc này tuy vẫn khàn, nhưng lại vô cùng ấm áp dễ nghe. Sự nghi hoặc trong lòng Kì Hân càng lúc càng lớn. Vừa nãy, có lẽ nào là cô nghe nhầm?

Cô bối rối lắc nhẹ đầu, ánh mắt sít sao nhìn anh. Sao anh lại mang dáng vẻ dọa người này? Năm giây trước, giống như ma quỷ từ địa ngục, năm giây sau lập tức trở lại thành Duy Khánh - người đàn ông của cô, chồng cô...

- Anh sao vậy?

Cô lại sờ trán anh.

Không hề sốt. Đầu cũng không sưng gì. Có lẽ nào anh dính mưa, mưa cũng làm sao bị ướt nước luôn rồi?

Không không, không thể nào..

Cô lại một lần nữa lắc đầu, trên mặt không hề che giấu cảm xúc.

Duy Khánh nhìn thấy thì bật cười thoải mái, ánh mắt lại toát lên vẻ ôn nhu dịu dàng. Anh cầm tay cô, khẽ khàng xoa nắn chỗ vừa bị anh cầm chặt, giờ đã là một mảng tím bầm:

- Hân, thật xin lỗi, vừa nãy có chút mạnh tay...

Anh nói xong liền xoay người đi theo hướng nhà tắm.

- Chờ anh một chút, anh rất nhanh sẽ tắm xong thôi..

Nói rồi anh lại ôn nhu nhìn cô, sau đó đem cửa phòng tắm nhẹ nhàng khép lại.

Bên ngoài, chỉ có một mình Kì Hân ngồi vờ đứng đó. Cô lắc mạnh đầu, không ngừng thắc mắc. Ánh mắt ấy của Duy Khánh, là có ý gì?

Hay là, do cô vừa dậy, chưa tỉnh ngủ nên gặp ảo giác?

Có lẽ chính là như vậy rồi..

Kì Hân đem tâm tư trong lòng đè nén xuống, cầm chổi lau sàn, nhanh chóng lau đi vết nước trên sàn nhà. Xong xuôi, cô quay lại giường, im lặng ngồi đó, có chút thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời vẫn mưa to, chỉ là sấm đã sớm không còn dữ dội như trước.

Cô bất giác nhớ lại lời Mục Hy nói, không khỏi rung mình. Nếu điều cô ta nói là thật, Duy Khánh nếu thực sự muốn trả thù gia đình cô thì..

Nghĩ đến đây, Kì Hân không khỏi kinh hãi, ép bản thân không được suy diễn linh tinh.

Ngồi nghĩ ngợi một lát, cửa phòng tắm bật mở, Duy Khánh mặc đồ ngủ, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Anh tiến tới trước mặt Kì Hân, nở nụ cười dịu dàng.

Nhưng cô không hiểu tại sao, cô lại cảm giác, trong nụ cười quen thuộc ấy có một tia quỷ dị khác thường?

- Hân, sáng nay tôi nợ em, bây giờ chúng ta cùng đi đến một nơi...

Kì Hân giật mình, ngược nhìn đồng hồ. Ách, bây giờ đang là hai giờ sáng...

- Muốn như vậy rồi, anh muốn em cùng anh đi đâu?

Hơn nữa ngoài trời đang mưa tầm tã, sấm lại bắt đầu nổi lên, ùng đoàng một tiếng, khiến Kì Hân hoảng sợ giật thót mình.

Duy Khánh vẫn duy trì nụ cười nhẹ trên môi, ánh mắt soi thẳng vào khuôn mặt cô:

- Đừng lo, chỉ đi một lát, không sao đâu.

Kì Hân nghe thấy thế mới yên tâm đôi chút. Cô nhẹ gật đầu, theo Duy Khánh ra ngoài.

Thoạt tiên, cô tưởng anh sẽ lái xe đưa mình ra khỏi bệnh viện. Cũng không ngờ anh chỉ kéo tay cô đi tới chỗ cầu thang bộ. Tuy rằng đã là hai giờ sáng, nhưng đây là bệnh viện cao cấp, ánh đèn màu vàng ấm áp vẫn bật, soi rọi lối đi của hai người họ.

Suốt cả quãng đường, Duy Khánh trầm mặc không nói. Bàn tay cũng dần dần buông ra, băng băng tiến về phía trước. Tốc độ của anh có chút nhanh, cơ thể Kì Hân đang yếu, nhất thời không chịu đựng được, há miệng thở dốc. Cô đưa tay nắm lấy vạt áo của anh, muốn anh đi chậm lại một chút.

- Duy Khánh, rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu?

Không biết đã đi qua bao nhiêu bậc thang, vượt lên bao nhiêu tầng lầu. Cô chỉ thấy toàn thân rã rời. Cảm giác mệt mỏi rất nhanh chóng ập tới. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, đánh cấn răng, tiếp tục leo cầu thang.

Duy Khánh lại không trả lời cô, im lặng lại im lặng, giống như lúc vừa trở về đêm nay. Kì Hân có chút hoảng sợ. Lại là trạng thái này. Hôm nay rốt cuộc anh bị sao vậy chứ?

Cô kiên trì leo bậc thang, cũng im lặng hết như Duy Khánh. Chỉ là, nhiệt độ dường như giảm đi không ít, hàn khí bao quanh khiến Kì Hân lạnh đến phát run.

Cả hai người leo tới khi không còn bậc thang nào nữa, Kì Hân mới nhận ra, hóa ra anh đưa cô tới sân thượng của bệnh viện. Cô thoáng giật mình. Hai giờ đêm, trời lại mưa to như vậy, vừa về với cô, anh đã muốn cùng cô lên sân thượng?

Như vậy là có ý gì?

Trên tay Duy Khánh cầm một chiếc ô màu đen. Anh mở cửa, dắt tay cô đi lên sân thượng của bệnh viện.

Trời mưa rất to, khó tránh khỏi nơi này rất ẩm ướt, cộng thêm rất nhiều những vũng nước mưa nằm rải rác tại đây. Kì Hân đang đi một đôi dép bông, nước mưa đã thấm ướt dép của cô, không khỏi khiến cô khó chịu nhăn mày.

- Duy Khánh, mưa to như vậy, anh muốn em làm gì?

Lúc này, anh quay lại nhìn cô, nở một nụ cười như không cười. Cả người anh dường như tỏa ra một loại khí lạnh, lạnh đến thấu xương. Đôi mắt anh phủ một tầng sương mỏng, mờ hồ mà vẫn toát ra tia sắc bén cùng lạnh lẽo.

- Đi, chúng mình đi ngắm cảnh một chút.

Kì Hân không tình nguyện kéo anh lại, có chút tức giận:

- Hôm nay anh làm sao vậy chứ? Nửa đêm canh ba anh làm thế này là sao?

Duy Khánh mỉm cười, vẻ mặt càng ngày càng trở nên thâm trầm. Anh một lần nữa dùng sức, lôi cô đi.

Kì Hân sợ hãi vùng vẫy, lại bị anh lôi đi. Hai người giằng co như vậy, khiến nước mưa trực tiếp rơi thẳng vào người Kì Hân, lạnh lẽo đến thấu xương...

Cô vừa leo cầu thang, thân thể lại yếu vốn không là đối thủ của anh, rất dễ dàng bị anh lôi đi. Duy Khánh kéo Kì Hân đến bên lan can của sân thượng. Lúc này, anh vòng cánh tay rắn chắc qua người cô, ôm cô vào lòng, ánh mắt nhìn ra xa.

Kì Hân cảm thấy vòng ôm của anh không hề ấm áp như mọi khi, ngược lại còn lạnh lẽo vô cùng, khiến cô bất an, vùng vẫy muốn thoát ra. Tuy nhiên, cánh tay anh như gong kim, vững vàng khóa chặt người cô trong lòng.

Ngoài trời mưa rất to, sét xé toạc bầu trời, sấm ầm ầm nổ. Đứng ngoài trời mưa lớn như vậy, cô bất giác run rẩy, vừa định mở miệng thì giọng nói trầm khàn của anh đã vang lên:

- Kì Hân, tôi không biết là nên cười hay nên khóc nữa.

Mưa xiên chéo, dù có ô cũng không thể che hết được cho cả hai người. Kì Hân bị dính mưa, vì bị lạnh mà run lên cầm cập, hai hàm răng va vào nhau:

- Duy Khánh, anh nói vậy là có ý gì? À không, trước hết chúng ta về đã. Cứ thế này, cả hai sẽ đều bị cảm.

Dứt lời, cô định xoay người rời đi, liền bị Duy Khánh dễ dàng giữ lại. Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng tuyệt tình:

- Kì Hân, cô đúng là không biết xấu hổ. Ở bên cô lâu như vậy, tôi cũng không ngờ cô là người đàn bà như vậy.

Kì Hân nghe thấy thì sững người, khó tin nhìn thẳng vào mắt anh. Lời anh nói làm cô cảm thấy choáng váng, giống như có từng nhát búa rất mạnh nện thẳng vào đầu. Cô run run hỏi lại anh:

- Anh nói vậy là sao? Duy Khánh, có chuyện gì xảy ra?

Duy Khánh cười lạnh, đôi mắt rời khỏi gương mặt cô, nhìn chăm chú xuống phía dưới. Dưới chân cô, một vườn hoa dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt hiện lên, vốn đã bị nước mưa làm cho dập nát hết cả. Khung cảnh xơ xác, xung quanh là bóng đêm rợn ngợp, là mưa rào rích, chỉ có ánh đèn vàng le lói chiếu.

Anh đang cảm ô, bỗng nhiên thả tay. Chiếc ô lập tức bị gió cuốn đi, bay rất nhanh, rất xa, từ tầng hai mươi lăm của bệnh viện đáp xuống đất, rách nát, gãy vụn.

Bàn tay Duy Khánh đặt trên vai Kì Hân dùng thêm lực, gân tay rất nhanh nổi lên. Vai cô vốn nhỏ bé, bị Duy Khánh bóp cơ hồ sắp nát vụn. Cô đau đến không thở được, nước mắt hòa với nước mưa từng giọt từng giọt rơi xuống...

- Duy Khánh, anh làm sao vậy?

Cô thực sự bị Duy Khánh dọa, tuyệt vọng hỏi anh. Lúc này, đôi mắt anh mới dừng lại trên người cô, mang theo vẻ lạnh lùng xa cách.

- Đến giờ phút này, cô còn muốn giả ngây giả ngô với tôi? Cô đúng thật là đê tiện!

Cô giống như nghe thấy một câu chuyện buồn cười nhất trên đời, vẻ sững sờ, còn có chút tức giận cùng châm biếm hiện rõ trên mặt. Cô liều mạng giãy dụa. Vùng vẫy một hồi, thoát khỏi vòng tay của hắn, cô mới ngẩng cao đầu, giận dữ trừng lớn hai mắt:

- Duy Khánh? Anh tại sao lại nói với em những lời như vậy? Rốt cuộc ý anh là gì, mau nói!

Lòng ngực cô phập phồng, khó khăn hô hấp. Mưa như tát vào mặt, vào thân thể ốm yếu của cô. Kì Hân cắn răng đứng trong mưa, quan sát vẻ mặt của Duy Khánh.

Lúc này, bàn tay thon dài của anh lại đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô. Anh đột nhiên mỉm cười, ánh mắt ôn nhu trìu mến. Kì Hân không khỏi giật mình kinh hãi nhìn về mặt anh biến đổi 360 độ, nhất thời á khẩu không nói nên lời.

- Kì Hân, mỗi lần tạo người xong, thuốc bổ anh đưa em đều uống chứ?

Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó bất ngờ cảm thấy trời đất như quay cuồng. Một tiếng "bốp" thanh thúy vang lên xé toạc màn đêm. Kì Hân lao đảo ôm má trái, máu từ khóe miệng cô chảy xuống, đỏ tươi.

Kì Hân sững sờ nhìn bàn tay Duy Khánh vẫn còn đang ở trên không trung. Cô không tin được, hai mắt trừng lớn hết cỡ.

Anh... vừa tát cô?

Duy Khánh rõ ràng dùng lực không nhỏ, khiến Kì Hân như sắp ngã ngồi xuống đất. Cô không nhìn được mà gào lên:

- Duy Khánh, đồ khốn! Anh lấy tư cách gì mà đánh tôi?

Duy Khánh cười lạnh, từng bước từng bước tiến lại về phía cô, từng chữ từng chữ anh thốt ra giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào tâm can cô:

- Tôi lấy tư cách, toàn bộ thuốc bỏ ấy thực chất chính là thuốc tránh thai.

...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thật Giả Lẫn Lộn

"Toàn bộ chỗ thuốc bỏ ấy là thuốc tránh thai!"

Thuốc tránh thai...

Kì Hân nghe xong, hai mắt bất ngờ trừng lớn hết cỡ. Mưa lớn tạt vào mặt cô, tạt vào thân thể yếu ớt của cô. Cô cảm tưởng như mình sắp bị nước mưa quật ngã, đúng hơn là bị nỗi đau trong lòng làm cho không thể đứng vững nữa. Thân thể cô lao đảo, cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi nữa mà ngã ngồi xuống đất.

Chỗ cô ngã xuống là một vũng nước đục ngầu. Nước mưa bắn tung tóe, nhuộm bẩn quần áo của cô. Mưa làm người Kì Hân ướt sũng, áo quần dính chặt vào thân thể lạnh băng đang run rẩy không ngừng. Mái tóc dài xỏa tự nhiên bị nước ngấm trở nên xơ xác, rối tung. Cô lúc này cực kì nhếch nhác, cực kì thảm hại, giống như con búp bê cũ rách nát đang bị giày xéo không thương tiếc..

Sức lực của cô cơ hồ bị một câu nói này của anh rút cạn sạch. Khuôn mặt trắng bệch, tái mét đầy vẻ bất ngờ. Máu từ khóe miệng cô được mưa gạt sạch, chỉ còn lại vết sưng đỏ và một bên má hằn rõ năm ngón tay thon dài..

Cô vô lực ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe nhìn Duy Khánh với vẻ mặt không thể tin được. Kì Hân ngồi trên mặt đất rất lâu, rất lâu, cuối cùng chậm khó khăn mở miệng. Giọng nói khàn đặc run rẩy:

- Duy Khánh, anh nói gì vậy? Đừng đùa nữa...

Duy Khánh đứng đó, vững chãi, mạnh mẽ, mặc kệ mưa, mặc kệ gió. Cả người anh toát ra hơi thở băng lãnh. Anh nheo mắt, mày kiếm khẽ nhướng lên, môi mím lại, im lặng không nói. Anh nhìn cô, mặt tràn đầy vẻ chán ghét cùng thù hận.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, chỉ có tiếng mưa lộp độp rơi ngày càng dữ dội. Sấm sét nổ đùng đùng trên trời, tưởng như sắp đánh đến chỗ hai người họ đứng.

Kì Hân run run, chống tay muốn đứng dậy lại phát hiện mình chẳng còn chút sức lực. Tiếng gọi của cô như muỗi kêu trong không khí:

- Duy Khánh...

Duy Khánh từng bước từng bước tiến tới chỗ cô, cuối cùng cúi người xuống, nửa quỳ trên mặt đất. Bàn tay thon dài của anh vươn ra, nắm lấy cổ tay nhỏ của cô, nhẹ nhàng nâng lên. Trên mặt anh lại nở một nụ cười lạnh lẽo, giống như nụ cười của ác quỷ đến từ địa ngục:

- Hân, bảo bối của anh...

Cô mở to mắt, nhìn Duy Khánh như biến thành người xa lạ đang chậm rãi xoa bóp cô, động tác khoan thai mà mang sự chết chóc.

- Anh yêu em như vậy, sao em nỡ làm thế với anh chứ?...

Nói đến đây, Duy Khánh khẽ gằn giọng, bàn tay bỗng dùng lực, nắm chặt lấy cổ tay của Kì Hân, mạnh mẽ bóp. Kì Hân đau đến xanh mặt, lông mày thanh tú nhíu càng lúc càng chặt. Cô muốn đưa tay gạt bàn tay như quỷ dữ của Duy Khánh ra, muốn giãy dụa, muốn vùng vẫy, muốn hét lên, muốn cãi nhau với anh. Nhưng cuối cùng cô lại phát hiện, chỉ bằng mấy câu nói, anh đã hoàn toàn cướp đi hết thấy sức sống của cô.

Kì Hân vô lực, run rẩy nhìn anh, hơi thở có chút khó khăn, khiến giọng nói của cô vốn đã bé, đã yếu ớt nay càng giống như tiếng của con thú nhỏ bị thương.

- Duy Khánh, em không hiểu. Em không hề làm gì cả..

Khóe môi Duy Khánh nhếch lên, vừa vặn tạo thành nụ cười vừa châm biếm mỉa mai, vừa băng lãnh. Anh gật gật đầu giống như đồng ý, sau đó bàn tay buông cầm cô ra.

Chỉ mấy giây sau, bàn tay anh nhanh như chớp đưa lên, một lần nữa giáng lên một bên má của cô!

Tiếng "bốp" lại vang lên, tựa hồ còn nặng nề hơn cả tiếng sấm nổ ầm ầm trên cao. Kì Hân đang ngồi trên mặt đất, bị đòn thứ hai giáng xuống, cả người lao đảo, giống như sắp nằm hẳn ra đất.

Mắt cô không thể mở to hơn, bên tai vang lên tiếng ù ù, đầu ong ong tưởng như muốn nứt toác ra. Cô trân trân nhìn mắt anh đã đục ngầu giống như dã thú. Không có dịu dàng ôn nhu, cũng không có yêu thương trìu mến, chỉ có ghét bỏ và hận thù.

Cảm giác ủy khuất rất nhanh chóng trào dâng như con thủy triều trong lòng Kì Hân. Nước mắt cô tuôn như suối, hòa với nước mưa rơi, không thể phân biệt đâu là nước mắt, đâu là nước mưa. Mặt cô vẫn quay sang một bên, giữ nguyên tư thế chứ không hề nhúc nhích, chỉ có cơ thể cô vẫn run lên bần bật.

- Duy Khánh, anh không công bằng với em chút nào.. Anh bảo em nên tin anh, nhưng ngược lại, anh đâu có tin em?

Giọng nói cô run run, mang theo thống khổ và bi thương giống như từng nhát dao cứa vào tim Duy Khánh. Anh gồng mình giống như đang kiềm chế điều gì, ánh mắt xẹt qua một tia đau đớn, sau đó rất nhanh bị che đậy lại.

- Thật ra tôi cũng muốn tin cô. Chỉ là thuốc độc từ trước đến giờ tình nhân của tôi đều dùng, không ai có thể mang thai hết..

Anh hít một hơi, bàn tay vuốt ve mái tóc dài của cô:

- Như vậy, cô bảo tôi làm sao tin tưởng cô đây?

Lời nói của anh lạnh lùng, giống như bản án tử hình cho Kì Hân.

Tình nhân của anh đều dùng?

Trong lòng Kì Hân tự cười mỉa mai mình. A, hóa ra vợ cũng như tình nhân, trong lòng anh địa vị đều như nhau. Cô cũng chỉ ngang hàng với những người phụ nữ anh trêu đùa?

Cổ họng cô như có một tảng đá lớn đè vào khiến cô đau đớn. Khuôn miệng nhỏ khẽ mở ra nhưng không thể thốt ra lời nào. Cô khó khăn thở dốc, phồng giống như bị rút cạn sạch không khí. Cảm giác đau đớn ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng, khiến cô chỉ còn biết run rẩy không nói được gì.

Duy Khánh một lần nữa nhẹ nhàng xoay mặt cô lại, đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của anh. Anh nhếch môi cười:

- Kì Hân, rốt cuộc thằng đó là ai? Hai người quan hệ lúc nào?

Cô hoảng hốt không ngừng lắc đầu, khuôn mặt ngập tràn vẻ bi thương đau đớn.

Không, Duy Khánh, không phải, tuyệt đối không phải..

Duy Khánh nghiêng răng, hai tay siết chặt lại thành nắm đấm

- Kì Hân, thằng đó tốt đến thế sao? - Chậm rãi ngừng lại, anh ghé sát vào tai cô, khẽ thổi một hơi khiến Kì Hân rùng mình - Hay do tôi quá kém, không thỏa mãn được em, em mới phải bắt đực dỉ bò lên giường của hắn?

Cô chỉ biết lắc đầu nguây nguây, đôi môi mấp máy không thể phát ra âm thanh. Người cô càng lúc run rẩy càng mạnh, giống như sắp ngã đi.

Sự trong trắng của cô là hoàn toàn không thể nghi ngờ. Cô chỉ có mình anh, chỉ mình anh...!

Duy Khánh, không phải, tuyệt đối là hiểu nhầm..

Sao anh có thể hiểu nhầm chuyện này? Sao có thể nghi ngờ em như vậy?

Kì Hân không thể trả lời Duy Khánh, sắc mặt tái nhợt, hốt hoảng nhìn Duy Khánh.

Anh cũng im lặng, trầm mặc không nói lời nào.

Một lát sau, rốt cuộc anh cũng đứng lên, quay gót xoay người rời đi.

Trước khi đi, giọng nói trầm khàn của anh một lần nữa vang lên, giống như một nhát chí mạng, một dao đâm sâu vào tử huyệt của Kì Hân. Giọng nói mang theo vẻ u buồn cùng đau đớn mất mát:

- Kì Hân, tôi thật sự thất vọng về em.

Kì Hân ngẩng đầu nhìn Duy Khánh càng ngày càng đi xa, lắc đầu nguầy nguậy. Cô muốn gào lên, nhưng không thể. Cô run run chống tay muốn ngồi dậy, dùng cả sức lực, thân thể mới nâng lên một chút lập tức sụp xuống, ngã ngồi dưới đất lạnh.

Mưa tạt vào người cô, giống như từng roi từng roi quật vào thân thể yếu ớt. Ngoài trời lạnh đến thế, mưa lớn đến thế cũng không bằng cảm giác lạnh lẽo đang lan tỏa trong lòng cô, giống như đem trái tim cô dần dần đông băng, cực kì đau đớn.

Muôn vạn cảm xúc đan xen. Một mối, thật sự rất mệt mỏi. Kì Hân cảm giác mình không chống đỡ được nữa. Đầu ong ong, ù ù, sau đó tất cả mọi vật cô nhìn thấy đều như nở hoa, trời đất quay cuồng, tối sầm lại.

- Duy Khánh, tin tưởng em...

Tiếng nói như có như không, mơ hồ, bị tiếng mưa át hết. Kì Hân nói với Duy Khánh, cũng giống như tự nói với chính bản thân mình.

Cô ngất lịm đi, giữa trời mưa như trút nước, nằm trên mặt đất lạnh lẽo.

Duy Khánh, sao anh lại tàn nhẫn đến như vậy?

Duy Khánh, em không làm chuyện gì có lỗi với anh...

Duy Khánh, anh nhất định, nhất định phải tin tưởng em...

Mưa càng ngày càng dữ dội. Giữa bóng đêm rợn ngợp, một nam nhân cời ra chiếc áo duy nhất, làm thành chiếc ô che mưa, còn chính mình để trần nửa thân trên, để mặc mưa quất vào thân thể cường tráng.

Rất lâu rất lâu sau mưa mới tạnh. Trời chưa sáng, vẫn là một mảng tối đen như mực.

Thân ảnh ấy cuối cùng cũng rời đi, bước đi dứt khoát, lạnh lùng và còn... rất cô đơn.

Trên nền đất đen, một người con gái nằm đấy, mặt tái nhợt không còn chút sức sống, hơi thở chập chờn...

Giống như, sắp chuẩn bị liả bỏ sự sống?

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.